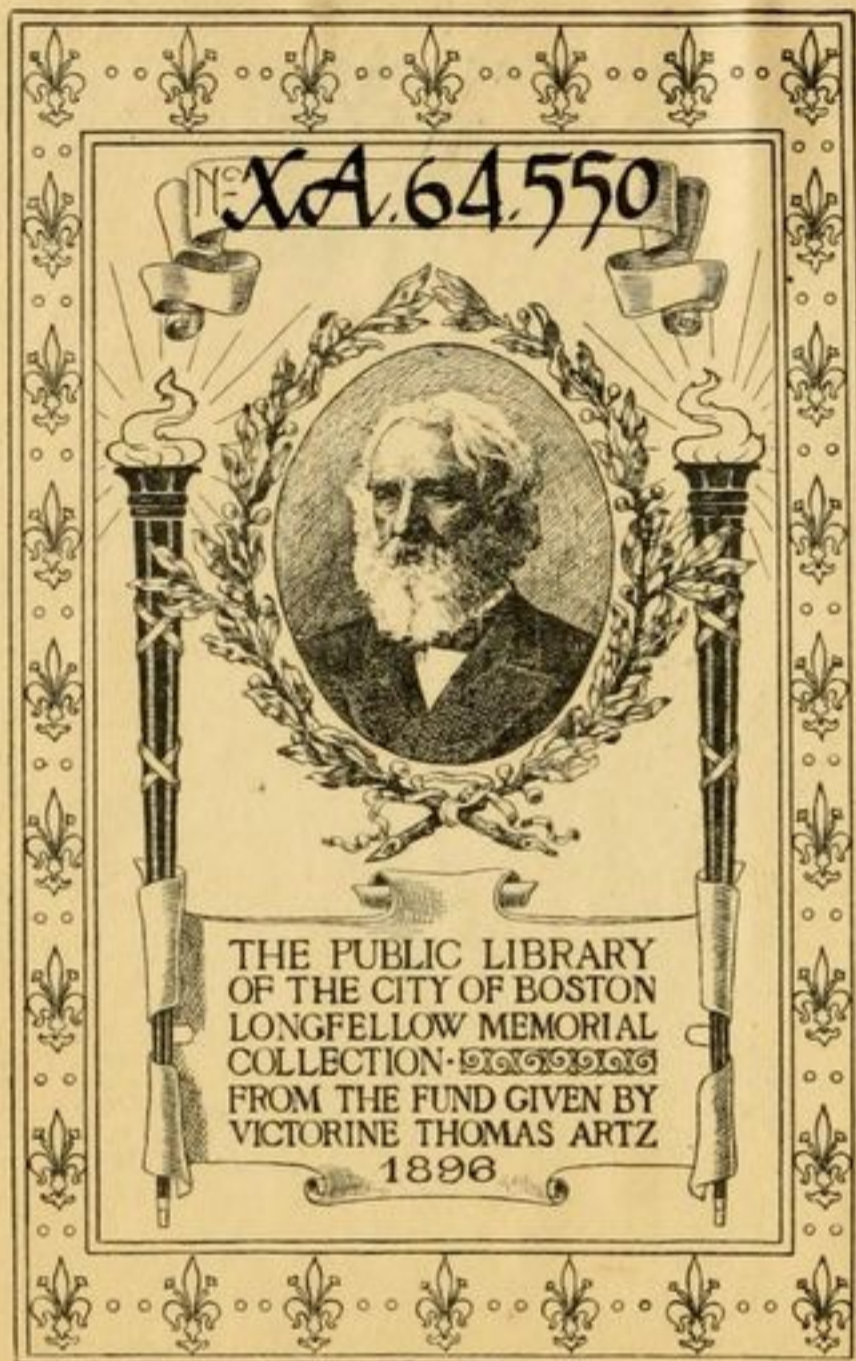

XA
.64
.550

53
A

FN670: 25: 1M.

AESOPUS

PHRYGII FABULAE

GRAECAE ET LATINAE

CUM ALIIS QUIEVS DAM

opusculis, quorum Indicem sequens

pagella indicabit.

Basileæ apud Nicol. Bryling.

Anno M. D. L.

INDEX AVTORVM
huius libri.

Aesopi Phrygis uita, & fabella.

Gabrie Græci fabella tres & quadraginta, ex trimetris
iambis, præter ultimã ex scazonte, tetraſtichis conclusæ.

Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum de formicis
& cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri βατραχομομαχία, hoc est, ranarum & murium pu
gna.

Museus poeta uetusus. de Ero & Leandro.

Agapetus diaconus De officio regis ad Iustinianum Cæ
sarem.

Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina interpretatione.

Γαλιωμομαχία, hoc est, felium & murium pugna, tragœdia
Græca.

Index fabularum in fine adiectus est.

XA
.64
.550

μυθοποιῶ Μαξίμου τῷ Πλα
νύδῃ συγγραφεῖς.

Πραγματῶν φύσιν τὴν ἐν
ἀνθρώποις ὑκρίβωσαν
μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς
μετ' αὐτοὺς παρ' ἑωυκὼν φέρονι
τοῖς. αἰσῶπός τ' ἵδου καὶ μὴ πόρι
φωδαιοτέρως ἐπιπνοίας, ἀλλ' ἠθι
κῆς διδασκαλίας ἀψάμενος,
πολλῶ τῷ μέτρῳ τοὺς πολλὰς
αὐτὴν παρ' ἑωυκὼν καὶ γὰρ ἄπο
φαινόμενος, ἔτι συλλογιστόμε
νος, οὔτε μὲν δὲ ἱστορίας, ἢ ὁ
πρὸς ἄλλατ' αὐτὸν ἠλικίας ἡ
νευκὴ χρόνος, πλὴν νεοδύσαν δια
τιθέμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάν
τα παρ' ἑωυκὼν, ἔτι τὰς τὴν αἰ
κροσωμῶν ἀγροῦσι ψυχὰς, ὡς
αἰσχύνεισθαι τὰς λογικὰς ποιῶν
ἢ φρονεῖν, ἢ μὴτ' ὄρνιδος, μὴτ'
ἄλῶπιδος. καὶ αὐτὸν πάλιν μὴ
προσέχειν ἐκείνοις, οἷς πολ
λὰ τῶν ἀλόγων ἐν λαοῖς νου
νεκῶς προσεσηκνῶτα μὴ δύνε
ται. δὲ ὧν μὲν λινοδύσαν ἐπὶ
μὲν αὐτοῖς δίδραξα, ἢ δὲ
μεγίστης ἐν τοῖς λαοῖς τῆς
ἠθελείας ἐτυχῶν. οὔτε τοί
νω ἔτι τὸν λαὸν αὐτὸν βίον φι
λοσόφου πολιτείας ἐκόντα προ
δὲ μὲν καὶ καὶ ὄργοις μάλλον
ἢ λόγοις φιλοσοφῆσας, τὸ μὲν
γὰρ δὲ ἀμαρτίου τῆς φρυγίας
λατῶν

latoris uita, à Maximo
Planude conscripta.

Rerum humanarum
naturam persequuti
sunt & alij, & poste
ris tradiderunt. Aesopus ue
ro uidetur non absque diuini
no affluctu, quum moralem
disciplinam attigerit, mai
gno interuallo multos eor
um superasse. Etenim neq̄
definiendo, neq̄ ratiocinan
do, neque ex historia, quam
ante ipsius aetatem tulit tem
pus, admonendo, sed fabulis
penitus erudiendo, sic auditi
entium uenatur animos, ut
pudeat ratione praeditos fa
cere, aut sentire, quae neque
aues, neque uulpes, & ruri
sus non uacare illis, quibus
pleraq̄ bruta tempore pru
denter uacasse finguntur:
ex quibus aliqua, pericula
imminentia effugerunt, ali
qua maximam utilitatem in
opportunitatibus consecuta
sunt. Hic igitur qui uitam
suam philosophicae reip. imagi
nē proposuerat, & operibus
magis q̄ uerbis philosophas
tus genus quidem traxit ex
Amorio oppulo Phrygiae,
cognos

cognomēto Magna, sed fortuna fuit seruus. Quare & magnopere uidetur Platonis illud in Gorgia pulchre simul & uere dictum: Plei rursū enim haec, inquit, contraria inter se sunt, natura simul ac lex. Nam Aesopi animū natura liberum reddidit, sed hominum lex corpus in seruitium tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatem corrumpere. Sed quamuis ad res uarias, & in diuersa loca trāsi ferret corpus, a propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autem non solum seruus, sed et deformissimus omnium suae aetatis hominum. nam acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominentibus labris, niger, unde & nomen adeptus est, (idē enim Aesopus quod Aethiops) uentre sus, ualgius & incuruus: forte & Homericum Thersiten turpitudine formae superans. Hoc uero omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & uox obscura simul et inarticulata. Quae omnia etiā uidentur seruitutē

Aesopo

κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπίκλησιν, πλὴν ἢ τύχῃ γέγονε δουλεύων. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τοῦ πλάτωνος ἐν γοργία λεκτῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηθεῖν, ὡς τὰ πολλὰ γὰρ ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις ἐστίν, ἢ τῆ φύσις καὶ ὁ νόμος. αἰσώπου γὰρ πλὴν ψυχῆ καὶ μετὰ φύσις ἐλευθερίαν ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδωκε. ἰσχυροὶ μὲντοι ἔστω πλὴν αἰ ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμήνασθαι, ἀλλὰ καὶ τοὶ πρὸς πολλὰ καὶ κατὰ πολλοὺς μεταφέρων τὸ σῶμα, τῆς οἰκείας ἐκείνου ἕδρας ἔχουσιν ἔγκυετο μεταστῆσαι. ἐτύχασεν δ' ὧν οὐ μόνον δούλος, ἀλλὰ καὶ δουρεῖ ἐστατῆ ἐπ' αὐτὸ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φοξὸς λιῶ, σιμὸς πλὴν ῥίνα, σιμὸς ἢ ῥάχηλον, πρόχειλος, μέλας, ὄδον καὶ τὸ ὄνοματ' ἔτυχε (ταυτόν γὰρ αἰσώπου τῷ αἰθίοπι) προγαστρῶ, δλαισις, καὶ λιυφὸς, τάχα καὶ τὸν ὀμηρικὸν θερσίτην τῆ αἰσχρότητι τοῦ εἶδος ὑπερβαλλόμενον. τὸ ἢ δὲ πάντων ἐπ' αὐτῷ χεῖριστον λιῶ, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ ἀφωνῆς ἀσημόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἔειπεν πάντα καὶ δούκῃ πλὴν δουλείαν

αἰσώπου

αἰσώπῳ παρασκευάσαι, καὶ γὰρ δὲ καὶ δαῦμα αὐτῷ, εἰ δὲ τῶς ἀτόπως ἔχοντι τὸ σῶμα τῷ, ἐξεγύνητο τὰς τῶν δουλοῦντων ἀφῆκε διαφυγεῖν, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρὶ, πλὴν δὲ ψυχῆν ἀγχινοῦσα τῷ ἐπιφύνη, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ἐπιβόλῳ τῷ. ὁ δὲ κτημῆν τῷ τοίνυ αὐτῶν, ἅ τε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἔργων εἰσέως ἔχουσα, σὺν ἅπτεν εἰς ἀγρὸν ἐβαπτέσειλον. ὁ δὲ ἀπιδῶν, προθύμως τὸ ἔργον ἔχειτο, ἀφικομῆν δὲ ποτε καὶ τῷ δόσπότη πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφ' ᾧ τῶν ἔργων ἐπισκοπῶν δέσσει, γεωργίς τις σὺν κατῶν ἀγαθῶν ἀρετῆ μὲν δὲ δῶρον ἤνεγκον. ὁ δὲ ἐπὶ τῷ τῆς ὀπίρας ἡδὲ εἰς ὠραίῳ, ἀγαθόποδι τῷ οἰκίτη (τοτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδί) φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λουτρὸν παραθεῖναι. συμβαλὲν δ' οὕτω, καὶ τὸ αἰσώπου κατατὰ δὲ τινὰ χρείαν εἰσελθόντῳ εἰς πλὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπους λαβόμενῳ, βαλλίω τοιαύτῃ τῶν σωδούλων τινὲν προτείνει, ἐμφορηδῶ μὲν εἰ δὲ οὐκ εἶ σύκων, ὡς οὐτῷ, καὶ ὁ δόσπότης ὑμῶν ταῦτα ἴσῃ τῆσιν, ἀλλ' ἡμεῖς τὸ αἰσώπου

κατα

Æsopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruentium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, et ad omne commentum felicissimus. Possessor igitur ipsius tanquam ad nullum domesticum opus commodum, ad fodendum agrum emisit. Ille uerò digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto uero aliquando et herò ad agros, ut opera specularetur, agricola quidam ficos egregias decerptas dono tulit. Ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enim erat nomen puero) seruare iussit, ut sibi post balneum apponeret. Cum uero ita euenisset, atque Æsopo ob quandam necessitatem ingresso in domum, occasione capta, Agathopus consilium huiusmodi conseruo cuidam offert: impleantur, si placet, ficibus, heus tu: ac si heirus noster has requisierit, nos uero contra Æsopum

α 3 τεστιφι

testificabimur ambo, quod in domum ingressus sit, & ficus clam comederit: & super uero fundamento, uide licet in domum ingressione, multa mendacia inædificabimus: & nihil unus adducos fuerit, præsertim quum ne sine probationibus quidem diducere unquam os queat. Viso uero hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorantes, dicebāt in singulis cum risu: Væ tibi infelix Æsopi pe. Cum igitur herus rediisset à lauacro, & ficus petiisset, & audiuisset quod Æsopus eas comederit, & Æsopum cū ira iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi, o execrande, ita me contempsisti, ut in penum ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidem, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob lingue tarditatem. Cum iam uerberandus esset, & delatores uehementiores instarent, proiecumbens ad heri pedes, ut sustineret se parū, orabat: quum autē accurrisset, & tepidam aquā attulisset, eam bibit:

λιατα μαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδραμόντες, καὶ τὰ σῦκα λάδρα λιαταφάγοντες, καὶ ἐπὶ ἀληθεύειμεν λέγω, τῆ πρὸς τὸν οἶκον εἰσόδῳ, πολλὰ τῶν ψευδῶν ἐπινοησομῶμεν, καὶ τὸ μηδὲν εἶσαι ὅ γε εἰς πρὸς τοὺς δύο, καὶ τὰῦτα μηδ' αὖθις ἐλίγχων διαῖράϊ ποτε τῶν γλῶτταν δυνάμιμ ἔχων. Δόξαντες δ' ἡτέτε, πρὸς τοῦργον ἐχώρησαν. καὶ τὸ σῦκων ἐδίοντες, ἐλεγον ἐφ' ἐκείτω σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δύσλιπε αἰσώπε. ὁ τοίνυν δόσπότης ἐπαυελθὼν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκόνσας ὡς αἰσώπῳ αὐτὰ λιατεδέδοκε, τότε αἰσώπῳ σὺν ὀργῆ λιελύθη λιηλιῶαι, καὶ κληθῆντι φησὶ, λέγε μοι, ὦ κατάρρατε, ἔτω μου λιατεφρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμῆον εἰσελθῆν, καὶ τὰ ἔτοιμα εἰδὲν μοι σῦκα θοινησάθαι; ὁ ἰ ἀκόνσω μὲν, καὶ σιωπῆς λιῶ, λαλήσῃ δ' ἔχρη ἔδ' ὅποσδ' ἐδία τὸ βραδύγλωστον. μίλλων δὲ ἤδη τύπτειθαι, τῶν λιατηγῶρων σφοδρότερον ἐπιημένωμ, πῶσδ' ὡν πρὸς τοὺς τοῦ δόσπότη πόδας, ἀνσχέθαι μινθῶν ἐδέετο, δραμῶν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσσηγνῶν, τούτου

bibit:

ει πικρῶν, ηξει τὰς δακτύλους
 εἰς τὸ στόμα καθ' ἑαυτὸν, αὐτὸς τὸ ὑ-
 γρὸν μόνον ἀνέβαλον. οὐπω γὰρ
 ῥοφῆς ἀψάμεν, ἔτυχεν ἡνι-
 τισόλει γουῶ αὐτὸ ποτοῦ τὰς
 δακτύλους δρᾶσαι, ὡς αὐτὸν δὴ
 λον γένηται, τίς ὁ τὰ σὺνκα δια-
 φορήσας. ὁ δὲ δολιχότης τὸ νο-
 ῦμον αὐτοῦ δαυμάσας, οὕτω
 ποιῆν ἢ τὰς ἄλλας ἐπέταξον.
 οἱ δὲ ἐβλάσαντο ποιῆν μὲν
 τὸ ὕδατος, μὴ μύτοι καθ' ἑναί
 κατὰ τὴν λαίμην τὰς δακτύλους,
 ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνά-
 θων αὐτοῦ παραφύρει. οὐκ
 ἐφάσαν δὲ πίνοντες, ηξει τὸ
 χλιαρὸν ὕδωρ ἐκῆνο ναυτίαν
 τοῖς πεπνυμένοι παραχρῆμα ἐπι-
 νυκτὸν, αὐτομάτῳ παρέσχε-
 τὶν ὁπώραν αὐτὸν ὀβλιῶναι. τότε
 τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς ὄ-
 πτος, ἔτε λιακρυγῆματος τὸ οἶκον
 τὸν, ηξει αὐτὸν σκεφαντίας, ὁ μὲν δὲ
 σπότης ἐκέλευσεν αὐτὰς γυμ-
 νωθέντας μακρῶς εἶδαι. οἱ δὲ ἐ-
 πέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸ ἐπὶ ὄ-
 πτα, ὡς ὅστις κατ' ἑτέρου δόλια
 μηχανεύεται, αὐτῶν λέλυθε τὸ κα-
 κὸν ἀρχιτεκτονῶν. τῆ δ' ἐπί-
 σθη, τὸ μὲν δολιχότης εἰς ἄστυ ἀνα-
 βούσαντο, τὸ δὲ αἰσώπασκαί
 πλόντο ἢ προσετάχθη, ἰδρῆς
 αὐτὸν ἀρτίμιδος, εἰτ' ἄλλοι τινὲς
 αὐτῶν αὐτὸν ὁ δὲ πλανηθέντες,

ηξει

bibit: & digitis in os demissi-
 sis, rursum humorem solum
 reiecit: nodum enim cibum
 attigerat. rogabat igitur
 ut idem & accusantes fa-
 cerent, quo manifestum fi-
 eret, quis nam ficus disse-
 passeret. Herus autem ingenii
 hominis admiratus, sic
 facere & alios iussit: illi au-
 tem deliberauerant bibere
 quidem aquam, non tamen
 demittere in guttur digitos,
 sed per obliqua maxillarum
 eos circumferre. Vix dum
 autem biberant, quum te-
 pida illa aqua nausea for-
 tis inducta effecit, ut spon-
 te fructus redderetur. Tunc
 igitur ante oculos posito
 & maleficio ministro-
 rum & calumnia, herus iusi-
 sit eos nudos flagro ua-
 pulari. Illi uero cognoue-
 runt manifeste dictum il-
 lud: Qui in alterum do-
 los struit, sibi inscius ma-
 lum fabricat. Sequenti ue-
 ro die hero in urbem rei-
 uecto, Aesopo uero fo-
 dientis, quemadmodum iusi-
 sus fuerat, sacerdotes Di-
 anae, siue alij quidam
 homines uia errantes,

& Aesopum nacti, exhortabantur per Iouem hospitalem, hominem, ut quae in urbem duceret, uiam ostenderet. Ille quum sub umbram arboris uiros adduxisset prius, & frugalem apposuisset coenam, inde & dux factus uipsis, in quam querebant uiam induxit. Illi autem tum ob hospitalitatem, tum ob ducatum, mirum in modum uiro deuincti, & manus in caelum eleuarunt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Aesopus uero reuersus, & in somnum lapsus, & assiduo labore & aestu, uisus est uidere Fortunam astantem sibi, & solutionem linguae, & sermonis cursum, & eam quae fabularum est doctrinam largientem: statim igitur excitatus ait, Pape, ut suauiter dormiui, sed et pulchrum somnium uidere uisus sum, & ecce expedite loquor, Bos, asinus, rastro. per deos intelligo, unde mihi bonum accesserit hoc: quia enim prius fui in hospites propitium numen consecutus sum. Ergo benefacere bona plenum est spe. Sic igitur Aesopus laeta

tus

ηγει τῷ αἰσώπῳ πειριτυχόντες, πρὸς ἔπιποντο πρὸς Διὸς ξενίας τὸν ἄνδρα, τινὲς εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδείξαι. ὁ δ' ὑπόσκιαν δένδρου τοὺς αἰδρας ἀπαγαγὼν πρότερον, ἐκλιτὸν παραδέμενον & δειπνον, εἶτα καὶ ἕγχεσάμενος αὐταῖς, εἰς ἡμ' ἐσήτηεν ὁ δὲρ, ἴσως ἐγχοι. οἱ μὲν οὖν τοτο μὲν ἐπὶ τῇ ξενίᾳ, τοτο δ' ἔπειτα τῇ ὁδῷ γὰρ διαφορῶντως τὸ ἀνδρὸς ἐξαρτηθέντες, τὰς τε χεῖρας εἰς ἕραν ἤσαν, καὶ σὺχῃ τὸν σύμφρον γέτλω ἡμείψαντο. αἰσώπῳ δ' ὑποσρέψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπέττων, ὑπό τε το σιωχῶς πόνου καὶ καύματος, ἰδοῦσα ἰδέσθαι τινὲς τύχῃ ἐπιτάσσαν αὐτῷ, καὶ λύσιμ ἄλ γλώττης, καὶ λόγου δρόμου, καὶ σοφίαν τινὲς τῶν μύθων χαρισόμενῳ. σὺθους οὖν Διὸς πνιθεῖς, φησι, βαβαί πῶς ἡδέως κεκοίμημαι, ἀλλὰ καὶ λαλῶν ὄνειρον ἰδέσθαι ἰδοῦσα. καὶ ἰδοῦν ἀκαλύτως λαλῶ, βούς, ὄνθ, δίνελλα. νῦν τοὺς θεοὺς σιωχῶμαι, πόθεν μοι τὰ γὰρ ὄν προσεγύνετο τοτο. σὺσεβήσας γὰρ εἰς τὰς ξενίας, ἀναλαβομένου το λερέτῳ ἐτυχον. ἄρ οὖν τὸ σὺ ποιῆν, ἀγαθῶν ὅτι πλεῖσθ ἐλπιδῶν. ἔτω μὲν οὖν αἰσώπῳ ὑπερμυ

αἰσ

θεὸς τῷ πράγματι, πάλιν ἤρ-
 ξατο σκάπτερον. το δ' ἐφίση
 νότος τῷ ἀγρῷ (Ἰωᾶς δὲ αὐ-
 τῷ τὸννομα) πρὸς τὰς ὀργαζο-
 μένης ἐλθόντος, καὶ τότε ἔι-
 να, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη το
 ἔργον, τῆ ῥάβδῳ πατάξαντος,
 αἰσώπῳ παραχρῆμα ἀνέκρα-
 γον, ἀνθρώπε, το χᾶρις τ' ἔμ-
 δὲν ἠδ' ἰκνησία ἔτως αἰκίσει,
 καὶ πᾶσι εἰνὴ πηγάς ἐμφο-
 ρεῖς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγ-
 γελῶ ταῦτα τῷ κτητημένῳ. Ἰω-
 νας ἰ ταῦτα το αἰσώπῳ ἀκού-
 σας, ἐξέπλάγη τε ἔμεισως, καὶ
 πρὸς ἑαυτὸν εἶπον, αἰσώπος λα-
 λείν ἀρξάμενος, ἔδὲν ἐμὸν ὄ-
 φελος ἔσται. φθάσας τοίνυν αὐ-
 τὸς λατρηγορήσων αὐτὸ ἐπὶ τ' ἔ-
 σπότη, πρὶν αὐτὸς τοτ' αὐτὸ
 δρᾶσθαι, καὶ με ὁ δόσπότης ἐλ-
 ἐπιτροπῆς παραλύσει. ταῦτ' ἔ-
 πών, εὐθὺς ἐλὼλεως πρὸς τὸν
 δόσπότην ἤλαυνε. καὶ δ' ἡ σιω-
 δορῦβῳ προσελθὼν, χάρει, φησι,
 δόσπότη. ὁ δ' ἐ, τί τὸ οὐδὲν ἔμει-
 νος πάρε, φησί. καὶ ὁ Ἰωᾶς,
 χρῆμά τι τὸρα τῷ δόσπότην τῷ ἀ-
 γρῷ σιωβῆ. καὶ ὁ δόσπότης, ἢ
 πού τι δένδρον παρὰ καιρὸν
 καρπὸν ἔνευγον; ἢ τ' κτηνῶν
 τι παρὰ φύσιν ἐγέννησε; ἢ ὅς,
 ἔχ' ἔτως, ἀλλ' αἰσώπῳ ἀύασι-
 δος τὸ πρότερον ὄν, νυνὶ λα-
 λείν

tus factus, rursus cepit fodere.
 Sed profecto agri (Zen-
 as erat ipsi nomen) ad ope-
 rarios profecto, & horum u-
 num, quoniam parum erra-
 uerat in opere, uirga uerbera-
 tante, Æsopus statim exi-
 clamauit: Homo, cuius gra-
 tia eum, qui nulla iniuria af-
 fecit, sic uerberas, & omni-
 bus temere plagas ingeris
 quotidie? omnino renuncia-
 bo hæc heros. Zenas autem
 hæc ab Æsopo audiens, ob-
 stupuit non mediocriter, &
 secum ait: quod Æsopus lo-
 qui cœperit, nulla mihi uti-
 litas erit: præueniens igitur
 ipse, accusabo eum coram
 domino, antequam ipse hoc
 idem faciat, et me herus pro-
 curatione priuet. His dictis
 urbem uersus ad dominum
 uectus est, cæterum turbatus
 cum accessit: Salue, inquit,
 here. Ille uero: Quid pertur-
 batus ades? inquit. & Zen-
 as: Res quædam monstror-
 sa in agro cœtiguit. & herus:
 Nunquid arbor præter tæpus
 fructu tulit? aut iumentu ali-
 quod præter naturam genuit?
 et ille: Non ita, sed Æsopus
 qui antea erat mutus, nunc lo-

qui coepit. & herus: Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimā ti monstrum esse. & ille: Et sanē, inquit: nam quæ in me contumeliose dixit, sponte prætereo here, in te autem, & deos intolerabiliter conuiciatur. His ira percitus herus, Zenæ ait, Ecce tibi traditus est Æsopus: uenide, dona, quod uis de eo fac. Quum Zenas autem in potestate sua accepisset Æsopum, & quod in eum haberet imperium, ei renunciaisset, ille, quodcumque uolenti tibi licet, inquit, effice. Fortē uerò quū uir quidam iumentā quæreret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille, Iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipium masculinum, quod si uis emere, adest. Quum uerò mercator dixisset ostendi sibi seruum lum, & Zenas Æsopum accersisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus: Vnde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla uitrum trūcus est arboris, an homo? hic nisi uocem haberet, feri

mē

λεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δούπότης, ἔτω σοι μηδὲν τῶ ἀγαθῶν γένοιτο, τοτο νομίζουσι τὸ βῆρας εἶναι. ὁ δὲ καὶ μάλα, φησὶν, ἅ μὲν γὰρ εἰς ἐμὴ πρὸς ἑαυτοῦ, ἐμῶν παρίημι δὲ σποτά, εἰς ἣ σὲ καὶ θεοὺς οὐ πορκατὰ βλασφημεῖ. ἐπὶ τούτοις ὄργη λαφθεῖς ὁ δεσπότης, τῶ βῆρας φησὶν, ἰδοὺ σοι παραδέδοται αἰσωπός. ἀπόδ' οὖ, δώρησαι, ὁ βῆρας ἐπ' αὐτῶ πείησον, τῶ βῆρας ἐπ' αὐτῶ γυνόμενον παραλαβόντες ἢ αἰσωπον, καὶ τιώλιατ' αὐτοῦ δεισσοτείαν αὐτῶ ἀναγγείλαντες, ἐκείνους ὁ, τι δὴ ποτε βῆρα λομύω σοὶ ἐστὶ, φησὶν, ὄργασαι. κατὰ ἣ δὴ τίνα τύχην ἀνιδρὸς τινός μετρίως βουούτων πρὶαθαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διόοντες, ἐκείνον καὶ τὸν βῆρας ὄρομύω, ἐκείνους, θρέμμα μὲ οὐκ ἐστὶ μοι, φησὶν, ἀποδόσθαι, σωμάτιον ἢ ἄρρον, ὅπως εἰ δέλεις ἀνήταθαι, πάρεστι. τοῦ ἣ ἐμπόρος φήσαντες ὑποδειχθῆναι αὐτῶ τὸ σωμάτιον, καὶ τῶ βῆρας ἢ αἰσωπον μεταπεμφθῆναι, ὁ ἐμπορός ἰδὼν αὐτῶ, καὶ ἀνακαυχάσας, πόθος σοί, φησὶ πρὸς τὸν βῆρα, ἢ δὲ ἢ χύρα; πότρου φέλιχος ἐστὶ δ' ἐνδρῶ, ἢ ἀνδρῶπος; εἰτος εἰ μὴ φωνῶν ἔχον, ἔδ' ἐν αὐτῶ

ἐδ' ἐν

ἴδεν μὴ ἔχει δολιχὴν ἀσκοκὴν.
 ἵνα τί μοι πλὴν πορείαν δῖ' ἐκο-
 ψας τὰ τὰ ἰ το καθάρματος ἐνε-
 κον; ταῦτ' ἐπὶ ὠν, ἀπὴσι πλὴν ἐ-
 αὐτ' ὁ δ' ὄμ. ὁ δ' αἰσωπὸς μετὰ
 διώξας αὐτ', μεῖνόν, φησιν, ὁ ἵ
 μεταστροφῆς, ἀπιδί, φησιν,
 ἀπ' ἐμῶ ῥυπαρώτατι λύων. καὶ
 ὁ αἰσωπὸς, εἶπέ μοι, τί νῦν ἐ-
 νεκον δολιχὸν ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἐμ-
 πορος, καθάρμα, ἵνα τί χρηστὸν
 πρίωμαι, σὲ ἵ ἀχρήστου καὶ σα-
 πρῶ ὄντ', ἐχρήσω. καὶ ὁ αἰσω-
 πὸς, ὄνκοσά με, καὶ εἴ τίς ἐστι
 πίστις, πολλά σὲ ἀφελῆσαι οἶός
 τ' ἐμί. καὶ ὁ δ', τί δ' αὖ ὄναι
 μίω, συγγήματ' ὄντ' αὐτοὶ
 χρῆμα; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἐπάρ-
 κτί σοι παιδεία οἴκοι ἀτακτον
 τα καὶ ἐλαίοντα; τῆτοις ἐπί-
 τησόν με παιδαγωγόν, καὶ παύ-
 τως αὐτοῖς ἀντί μορμῶς ἐσο-
 μαι. γελάσας ἔμ' ἐπὶ τῷ ὁ ἐμ-
 πορὸς, φησὶ τῷ βιωῶ, πόσος τὸ
 λιανὸν ποτο πωλεῖς ἀγγείον; ὁ
 ἵ βιωῶ, φησιν, ὀβολῶν. ὁ ἵ ἐμ-
 πορὸς αὐτίκα τῶς βῆς ὀβο-
 λῶς κατεβάλλετο, λέγων, ἔδεν
 λιπιδέμιω, καὶ ἔδεν ἐπελάμιω.
 ὁ δολιχὸς αὐτῶν τοιγαρῶν, καὶ ἀφι-
 κομένῶν αὐτ' οἴκαδε, παιδά-
 ρια δύο ἔτι ὑπὸ μητρὶ τελευτῶν,
 ἵ αἰσωποῦ ἰδόντα καὶ συγχυθεῖν
 βραδὴν κραξῆ. καὶ ὁ αἰσωπος σὺθὺς

τῷ

me uideretur uter inflatus.
 Quare mihi iter rupisti hu-
 iusce piaculi gratia? His di-
 ctis, abiit suam uiam. Aeso-
 pus uerò insequutus ipsum:
 Mane, inquit. Ille autem
 cōuersus: Aoi, inquit, a me
 sordidiss me canis. Et Aei-
 sopus: Dic mihi, cuius rei
 causa huc uenisti? Et mer-
 cator: Sceleste, ut aliquid
 boni emerem; tui quod inuti-
 lis & marcidus sis, nō egeo.
 Et Aesopus: Eme me, &
 si qua est fides, multum te iu-
 uare potis sum. Et ille, Qua
 in re a te iuuari possem, cum
 sis odium penitus? Et Aei-
 sopus: Non'ne adsunt tibi
 pueruli domi turbulenti, &
 flentes; his praefice me pæda-
 gogum, omnino eis pro lar-
 ua ero. Ridēs igitur de hoc
 mercator, inquit Zenæ: quā-
 ti malum hoc uendis uas? Il-
 le uerò: Tribus, inquit, obo-
 lis. Mercator aut statitres
 obolos soluit, dicēs: Nihil ex-
 posui, & nihil emi. Quū igitur
 iter fecisset, ac peruenis-
 sent in suā domū, pueruli duo
 q̄ adhuc sub matre erāt, Ae-
 sopo uiso perturbati exclama-
 uerunt. Et Aesopus statim

merca

πῶ ἔμπορῶ φησιν, ἔχεις μὲν αὖ
 ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν. ὃ ἵ γε
 δάσας, εἰσελθὼν φησιν, ἄσπα
 σαι τὸς σιωδέλης σος. τὸν δὲ
 εἰσελθόντα καὶ ἄσπασάμενον
 ἰδόντες ἐκείνοι, τί ποτε ἄρα κα
 κέρ τῶ ὑμῶν δόξα πότε, φασί,
 συμβέβηκεν, ὅτι σωματίου αἰ
 σχροῦ ἕως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς
 ἴοικον, αὐτὶ βασιλευσὶς ποτὸν
 Λοικίας ὠνήσατο. μετὰ δ' οὐ
 πολὺ καὶ ὁ ἔμπορος εἰσελθὼν
 τὰ πρὸς ὄλον δὲ βεπιδίωαι
 τοῖς δέλοισι ἐπίσκυψι, μέλλου
 γὰ πλὴν ἐπίδσαν εἰς ἀσίαν πο
 ρεύσασθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα
 τὰ σκόνη διμερίζοντο. ὁ δ' αἰ
 σωπῶ ἰδὲ αὐτὸ το ἕσφοτάτου
 ἔφορτίου αὐτῶ παρὰ χωρῶν,
 αὐτὸ δὲ νικωνήτω, καὶ μὲν πρὸς
 τὰς τοιαύτας ὑπουργίας γε
 γυμνασμένῳ. τῶν ἵ καὶ εἰ μὴ
 δὲ ἄρα βέλνται συγγνώμῃ
 παρὶχομένων, ἡμεῖς δὲ δὲ αὖ
 ἔλαγι, πάντων λεπιδόντων, αὐ
 τὸ μόνον ἀσωτελῆ τυγχάνειν.
 τὸ ἵ ὅπρ' αὖ ἄρα βέλνται ἐπι
 βρεπόντων, δὲ οὐρο καὶ κείσι π
 εἰληψάμενος, καὶ σκόνη ὡ
 θροίσας διάφορα, σάκκους καὶ
 φρώματα καὶ γυργάθας, σὺν γυρ
 γαθου ἄρτων πεπληρωμένον,
 ὅν δὲ οὐ βασιλεύειν ἔμελλον, αὐ
 τῶ ἐπιτεθεῖσθαι λαλοῦσαι. οἱ δὲ

γελάξ.

mercatori inquit: Habes
 meae pollicitationis proba
 tionem. Ille uero ridens, in
 gressus, inquit, Saluta con
 seruos tuos. Introgressum
 autem, ac salutantem uiden
 tes illi, Quodnam malum no
 stro hero, inquiunt, contigit,
 ut seruum deformem ad e
 o emerit: sed ut uidetur, pro fa
 scino domus hunc emit. Nō
 multo uero post ὁ merca
 tor ingressus, apparari res
 ad iter seruis iussit, quod po
 stridie in Asiam profectus
 rus esset. Illi igitur statim
 uasa distribuebant: at Aei
 sopus rogabat leuissimum
 onus sibi concedi, tan
 quam nuper empto, ὁ nou
 dum ad haec ministeria exi
 ercitato. His autem, ὁ si
 nihil tollere uelit, ueniam pra
 bentibus, ille non oportere
 dixit, omnibus laboranti
 bus se solum inutilem esse.
 His quod attollere uellet,
 permittentibus, huc ὁ illuc
 quā circumspexisset, ὁ uas
 sa congregasset diuersa, sac
 cos, et stramēta, et canistros,
 unū canistrū panis plenum,
 quem duo baiulare debebāt,
 sibi imponi iubet. Illi autē

vident

φιλάσωντες, καὶ μὴδὲν εἶναι
 μωρότερον τὸ χυδαίου τῆτος
 λαθάρματ' & φάμενοι, ὅς μί
 κρῶ μὲν ἔμπροσθεν τὸ λευφόται
 τὸν ἔλετο ἀρετῶν φορτίου,
 νῦν ἢ τὸ πάντων βαρύτερον
 ἔλετο, χρεῖωαι μὲν τοι πῶν ἐ
 πιθυμίαν αὐτὸ πλεῖον, ὑ
 πολαβόντες τὸν γύργαθον, ἐπι
 τιθεασί τῷ αἰσώπῳ. ἢ ἢ κατὰ
 τῶν ὤμων τὸ φορτίον ἀπηχθί
 σμελί' & δ' οὐρο λαβόντες δ' αὐλο
 νεῖτο. τὸν ἢ ἰδὼν ὁ ἔμπορ',
 ἐπιθαύμασεν, καὶ φησὶν, αἰσώ
 π' εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμ'
 ὢν, ἢ δὲ πῶν ἑαυτὸ τιμὴν ἔβ
 ἔτισι, λετίως γ' ἔφορτον ἤρα
 το. ἐπεὶ ἢ ὄρας ἔσης ἀρίστου
 τέλευσαν, αἰσώπ' & κελουδῆς
 ἀρτοδοτήσαι, ἢ μὲν αὐτὸν γύρ
 γαθον, πολλῶν φαγόντων, ἐ
 πρίησεν. ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἀρι
 στου λευφοτέρως τὸ φορτίον γεγο
 νότ' & πρόθυμότερον ὤδου.
 καὶ δὲ καὶ ἰσπέρας ἔλατῆχθῃ
 σαν πάλιν ἀρτοδοτήτας, τῆ
 ἰφιξῆς ἡμέρα κοῦν πατῆρα
 σιν ἐπὶ τ' ὤμων ἀνέχων τ' γύρ
 γαθον, πρῶτ' ἀπάντων ἦει,
 ὡς καὶ τοῖς σωλοῦλοις προ
 βέχοντα ποτορ ὀρῶντι ἀμρί
 βολα γίνεσθαι, πότερον ὁ σα
 πρὸς ἔστιν αἰσώπ' ἢ ἔτερος.
 καὶ καταμαθεῖσιν ἢ κῆνον εἶναι

δαυμάι

ridentes, & nihil esse stul
 tius uili hoc scelesto, inquier
 tes, qui paulo antè leuissu
 mum rogabat collere onus,
 nunc omnium grauissimum
 elegit: oportere tamen de
 siderium eius explere, suble
 tum canistrum, imposuerunt
 Æsopo. Ille uerò humeris
 onere grauatis huc & illuc
 dimouebatur. Hunc uidens
 mercator, admiratus est. &
 inquit: Æsopus quum ad
 laborandum promptus sit,
 iam suum precium persolu
 uit: iumentum enim onus sus
 stulit. Quum uerò hora pran
 dij diuertissent, Æsopus
 iussus panes dispensare, se
 minuacium canistrum multi
 tis comedentibus fecit: un
 de etiam post prandium le
 uiore onere facto, alacrius
 incedebat. Verum uespere
 quoque illic quò diuerterant
 pane distributo, postera die
 uacuo omnino humeris sub
 lato canistro, primus omni
 um ibat, ut & conseruis
 præcurrentem hunc uidens
 tibus dubium faceret, ut
 rum putridus esset Æsop
 pus, an quis alius. Et quum
 cognouissent illum esse,
 admira

admirabantur, quod deni-
gratus homuncio solertius
omnibus fecerit: quoniam
qui facile absumerentur pai-
nes, sustulit, quum illi strai-
menta, et reliquã supellectilẽ
bauarent, quæ non est sorti-
ta naturam, ut sic absumere-
tur. Mercator itaq; cum esi-
set Ephesi, alia quidẽ manci-
pia cū lucro uendidit: reman-
serunt autem ei tria, Gram-
maticus, Cantor, & Æso-
pus. Quũ uerò quidam ex fa-
miliaribus ei suassisset in Sa-
mum ut nauigaret, tanquã
ibi cum maiori lucro diuen-
dituro seruuos, persuadet.
Et mercator quũ peruenis-
set in Samũ, grammaticum
quidem & cantorẽ, utrunq;
noua ueste indutum statuit
in foro: sed Æsopũ quoniã
necunde poterat ornare, (to-
tus enim erat mēdosus) ueste
ex sacco ei circumposita, mei-
diũ inter utrunq; constituit,
ut & uidentes stuperent, di-
centes: Unde hæc abomina-
tio, quæ & alios obscurat?
Æsopus autem quamuis à
multis morderetur, stabat ea-
nẽ audacter ad ipsos intueẽs.
Xanthus uerò philosophus
habitans

δαυμάσειν, ὅπως τὸ μεμελεωσ-
μένου ἀνδρώπιον, νομιχέσει-
ρα πάντων ἐπραξί, τοὺς ῥα-
δίως διαπανωμένους ἀρτίως ἀ-
ράμενον, ἐκείνων τὰ φρώμα-
τα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν
ἐπιρρητισαμένον, ἃ μὴ φύσιν
ἐλαχρον οὕτως ἰ διαπανῶσαι. ὁ
μὲν οὖν ἐμπορῶ ἐπὶ τῇ ἐφέ-
σω γηρόμενον, τὰ μὲν ἄλλα
τῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρσει
ἀπέδοτο, ὑπέλειφθη δ' αὐτῷ
ῥία, γραμματικὸς, ψάλτης,
καὶ ὁ αἰσωπῶ. τῶν δέ τις αὐ-
τῷ σωήδων συμβεβούσας εἰς
σάμον ἀπαῖραι, ὡς ἐκείνῳ σὺν
μείζονι κέρσει ἀπεπωλήσον-
τι τὰ σωματία, πείθει. καὶ ὁ
ἐμπορῶ ἐπιβὰς εἰς σάμον, τὸν
μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλ-
τη λαίνας πολλὰς ἀμφίεσας,
ἴσησιν ἀμφὼ ἐπὶ τὸ πρῶτον
ρίου. τὸν δ' αἰσωπὸν, ἐπέμ-
δα μὲν εἶχε λισμῆσαι, ὅλῳ
γὰρ ἰὼ ἀμάρτημα, ἐδῆλα σά-
κῳ τῶν πῶρικαθάρσας, μίσησιν
ἀμφοῖν ἴσησιν, ὡς καὶ τοὺς
ὀρῶντας ἐξίσασαι λέγοντας,
πῶσον ποτὸ τὸ βδέλυγμα, τὸ καὶ
τῶν ἄλλων ἀφανίσον; αἰσωπῶ
ῆ, καὶ πρὸς ὑπὸ ποικῶν σκωπτό-
μενον, ἴσατο μὲν τοιτολμη-
ρὰ πρὸς αὐτὸς ἀτηνίσων. ξαν-
θῶ δὲ ὁ φιλόσοφῶ εἰς τῶν
ῶν

ἐνοικόντων ὡν τλιωκαῦτα τῆ
 σάμῳ, προελθὼν ἐπὶ τὴν ἀγο
 ραὴν, καὶ διασάμηνος τὸς μὲν δύο
 παῖδας οὐκ ὀπίσθησεν, παρι
 σταμένους, μίσην ἢ τέτρωτον
 αἰσωποῦ, ἠγάσαστο τὴν τῶ ἱμ
 πόρου ἐπίνοιαν, ὅπως ἔαισχρόν
 οὐ τῶ μεταξὺ τίταχον, ὡς τῆ
 παραβίσει το δουσάδε, λαλι
 λίας ἑαυτὸ τὸς νεανίας φανῶ
 ναι. ἰγγυτέρω δ' ἐπιστὰς, ἐπύ
 θετο ἔψαλτα, πόθον αὐτῶν. καὶ
 ὅς, λακπαδόκους. καὶ ὁ ξαύθῳ,
 τί οὐκ οἶδας ποιεῖν; ὁ ἢ, πάλι
 τα. καὶ ἐπὶ τέτοις αἰσωπῳ δει
 γέλασε. τῆ ἢ σχολαστικῶν οἱ τῶ
 ξαύθῳ σιωπῶσαν, ὡς εἶδον αὐτῶ
 γελῶσάντα καὶ παραφηνῶντα
 τὸς ὀδόντας, δειλίφνης καὶ τι
 τέρας ὄραον δοξαύτων, καὶ το
 μῆν, ἢ πῶ κήλη ὄραον ὀδόντας
 ἔχουσα λέγοντι, τῶ ἢ, τί πο
 τε ἀφ' αἰδῶν ἔγελασε; τῶ δ'
 ὡς οὐκ ἔγελασον, ἀλλ' ἐρρί
 γωσι. πάντων ἢ βουλομένων
 γνῶναι τίς ποτε λῶ ὁ γέλωσ,
 εἰς τίς αὐτῶν προελθὼν τῶ
 αἰσωπῳ, φησὶν, ὅτι χαίρειν ἔγε
 λασας; καὶ ὅς, ἀποχώρει δαι
 λῶντιον πρόβατον. τῶ δ' αἰ
 μνησάντων τῶν ὄλοις ἐπὶ
 τῶ λόγῳ, λακπαδόκους αἰσάχω
 ρήσαντι, ὁ ξαύθῳ τῶ ἱμ πό
 ρῳ φησὶ, πόσου τιμήματι
 ὁ ψάλτα

habitans tunc Sami, profe
 ctus in forum, & uidens duo
 os quidem pueros cum orna
 tu astantes, medium uero ho
 rum Aesopum, admiratus
 est mercatoris commercium,
 quod turpem in medio collo
 cauerat, ut appositione de
 formis, pulchriores seipsis a
 dolescentuli apparerēt. Pro
 prius autem astas, percontat
 us est cantore, cuius esset.
 & is, Cappadox. tum Xan
 thus: quid igitur scis facere?
 hic, Omnia. atq; ad haec Ae
 sopus risit. Sed discipuli qui
 cum Xantho und erant, ui
 derunt ipsum risisse, & ostē
 disse dentes, statim & ali
 quod monstrum uidere ar
 bitrantibus: & uno, certe
 hernia est, dentes habens
 dicente, alio uero, quidnam
 uidens risit? alio, non risisse,
 sed riguisse: omnibus autem
 uolentibus cognoscere cur
 risisset, unus ipsorum acce
 dens Aesopo inquit: Cuius
 rei gratia risisti? Et is:
 Abscede marina ouis. Ili
 lo uero confuso funditus eo
 sermone, repenteque se
 cedente, Xanthus inquit
 mercatori: Quanto precio
 cantore

eantor: illo autem, mille obo-
 lorum respondente, ad alte-
 rum iuit, immenso audito
 precio. atqui & hunc rogita-
 te philosopho, cuius nam foret,
 & audito Lydum esse:
 rursusq; rogante, quid ergo
 scis facere? & illo dicente,
 Omnia: iterum uisit Aesopi-
 pus. Ex scholasticis aut quo-
 dam dubitante, quidnam hic
 ad omnes ridet, alius ei di-
 xit: Si uis & tu marinus hir-
 cus uocari, roga. Xanthus
 autē & rursus rogauit meri-
 catorem, quanto precio gra-
 maticus? & illo tribus milli-
 bus obolorum respondente,
 egre philosophus tulit im-
 mensum precium, & uersus
 discedebat. Scholasticis au-
 tem petentibus, an non pla-
 cuerint ei seruuli: nae inquit,
 sed decretum est non emere
 mancipium preciosum. ui-
 no autem ipsorum dicente,
 Sed si haec ita se habent,
 igitur turpem hunc nul-
 la lex impedimento est,
 ne ematur: idem enim &
 hic ministerium afferet,
 & non precium huius ex-
 ponemus. Xanthus ait:
 Sed ridiculum esset, nos soli

nisse

ὁ φάλτις; τοῦ ἰ χιλίων ὀβολῶν
 ἀποπειναμένους, πρὸς τὸν ἔτε-
 ρον ἦλθεν, ὑπερβάλλον ἀκού-
 σας τὸ τίμημα. καὶ μέντοι καὶ
 τοτοῦ ἄρομενός το φιλοσόφου,
 πόθεν αὐτὸν εἶναι, καὶ ἀκῶσαι αὐτὸν ὅ-
 τι λυδός, καὶ ἐπανόρομενός, τί
 οὐκ οἶδας ποιῆν; λακείνους φα-
 μένους πάντα, πάλιν ἐγέλασεν
 αἰσῶπῳ. τῶν σχολαστικῶν δ' ἔτε-
 νῳ ἀπορομένους, τί δή ποτε
 ἔτερος πρὸς πάντας γέλοιον, ἔτε-
 ρῳ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ βέβαιον
 καὶ σὺ θαλάτῃ. ἔφαθ' ἀ-
 κῶσαι, ὀρώτησον. ὁ ἰ ξανθὸς
 καὶ αὐδῆς ἤρετο τὸν ἔμπορον,
 πόσον τίμηματ' ὁ γραμματε-
 κός; λακείνου βιοχιλίων ὀβο-
 λῶν ἀποπειναμένους, δυσφόρως
 ὁ φιλόσοφος ἤνεγκε τίον ὑπερ-
 βολίον το τίμηματ' ἔφαι
 φεῖς ἀπ' ἡμῶν. τῶν ἰ σχολαστικῶν
 ὀρομένων, εἰ μὴ ἤρθεσαν αὐτῶ
 τὰ σωματῖα, ναί φησιν, ἀλλὰ
 δόγμα καὶ τῶν, μὴ αὐτῶν ἀποδο-
 ῶν εἶσθαι τῶν πολυτίμων. οὐδὲ
 ἰ τῶν φαμένους, ἀλλ' ἰ ταῦθ'
 οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αἰσχρὸν
 τοτοῦ ἔδειξεν νόμῳ ἔμποδῶν
 ἴσατ' μὴ ὀνήσασθαι. τίον αὐ-
 τίον γὰρ καὶ ἔτερος λειτουργίαν
 εἰσοίσει, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τῶ
 τῶ λακῶσόμεθα. ὁ ξανθὸς ἔφη,
 ἀλλὰ γελοῖον αὐτὸν εἶναι ὑμᾶς ἐκ-

τίσασθαι

τίσαι τὸ τίμημα, ἐμὶ ἢ τῷ δίδου
 ὠνήσασθαι, ἄλλως τὲ, καὶ
 τὸ γινώσκου με καθαρίων ὅν δὲ
 αὐτὸν ἀσχολοῦν ἔστω αἰσχρὸν σω
 ματίς ὑπερεῖδαι. τῷ δὲ σχο
 λαστικῶν αὐτοῖς ἐπόντων, ἀλλ'
 ἐγγὺς ἢ γινώσκω, λιγὰ τὸ μὴ πῶ
 θεῖσαι γινώσκω, ὁ φιλόσοφος ἔ
 πε, λάβω μὲν πρότερον πῶρον,
 ἐὰν οἶδ' ἔτι, μή ποτε καὶ τὸ τίμη
 μα μάττω ἀπόληται. προσελ
 θὼν γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρε,
 φυσί. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπέμην.
 καὶ ὁ ξανθός, ἀσπάζομαι σε.
 καὶ ἐκεῖνος, καὶ γὰρ σὺ. καὶ ὁ ξαν
 θός ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ πε
 ραλόγῳ καὶ ἐτοίμῳ ἔλ' ἀποκρί
 σεις ἐκπλαγῆς, ἤγειρο, ποῖα πῶ
 ρα; ὁ ἢ, μέλας, φυσί, καὶ ὁ ξαν
 θός, ἐποτό φημι, ἀλλὰ πῶθεν
 γενέσθης. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς
 ἔλ' ἐμὸς με. καὶ ὁ ξανθός, ἐ
 ποτό λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ
 γενέσθης. καὶ ἐκεῖνος, ἐκ ἀνύ
 γειλέ μοι ἢ μήτηρ μου, πρότερον
 ἐν ἀνώγει ἢ κατώγει. καὶ ὁ φι
 λόσοφος, τί ἢ πρῶτον ἐπίστα
 σαι; καὶ ἐκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ
 ξανθός, τίνα πρόπον; ὁ ἢ, ἐπε
 δὴ πρότερον πῶρον ἐπίστασθαι
 ἐπὶ γείλαυτο, ἐμοὶ ἢ κατέλι
 πον ὁ δὲ ἐν. καὶ ἐπὶ τέτοις οἱ
 σχολαστικοὶ ὑπερφρονῶς ἀγάμι
 σοι, καὶ τὴν δέξασθαι πρόνοιαν, ἔφα

σας,

uisse precium, me autem ser
 uum emisse, alioqui & uxor
 cuius mea mundicie studio
 sa, non ferret a deformi ser
 uulo serui sibi. At scholas
 ticus rursus dicentibus, sed
 propè est sententia, ne pare
 atur foeminae, Philosophus
 dixit: Faciamus prius peri
 culum, an sciat aliquid, et ne
 precium in cassum pereat.
 Adiens igitur Aesopum,
 Gaude, inquit. Et ille: num
 nam tristabar? Et Xanthus,
 Salute te. Et ille, Et ego
 te. Et Xanthus una cum ali
 is inexpectato & prompto
 responso stupefactus, roga
 uit, cuius es? ille, niger. Et
 Xanthus: Non hoc inquam,
 sed unde natus sis. Et is:
 Ex uentre matris meae. Non
 hoc dico, sed in quo loco na
 tus sis. Et ille: non renuncia
 uit mihi mater mea utrum
 in sublimi loco, an in humili.
 Et philosophus: quid uero fe
 cere nosti? Et ille: nihil. Et
 Xanthus, quomodo? Quonia
 m hi oia nosse professi sunt,
 mihi autem reliquerunt ni
 hil. Atque haec scholastici
 uehementer admirati, Per di
 uinam prouidentiam, dixer
 unt,

b runt,

runt, Valde bene respondit: nullus enim est homo, qui omnia norit, & propterea scilicet & risit. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Aesopus: Me hac in re consultore eges? utrum tibi uideatur melius, aut emere aut nō, fac. Nullus enim q̄c, quam ui facit: hoc in tua positū est uoluntate. & si uolueris, crumenaē ianuā aperiens, argentum numerā: sin uero minime, ne cauillare. Rursus igitur scholastici inter se dixerunt, Per deos superauit praeceptorem. Xanthus uero cum dixisset, Si emero te, fugere uoles? ridens Aesopus ait: Hoc si uolueris facere, nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo antē me. & Xanthus: Bene dicis sed deformis es. & ille: Mentem inspicere oportet, ὁ φιλοσοφῆ, & non faciem. Tunc mercatorem adies Xanthus, inquit, Quāti hunc uendis? & ille, Vt uideatur, ades, meas merces? quoniam te dignos pueros dimittēs, deformē hūc eligis. alterū horū eme, hūc autē auctoriū accipe. & Xanthus, Nō certe,

σαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο· ἔδ' ἔγωγε εἶς ἔστην ἀνθρώπων, ὅς αὐτὰ πάντα εἰδέναι. διὰ γὰρ ταῦτα δὴ λέγει καὶ ἐγὼ γέλασεν αὐτὸς οὐδ' ὁ ξανθὸς φησὶ, βέλτε πρῶτα εἰσεῖν; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἐμὲ πρὸς τοιοῦτον συμβέβηκε δ' ἔγωγε; ὅτι ὁ δρόμος δοκεῖ βέλτερον, ἢ πρῶτα εἰσεῖν, ἢ μὴ, ποίει. οὐδέ τις γὰρ οὐδέ τις πρὸς βίαν ποιεῖ, τοιοῦτον παρὰ τῆς σῆς καὶ τῆς γνώμης. καὶ μὴ βέλτερον, βαλαρτίς δὲ γὰρ ἀνοίξας, ἀργύριον ἀριθμῆσαι, εἰ ἢ μὴ, μὴ σκῶπτε. πάντες οὐδ' οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, οὐδ' τοὺς θεοὺς νομίζουσι τὸν λαόν γε γὰρ τὸ ἢ ξανθὸς φησάντων, ἐὰν πρῶτα εἰσεῖν, δραπέτης εἶναι βουλήσῃ; γέλασεν ὁ αἰσωπὸς, ἔφη, τοιοῦτον εἰ βουλήσομαι πρῶτα εἰσεῖν, οὐ πάντως χρήσομαι σε συμβέβηκε, ὡς δὴ καὶ συμμικρῶν πρόσθεν ἐμοί. καὶ ὁ ξανθὸς, καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. καὶ κείνῃ, εἰς τὸ νοῦν ἀφορᾶν δ' εἰ φιλοσοφῆ, καὶ μὴ εἰς τὸν ὄψιν. τότε τῷ ἐμπόρῳ προσελθὼν ὁ ξανθὸς, φησὶ, πόσῃ τι πωλεῖς; καὶ ὁ εἰρητομῆσαί με παρὰ τὸν ἐμπορίαν, ὅτι τοὺς ἀξίους σὸς πωλεῖς ἀφῆς, τὸ αἰσχρὸν τοιοῦτον εἶλον, δάτ' ὄφρα τῶν λοιπῶν ὠνεύσῃ, τοιοῦτον ἢ πρόσδομα λαβῆ. καὶ ὁ ξανθὸς, οὐδ' ἔγωγε,

αἷται, ἀλλὰ τοῦτον. καὶ ὁ ἔμπο
 ρός, ἐξήκοντα ὀβολῶν ὠνήσασθαι.
 καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ παρα-
 χρῆμα σιωπῆσθαι ἐγκοντοὺς κα-
 τίθοντο, ὃ ἢ ξαύθῳ ἐκτίθεσθαι.
 ἐτοίνω τελευτῶναι πλὴν πρὸς ἄσιν
 μεμαθηκότῳ παρῆσαν ἀνα-
 κρίνοντο, τίς μὲν ὁ ἀπεμπω-
 λήσας, τίς ἢ ὁ πωλῆσας, αἰ-
 σιωποῦντων δ' ἀμφοτέρων ἐ-
 κνυτὸς ἀνεπαῖρ, διὰ τὸ πονι-
 χροῦ τοῦ τιμήματῳ, ὁ αἰσω-
 πός τας εἰς τὸ μέσον, ἀνεπα-
 ρξον, ὁ μὲν πωλῆσας, ἐγὼ, ὁ πωλῆ-
 σῆσας δ', ἐτοσί, καὶ ὁ πωλῆσας,
 ἐκνεοσί. εἰ δ' αὐτοὶ σιωπῶ-
 σιν, ἐγὼ ἀρὰ ἐλεύθερός εἰμι. οἱ
 δὲ τελευτῶναι διαχρῆσθαι, ἐχαι-
 ρίσαντο τε τῷ ξαύθῳ τὸ τέλος,
 καὶ ἀπῆλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν
 αἰσωπός ἠκολούθει πρὸς πλὴν
 οἰκίαν ἀπιόντι τῷ ξαύθῳ, μν-
 συμβεῖνοῦ δὲ λαύματῳ ὄν-
 τῳ, ὁ ξαύθῳ ἐν τῷ πόρτικῳ
 τεῖρ ἤχιτῶν ἀνασυνράμηνος,
 ἔρει. ὅπρ' ἰδὼν αἰσωπός, καὶ ἤ-
 ἰμχτίων ἐκείνου ἀραξάμηνος,
 ὅπρ' ἰδὼν πρὸς ἑαυτὸν ἔλενσε, καί
 φησι, πλὴν ταχίστω με πώλη-
 σον, ἐπεὶ ἀραπετὸς ἴστω. καὶ ὁ ξαύ-
 θῳ, ἀνδ' ὅτι; ὅτι, φησὶν, ἐκ
 αὐτῶν ἀνωαίμω τοῖς τῶ ὑπερετῆ
 θαι δὲ πώλη. εἰ γὰρ σὺ δὲ πώ-
 λης ὢν, καὶ μηδ' ἐνα φεβόμενῳ,
 ὁ μὲν

certe, sed hunc. et mercator:
 Sexaginta obolis eme. ὁ
 scholastici confestim colla-
 tos exposuerunt, Xanthus
 autem possedit. Itaque
 publicani uenditione co-
 gnita aderant indagantes,
 quis uendiderit, quis emerit.
 ac cum pueret utrunque
 se pronunciare, propter ui-
 licatem. precij, Aesopus
 stans in medio, exclama-
 uit: Qui uenditus est, ego
 sum: qui emit, hic: qui uen-
 didit, ille: si uero ipsi taci-
 erint, ego igitur liber sum.
 Publicani uero diffusi ri-
 su, donato Xantho uecti-
 gali, abierunt. Aesopus
 igitur sequebatur in domum
 euntem Xanthum. Quum
 meridianus autem aestus
 esset, Xanthus inter deo
 ambulandum pallium at-
 tollens, mingebat. quod ui-
 dens Aesopus, uestibus il-
 lius prensis, retro ad se
 ipsum traxit, atque inquit:
 Quam celerrimè me uen-
 de, quoniam fugiam. ὁ
 Xanthus, quamobrè: Quo-
 niam inquit, non possem talè
 seruire hero. si enim tu qui
 herus es, ὁ neminem times,
 b a tamet

tamen relaxationem non praebes naturae, sed eundo minigis: si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundum tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus: Hoc te turbat? tria mala uolens euitare, eundo ningo. Et ille: quae? Et hic stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terrae solum torridum, lotij autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestribulum, quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipse autem ingressus dicit, Domina non etiam posthac obijcies mihi ministerium, quod mihi tuce pedisse quae praesent. Iam enim et ego puerum tibi emi, in quo uidebis pulchritulim, qualem nunquam uidisti, qui iam ante uestribulum stat. Et ille quidem haec, pedisse quae aut

uera

ὁμως ἀνδρῶν οὐ παρίσχετο τῆ φύσει, ἀλλὰ βαδίζων ἔρως, αὐτύχοι τὸ δῖλον ἐμὲ πρὸς τινὰ σταλῶναι διακονίαν καὶ τῷ μεταξὺ τῆ πορείας τοιοῦν δέ τι αὐταιτῆσαι τὴν φύσιν, αὐαίγνη πᾶσα πετόμεγνόν με ἀποπατέμ. καὶ ὁ ξαῖδ' ὅ, τοτό σε θορυβῆ; ρία λιανὰ βουλόμεγν' Διαδραῦναι βαδίζων ἔρῳ. καὶ ὅς, ποῖα; λιανῆν ὅ, ἔστῳτί μοι τὴν μὲν κεφαλήν λιανῆναυσον αὐτὸ ἡλι' ὅ, τὸς ἵ πόδας τοτ γῆς ἔδαρ' ὅρ ἐκπεπυρωμένον, ἡ δ' ἐ το ἔρσ δριμύτης τὴν ὄσφρασιν αὐτὸ ἐλυμῆνατο. καὶ ὁ αἰσωπ' ὅ, βιάδ' ἵξε, πῆ πενάς με. ἐπεί ἡ καὶ τῆ οἰκίᾳ ἐπέστυσαν, ὁ ξαῖδος παραγγείλας τῷ αἰσώπῳ μέμειν πρὸ το πυλῶν' ὅ, ἐπειδὴ λιανῆριον ὅρ αὐτῷ τὸ γύναϊον ἡδ' εἰ. καὶ δὲ ἐχρῆν ἔξαπίνυς τοιοῦτον αἰσχος αὐτῆ φανῶναι, πρὶν τινὰ καὶ πρὸς αὐτὴν ἀσφῆσῆτῆ. αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, λιρία, δέκτι με τὸν τὸν δὲ οὐκ ὄνειδιεῖς τῆ δόραπέας, ἡς πρὸς τῶν δόραπαινίδων τὸ σῶν ἀπολαύω. ἡδ' ἡ γὰρ λιανῶν πᾶσι δ' ἀσοι ἐπεριάμω, ὅτ ὦ καὶ ἔπει λιανῆν ὅ, οἶον ἔπω τι διασαι, ὅς καὶ ἡδ' ἡ πρὸ το πυλῶν' ὅ, ἔστῳν. λιανῆν ὅ, μὴ ταῦτα, αἰ δέ γε δόραπαινίδος

ἐλλθῆ

ἀλυθῦ νομίσασαι τὰ λεχθέν-
 τα, πρὸς ἀλλήλους ἕκ ἀγρῶς
 ἠμφισβήτου πρὸ τοῦ, τίτι τέι-
 των υνμρίθ ὁ νεώνητος ἔσαι.
 Ἐλ δὲ το ξανθὸς γυναικὸς εἰσω
 λεληθῶαι τὸ νεώνητομ κελδοσά-
 σης, μία τῶ ἄλλωμ μᾶλλον ὄρ-
 γῶσαι, κῆ ὡς ἀραβῶνα πλὴν κλῆ-
 σιν ἀρπάσασα, τὸν νεώνητομ
 ἐκδραμῶσαι ἐκάλεσ. λεῶνέινου
 φαμύν, ἰδὲ ἐγὼ πάρεμι, ἐκί-
 πλχυῖσαι, σύ, φησιν, εἶ; κηεῖ-
 ὄς, ναί. λεῶνέινη, ἀβάσκαντα,
 μὴ εἰσελθῆς εἰσω, κηεῖ παύ: ὄς
 φύγωσι. κηεῖ μόν τοι κηεῖ ἄλλης
 ἔβελθῶσης, κηεῖ ὡς εἶδον αὐτόμ,
 παταχθῆσαι, φαμύνης τὸ πρό-
 ὄωπομ, κηεῖ δαύρο εἰσελθε, ἀλ-
 λά μὴ προσεγγίσῃς μοι, εἰσελ-
 θῶν ἔση αὐτῆκρὸν τῶ δὲσποίνης.
 ἢ ἢ τοτου διασαμύνη, τὰς ὄ-
 ψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸ αὐδρα,
 φαμύνη, πόθον μοι ποτο τὸ τέι-
 ρας ἠνεγκας; ἐκβαλε αὐτόμ πο-
 πρὸσώπασμα. κηεῖνθ, ἄλις
 σοὶ λυγία, μὴ ὑπόσκηπτε μου
 τὸ νεώνητομ. ἢ ἢ, δῆλθ ἔξανί-
 δεμισήσας με, ἔτέραν ἀγαγέ-
 ὄσαι βυλόμηνθ, κηεῖ ἴσως αἰ-
 δέμηνθ φράσαι μοι, ὡς ἔλ οἱ
 κίας ἀναχωρήσω, τὸν λευσοῖε-
 φαλόμ μοι ττομ λεκόμεκασ, ὡς
 αὐ πλὴν αὐτο δυσαρχοσχετοσα
 λαβείαν, φύγω. δὲς ἔμ μοι πλὴν
 προικῶ

uera existimantes quæ dictæ
 fuerant, inter se non mediocriter
 cōtendebant, cumnam
 ipsarum sponsus nuper emi-
 ptus futurus sit. Xanthi uero
 uxore intro uocari noui-
 tiū iubente mancipium, una
 ex alijs accelerans, et ut ara-
 bonem uocationē arripiens,
 nouitium seruum egressa ac-
 cersabat. Et illo dicente: Ec-
 ce ego adsum, stupefacta, tu,
 inquit, es? Et hic, næ. Et illa,
 Sine inuidia, ne ingredi-
 aris intro, et omnes fugiāt,
 Et tamē θ alia egressa, ac
 ut uidit ipsum, cædatur tua,
 dicente facies, θ huc ingre-
 dere, sed ne appropinques
 mihi: ingressus stetit coram
 domina. quæ cum eum uidisset,
 oculos auertit ad uirum,
 inquit: unde mihi hoc mōi-
 strum attulisti? abijce ipsum
 à facie mea. Et ille, Satis tibi
 domina, ne meum submor-
 de nouitiū seruum. Hæc autem,
 uideris Xanthe osus
 me, aliam inducere uelle: et
 fortè dum pudet dicere mihi,
 ut tua domo abscedam, car-
 nicipitem mihi hunc appor-
 tasti ut eius ægre laturā mi-
 nisteriū, fugiā. da igitur mihi

dotem meam, at. βίβο. Ad
 haec Xantho increpate Ae
 sopum, tanquam in itinere
 urbana quaedam loquutū de
 mictu inter eundem, nunc
 uero mulieri nihil dicentem,
 Aesopus ait, Projice ipsam
 in barathrū. Et Xanthus:
 Tace scelus, an nescis me
 hanc, ut me ipsum amare?
 Et Aesopus, Amas mul
 lierculam? Et ille: Ad
 modum quidem fugitiue.
 Et ad hoc Aesopus pulsai
 to medio pede, ualde exclai
 mauit: Xanthus philosci
 phus uxorius est. & uersus
 ad suam dominam, ait: Tu o
 domina uelles philosophum
 emisse tibi seruū iuuenem,
 bono habitu, uigentem, qui
 te nudam in balneo spectari
 ret, & tecum luderet in de
 decus philosophi? O Eury
 pides, aureum ego tuum
 inquam os, talia dicens:
 Multi impetus fluctuū mari
 norū, multi fluminū, & ignis
 calidi flatus. dura res pau
 pertas, dura et alia infinita,
 tamē nihil aeque diuū ut mul
 lier mala. Tu uero o domina
 philosophi uxor, a pulchris
 adolescētulis seruire tibi no,

προϊνά με, καὶ πορεύσομαι.
 πρὸς ταῦτα το ξάνθου μεμφα
 μένος ἔειπεν, ὡς ἰατὰ ἤ
 πλιν ὁ δὲ ὄν ἀσέβητα τινὰ φθιγγαμί
 νου πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ βαθρῷ ἴσεν ἔ
 ρήσεως, νυκτὶ ἢ πρὸς τὴν γυναι
 κα μηδὲν λέγοντος, αἰσωπος
 ἔφη, βάλε αὐτὴν εἰς τὸν βάρα
 θρον. καὶ ὁ ξάνθος, πᾶσι λέγει
 μα, ἢ ἀκοῖα δὲ ὅτι ταύτῃ ὡς ἐ
 μαυτὲ σέργω; καὶ ὁ αἰσωπος, ἐ
 ρῆς ἔγωγε γυναικί; λέγει δὲ, πᾶσι
 ἢ ἔμ δραπετὰ. καὶ πρὸς τὸ αἰ
 σωπος ἰρησῆσας εἰς τὸ μίσον
 ἔειπεν, μεγάλας ἀνέκραξε,
 ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικο
 κρατεῖται. καὶ ἐγράψας πρὸς τὴν
 αὐτὴν δέσποιναν ἔφη, σὺ δὲ
 σποινα, ἐβόλας ἔφιλοσοφον ὡ
 νήσαο θάλασσοι δὲ ἄλορον νῆσον, οὐ
 σωματουντα, σφραγιζόντα, ὅν ἐ
 δει γυμνίωσιν ἄν τῷ βαλα
 νείω θεᾶσθαι, καὶ σοι προσπαί
 ζειν τὰ εἰς αἰσχίωλον ἔφιλοσό
 φος. οὐρίπιδος, χρυσὸν ἐγώ σε φη
 μὶ τὸ σέμιχ, τοιαῦτα λέγον, πολ
 λαὶ μὲν ὄργαι λιμμάτων θα
 λαττίων, πολλὰ ἢ ποταμῶν,
 καὶ πρὸς δερμὸς πνοαί. δει
 νὸν ἢ πονία, ἀλλὰ δὲ ἄλλα μυ
 ρία, πλὴν ἔστιν ἔτι δεινὸν, ὡς
 γυνὴ λακίη. σὺ δὲ ὡ δέσποινα
 φιλοσόφου γυνὴ οὖσα, ἐπὶ λακί
 ῶν νηανίσκων ἰπυρετῆσθαι μὲ

Δίαι, μή πως ὑβριτῶ ἀνδρί
 σσ προστίψης. ἢ ἵ ταῦτα ἀκώ
 σασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντιει
 πῆρ διωθῆσαι, πόθεν αὐτῶ, φη
 σί, τὸ λέλλῃ τοτο τὴ βρακας;
 ἀλλὰ καὶ λέλλῃ ὁ σαπρὸς ἔτῃ
 φαίνετῃ, καὶ δὲ ἀπειλλῃ, διαλι
 λαγήσομαι τοίνυν αὐτῶ. καὶ ὁ
 ξαύθῃ, αἰσωπῆ, διήλλακταί
 σοι ἢ σὴ δ' εἰποινα. καὶ ὁ αἰσω
 πῃ εἰρωνουσά μῆνος, μέγα τι
 χρεῖμά, φησι, τὸ πρᾶναι γυναι
 κα. καὶ ὁ ξαύθῃ, σιωπᾶ τὸν τὸ
 θρον. ὠνησάμην γὰρ σε εἰς δου
 λῆαν, ἢ εἰς ἀντιλογίαν. τῆ δ'
 ὑποδραία ξαύθῃ ἔπειθαι τῶ
 αἰσωπῶ λιλοῦσας, πρὸς τινα
 τὴ λήπωρ ἦνον ὠνησόμενος λαί
 χαννα. τὸ δ' ἐληπωρῶ δ' εἰσωμῶ
 λαχάνων ὀρίσαντῃ, ἀνείλη
 φον αἰσωπος. τὴ ἵ ξαύθῃ μέλλου
 τῃ ἢ δὲ ληπωρῶ λεταβάλλε
 τὸ λήρωμα, ὁ ληπωρὸς, ἔα κύριε,
 φησιμ, σὺνὸς πρὸς λήματος παρὰ
 σσ δ' εἰμαι. καὶ ὁ ξαύθῃ, τίος;
 καὶ ὅς, τί δ' ἦποτε, τὰ μὲ παρ' ἐμῶ
 φυτὸνόμενα τὴ λαχάνων, καί
 πρ' ἐπιμελῶς σικαλιζόμενά τε καὶ
 ἀρδουόμενα, βραδύαν ὁμω
 ποιῆτῃ πῶ αὐξήσιμ. οἷς δ' αὐτο
 μάτην ἐκ γῆς ἢ ἀνάδοσις, καὶ τοι
 μηδ' ἐμῶς ἐπιμελείας ἀξιόμῆ
 νοις, τὰ τοις ὀξυτέρῃ ἢ βλάστησι.
 ἢ μὲ δὲ ξαύθῃ, καὶ τοι φιλοσόφῃ

li, ne quo pacto contumeliā
 uiro tuo inflixeris. Illa hæc
 audiens, cum nihil contrari
 dicere posset: Unde uir, in
 quit, pulchritudinem hanc
 uenatus es? sed ἃ loquax pu
 tridus hic uidetur, ἃ face
 tus, reconciliabor igitur ei.
 Tum Xanthus, Aesope, re
 conciliata est tibi tua hera.
 ἃ Aesopus ironice loquēs,
 Magna res, inquit, placare
 mulierem. ἃ Xanthus: Ta
 ce posthac, emite enim te ad
 seruiendum, non ad contrari
 dicendū. Postera die Xan
 thus Aesopo sequi iusso, ad
 hortū quendam iuit empturus
 olera. cū uero ulitor fascicu
 lum olerum messuisset, accer
 pit Aesopus. Xantho autē
 soluturo iam hortulano pecu
 niam, hortulanus, Dimitte
 domine, inqt, unū problema
 à te desidero. ἃ Xanthus,
 quid' nā? cū ille, quid ita, quæ
 d me plantātur olera, quam
 uis diligēter ἃ fodiantur et
 irrigantur, tardū tamē susci
 piūt incrementū, quibus uero
 spontanea è terra pullulatio,
 etsi nulla cura adhibetur ijs,
 tamen celerior germinatio?
 Xanthus igit, licet philosophi

quæstio foret, cum nihil ali-
 ud sciret dicere, à diuina pro-
 uidentia & hoc inter cæte-
 ra gubernari inquit. Aesop-
 us uero (aderat enim) risit.
 Ad quem philosophus, Ri-
 des ne, an derides? & Aeso-
 pus: Derideo, inquit, sed nõ
 te, uerum qui te docuit. quæ
 enim à diuina prouidentia fi-
 unt, hæc à sapientibus iuris
 solutionẽ fortiuntur. Oppone
 itaq; me, & ego solvam proi-
 blema. Interim itaq; Xani-
 ebus cõuersus inquit olitori:
 Minime omnium decens
 est, ò amice, me qui in tan-
 tis auditorijs disceptauerim
 nũc in horto soluere sophi-
 smata. Pucro autem huic
 meo, qui consequentia muli-
 eorum callet, si præposue-
 ris, solutionem consequer-
 is quæsitæ. Ex olitor: Hic
 turpis literas nouit? ò ini-
 felicitatem. sed narra ò oi-
 ptime si quæsitæ declaratio-
 nem nosti. Et Aesopus,
 Mulier, inquit, cum ad
 secundas nuptias iuerit, li-
 beris ex priore uiro su-
 sceptis, si uirum quoque
 inuenerit filios ex priore
 uxore genuisse, quos ipsa
 filios

ἢ ζητήσεως ὄσης, μηδὲν ἔτι
 ἔργου συνοήσεως ἐπέμ, τῆ δείας
 προνοίας ἡγεῖ τοτο πρὸς τοῖς ἄλ-
 λοις διωικεῖσθαι, φησιν ὁ δι-
 αίσωπ &, παρὶν γὰρ, ἐγέλασ-
 σεν. ἢ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος &,
 πότε ἔργου γελῶς, ἢ λαταγελῶς;
 ἡγεῖ ὁ αἰσώπ &, λαταγελῶ, φη-
 σιν, ἀλλ' ἔσθ, το ἵ διδάξαν-
 τός σε. ἂ γὰρ ὑπὸ δείας προνοί-
 ας γίνετθ, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν αὐ-
 θρωῶν τυγχάνει ἢ λύσεως. προ-
 βαλῶ τοίνυν ἐμέ, καὶ γὰρ λύσω
 τὸ πρόβλημα. ἐν τῷ τῶ τῶ
 ὁ ξανθὸς ἐπιγραφῆς, λέγει τῶ
 ληπῶρῶ, ἢ κίσα πάντων δὲ
 πρὸς ἔστιν ὡ ταῦ, ἐμέ τὸν ἐν-
 τοσοῦτοις ἀκροατηρίοις διακρί-
 χθῆντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύειν
 σοφίσματα. πάντες δ' ἐμὰ οὐτο-
 σί, πολλῶν πῆραν ἔχω ἀκόλα-
 δίας, τῷ τῶ προσαναδέμεθ &.
 ἢ λύσεως τούτθ τ' ζητῶ μέγισ-
 ἡγεῖ ὁ ληπῶρῶς, ἔτθ ὁ αἰσχρὸς
 γραμματα εἶδεν; οἶμοι ἢ δύ-
 στυχίας. ἀλλὰ φράσον, ὡ λῶτθ,
 εἰ το ζητῶ μέγισ τῶν διασάφης-
 σιν ἔγνωσας. ἡγεῖ ὁ αἰσώπ &,
 ἢ γυνή, φησιν, ἐπειδανὺ πρὸς
 δεύτερον γάμον ἔλθθ, τέκνα
 ἐν το πρώτῳ ἀνδρὸς ἔχουσα,
 εἴ πορ ἔσοι ἡγεῖ τὸν ἀνδρα, τέ-
 κνα ἐν ἢ πρώτῃρας γυναικὸς
 τεκνοποιήσασθαι, ἂ μὲν αὐτὸ
 τέκνα

ἔκιννα ἐπικυάγεται, τούτων μή-
 της ὄσιν, ἃ δ' ὄσρον ἐν τῷ ἀν-
 δρῷ, τούτων ὄσιν μηρυά. πολλ-
 λὴν οὖν ἐν ἑκατέρωσιν ἐνδέξινυ
 τῆ πλὴν διαφθορᾶν. τὰ μὲν γὰρ
 ὄσιν ἀπὸ φιλοσόφως καὶ ἐπιμε-
 λῶς βίβρασα διαγίνετῃ, τὰ δ'
 ὄσιν ἀλλότριων ὠδίνων μισαί. καὶ
 ἡμετέρας χρωμύνη, πλὴν ἐκεί-
 νων βροφλῶν ὠδίνων πλῆθος, τοῖς
 ἑαυτῆς προστίθετῃ τέκνοις. τὰ
 μὲν γὰρ φύσει, ὡς οἰκία φιλεῖ,
 ἀποστρέφει ἢ τὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς
 ἀλλότρια. ἢ ἴσον δὲ καὶ ἡ γῆ
 βόσκον, τῶν μὲν αὐτομάτως
 ὄσιν αὐτῶν φρομύνη, μήτης ὄσιν,
 ἃ δ' αὐτὸς ἐμψυτῶν, τού-
 των γίνετῃ μηρυά, οὐ χάριν
 καὶ μάλλον, ὡς γνήσια, τὰ οἰ-
 κία βίβρα, καὶ δάλας. τοῖς ἢ
 παρὰ σὲ φυτοβρομύνη, ἢ τοῖ
 σαύτῃ, ὡς νόθοις, πλὴν βροφλῶ
 νέμει. ἐπὶ τέτοις ἡδὲ ὡς ὁ λιπα-
 ρὸς, πιστεύσας αὐτοῖ, φησὶν,
 ὅτι με ἀμυχανύς λύπης καὶ ἀ-
 δολοβχίας ἐκείσας. ἀπιδί,
 προῖκα φέρων τὰ λάχανα, καὶ
 ὁσάνεις σοι τέτων δέ, ὡς εἰς οἰ-
 κίον λιπὸν βαδίσων λάμβαι-
 νε. μετ' ἡμέρας ἢ πάλιν εἰς τὸ
 βαλανεῖον ἐλθόντῃ τ' ξανύς,
 καὶ τισὶν ἐντυχόντῃ ἐκεί τ'
 φίλων, καὶ πρὸς τ' αἰσῶπον εἰ-
 γνήτος, εἰς τι πλὴν οἰκίαν προσί-
 δραμῆν,

filios adduxit, horum ma-
 ter est, quos inuenit penes
 uirum, horum est nouerca.
 Multam igitur in utris-
 que ostendit differentiam.
 Nam quos ex se genuit,
 amanter & accurate nu-
 trire perseuerat, alienos
 uero paruos odit, & iniu-
 dia utens, illorum cibum di-
 minuens, suis addit filijs:
 illos enim natura quasi pro-
 prios amat, odio autem ha-
 bet qui uiri sunt, quasi alic-
 nos. Eodem modo & terra,
 eorum quae ipsa ex se genuit,
 mater est: quae autē tu plan-
 tas, horum est nouerca. hu-
 ius rei gratia, quae sua sunt,
 ut legitima magis nutrit, ac
 fouet: à te autē plantatis,
 ut spurij non tantū alimen-
 ti tribuit. His delectatus oli-
 tor: Credideris mihi, inquit,
 quod me graui sollicitudine
 ac garrulitate leuaris. Abi
 gratis ferens olera, et quoti-
 es tibi his opus est, tanquam
 in propriū hortum uadens,
 accipe. Post dies aliquot rur-
 sus in balneū profecto Xan-
 tho, & quibusdā ibi amicis
 inuentis, & ad Aesopum
 loquuto, ut in domum curi-
 b s rere,

teret, & lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiens granum unū lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo undā cum amicis lotus, uocauit hos compransuros præfatus tamen, & quod tenuis esset futura cœna, utpote ex lente, quodq̄ non oporteret uarietate ferculorum amicos iudicare, sed probare uoluntatem. His uero profectis, & in domum ingressis, Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere Æsopē. Illo uero ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus fœtore repletus, Hem quid hoc, inquit, Æsopē? Et ille: A balneo, ut iussisti. Xantho autem præsentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Æsopus peluā apposita stabat. Et Xanthus, Non lauas? Tum ille: iussum est mihi ea facere, quæ iusseris: tu nunc non dixisti, Inijce aquā in peluim, & laua pedes meos, & pone soleas, & quæcunq̄ deinceps. Ad hæc igitur amicis Xanthus ait, Num enim seruum

entis?

δραμῆν, καὶ φακῶν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἐψησάτω, ἐκείνη δὲ ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ, ἰσχυρὸν εἶναι φαίνεται εἰς τὴν χύτραν ἐψηθῆναι. ὁ δὲ δὴ ξαυθὸς ἅμα τοῖς φίλοις λασάμενος, ἐκάλει τοὺς συναριτησοντας. πρὸς εἶπε μάλιστα καὶ ὡς λιτῶς, ἐπὶ φακῶν γὰρ ἔφατο τὸ δάπνον, καὶ ὡς μὴ δαῖν τῆ ποιικιλίᾳ τῶν ἐσθλαμάτων τὰς φίλους ἰρίνειν, ἀλλὰ δοκιμάσειν τὴν προθυμίαν. τὸ δὲ ἐξαύτων, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφικομένων, ὁ ξαυθὸς φησὶ, Δὸς ἡμῖν ἀπὸ λατρῶν πιεῖν αἰσῶπι. τὸ δὲ ἐκ τῆ ἀπορροίας τοῦ λατρῶ λαβόντων, καὶ ἐπιθεδωκότων ὁ ξαυθὸς τὴν δυσωδίας ἀναπληθεῖς, φησὶ τί ποίησιν, αἰσῶπι; καὶ ὁ δὲ, ἀπὸ λατρῶν, ὡς ἐκίλευσας. τοῦ δὲ ξαυθοῦ τῆ παρρησίας τῶν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπισχόντων, καὶ λευκαύτων αὐτῶν παρατιθῆναι κελεύσαντων, αἰσῶπος τὴν λευκάντων δὲ ἴσατο. καὶ ὁ ξαυθὸς, ἐνίπτεσθε; λευκάντων, ἐν τῆ ταλαίᾳ μοι ταῦτα ποιῆσαι ὅσα αὐτὸς ἐπιτάξει, σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λευκάντων, καὶ νίψου τὰς πόδας μου, καὶ δὲ τὰς ἐμβαδάσας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ ξαυθὸς ἔφη, μὴ γὰρ δούλον ἐπελάμην;

ἐπιράμω; ἔκ' ἔτι ὅπως, ἀλλὰ διδ' ἀσκαλον. ἀνακλιθεύτων ποίνω αὐτ' ἡγεῖ το ξαύθον τὸν αἰσωπον ὄρωτήσαντ', εἰ ἔφυται ἢ φακῆ, δ' οἰδ' υκὶ λαβ' ἄν' ἐκ' αὐτ' τὸν ἄλ' φακῆς λιόκωρ ἀν' ἰδιωκον. ὃ ἢ ξαύθ' λαβ' ὄν, ἡγεῖ οἰηθ' αἰς ἐνικον το πᾶσαν λαβ' εἰμ' ἄλ' ἔψυσιως πλῆ φακῆ δ' ἐξκαθαί, τοῖς διακτύλοις δ' ἐαί φρίφας, ἔφυ, λιαλῶς ἔφυται, νόμισον. το ἢ μόνον τὸ ὑδωρ λι νύσαντ' ἐν τοῖς φυβλίοις, κ' παραθεύτ', ὃ ξαύθ', πᾶ ἔτιμ ἢ φακῆ, φησι; ἡγεῖ ὄς, ἔλαβ' αὐτ' ἰω. ἡγεῖ ὃ ξαύθ', ἐνα λιόκωρ ἔψυσας; κ' ὃ αἰσωπος, μάλιθα. φακῆ γ' ἐνικῶς εἴπας, ἀλλ' ὃ φακῆς, ὃ δ' ἢ πλῆθυντικῶς λέγεται. ὃ μ' οὐκ ξαύθ' ἀπορήσας τοῖς ὄλοις, αὐδ' ὄς ἐι τ' αἰροι, ἔφκ, ἔτος ἔς μαυίαυ με πριβ' ἔφει. ἔτα γραφ' ἔς πρὸς τ' αἰσωπον, εἶπον, ἀλλ' ἵνα μὴ δ' ὄξω, λιακὲ δ' ὄλα, τοῖς φίλοις ἐνυβρίσειμ, ἀπ' ἐλθ' ὄνυσαι πόδας χοιρ' ἔς τίτ' ἔφας, κ' διὰ ταχέων ἔψυσας παραθέ. το ἢ σπ' ὄν τοτο ποιήσαντ', κ' τ' ποδ' ὄν ἔφομλῶν, ὃ ξαύθ' ἐνλόγως δ' ἔλωρ τυψαι τ' αἰσωπον, αὐτ' π' ὄρι τ' εἰς χρείαν ἀσχολου μένου, ἐνα τ' ποδ' ὄν ἐκ τῆς χύρας λαδραίως ἀνι-

λόμω

emi; nullo modo, sed magis etrum. Discumbentibus itaque ipsis, & Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptum ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens, ait: Bene cocta est, asfer. Illo solum aqua uacuante in scutellas, & apponente, Xanthus, ubi est lens? inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus: Unum granum coxisti? Tum Aesopus: Magnopere, lente enim singulariter dixisti, non lentes, quod pluraliue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops: Viri socij, ait hic ad insaniam me rediget. Deinde conuersus ad Aesopum ait, Sed ne uidear improbe serue, amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, et per celeriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc facto, ac dum pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopum, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens,

ferens, occulit. Paulo post
autem Æsopus ueniens,
& ollam perscrutatus, ut
tres solos pedes uidit, co-
gnouit insidias sibi aliquas
factas, & accurrens in stabi-
ulum, & saginati porci u-
num ex quatuor cultro am-
putans, & pilis nudans in
ollam iecit, ac concoxit
cum cæteris. Xanthus ue-
ro ueritus ne Æsopus subi-
reptum pedem non inueni-
ens, fugeret, rursus in ol-
lam ipsam iecit. Æsopo
autem in patinam pedes e-
uacuante, ac quinque his
apparentibus, Xanthus:
Quid hoc, inquit, Æsopε?
quomodo quinque? Et ille:
Duo porci quot habent
pedes? Et Xanthus, Octo.
Tum Æsopus, Sunt ergo
hic quinque, & saginatus por-
cus inferius tripes pascitur.
Et Xanthus admodum mo-
lestè ferens, amicis inquit,
Nō ne paulo ante dixi, quod
celerrime hic me ad insa-
niam rediget? Et Æsopi-
pus, Here nosti id, quod ex
additione & subductione in
quantitatē secundū rationa-
lem siamnam colligitur, non
esse

λόμην, ἔκρυψε. μετὰ μικρὸν
ἤκει ὁ αἰσωπὸς ἐλθὼν, ἤκει
τὴν χύβαν ἐπιθεψάμενος,
ὡς τὰς βεῖς μόνως πόδας ἐώ-
ρακεν, σιωπῆν ἐπιθελήσας αὐτῷ
τινα γεγονῆσαν. ἤκει δὲ κατα-
δραμὼν ἐπὶ τὴν ἀλλήν, ἤκει τῷ
σιτονομῆος χοίρειον ὅνα τῶν
ποδῶν τῆ μαχαίρᾳ περιλήσας,
ἤκει τῶν βίχων ψιλώσας, εἰς
τὴν χύβαν ἔρριψε, ἤκει σιωπῆ-
σαι τοῖς ἄλλοις. ξαύδων δ' εἰ-
σας, μή πως αἰσωπὸς τὸ ὑφα-
γεθέντα τῶν ποδῶν οὐχ εὐρών,
ἀποδράση, αὐθις δὲ τὴν χύβαν
αὐτὸν ἐπέβαλε. τοῦ δ' αἰσωπῶ-
τος πόδας εἰς τὸ βυβλίον κα-
νώσαντες, ἤκει πάντε τούτων
ἀναφανεύσασιν, ὁ ξαύδος, τί το-
τό, φησιν, αἰσωπε, πῶς πάντε;
λέγει αὐτῷ, τὸ δὲ δύο χοίρειο πό-
δας ἔχουσιν πόδας; ἤκει ὁ ξαύ-
δων, οὐκ ἔστι. ἤκει ὁ αἰσωπὸς, ἐ-
σιν οὐκ ἐνταυθοῖ πάντε, ἤκει ὁ
σιτονομῆος χοίρειον ἕμεται
λέγω βίχων. ἢ ὁ ξαύδων πάλ-
ιν βαρέως σχῶν, πρὸς τὰς φί-
λας φησὶ, οὐχὶ μικρῶ πρόθεον
εἶπον, ὡς τάχιτά με πρὸς μα-
νίαν ἔστι δὲ περιβέβηται; ἢ ὁ
αἰσωπὸς, δέσποτα, ἔκ οἱ ἀδ' εἰ-
τι τὸ ἐν προαδίσειός τε ἢ ἀφα-
ρέσειος εἰς τὸ κατὰ λόγον πο-
σοῦν συγκριθεῖσιν αὐτῶν, οὐκ
ἔστι

ἴσιν ἀμαρτήματα; ὁ δὲ οὐκ ἔαυ-
 ροῦ μυστικῶς αἰτίαν δὲ πρὸς
 στυγρῶς οὐρακῶς μακρυγῶσαι τὴν
 αἰσώπῳ, ἡσύχασε. τῆ δ' ὕψι
 γαίᾳ τῶν σχολαστικῶν τις πωλυ-
 τιλῆς οὐροπίσας δ' εἴπῳ, σὺν
 ἄλλοις σχολαστικοῖς ἡγεῖ τὸ ξαν-
 θῶν λέκλιχον. δὲ στυγρῶν
 τοίνῳ, ὁ ξανθὸς μὲν δ' αἰ-
 τῶν παρχει μὲν ἀνιλόμηνος
 ἐπιλεκτῆς, ἡγεῖ τῶ αἰσώπῳ ὅτι
 ἔφειτῶτι δὲ, τῆ δὲ οὐ-
 σῆ μοι, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ταῦ-
 τα ἐπὶ δὲ ἀπιδῶν. ὁ δ' αἰ-
 πῶν ἡδ' ἔαυτ' ἐνοῖσι, νῦν
 ἡμῶς τίσα δαί μου πῶν δὲ
 σπῶναι, αὐτ' ὡν με ἡνίκα νῦν
 νῦν ἡλδορ ἐσκῶπῶν. ὅψι τῶ
 τοίνῳ εἰ τῶ δὲ πῶν μου δὲ
 νῦν. ἀφικόμην ὡν εἰς πῶν
 οἰκίαν, ἡγεῖ ἡδ' ἔφειτῶν ἐν τῶ πρῶ-
 τῶν, ἡγεῖ πῶν δὲ σπῶναι ἐν
 ἡδ' ἔφειτῶν, πῶν σπῶναι τῶ μὲν
 δὲ ἡδ' ἔφειτῶν αὐτῶν τῶν
 καὶ φησὶ, δὲ σπῶναι, ταῦτα πῶν
 τα ὅ δὲ πῶν πῶν οὐ
 σοί, ἀλλὰ τῆ δὲ οὐ-
 σῆ, ἡγεῖ πῶν
 ἡδ' ἔφειτῶν, ἡγεῖ εἰπῶν, ἐν
 δὲ πῶν, φάγῃ σοὶ γὰρ ὁ δὲ
 σπῶναι ταῦτα ἐπὶ ταῦν δὲ
 νῦν, αὐτ' ὡν τῆ ἡδ' ἔφειτῶν
 τα πῶν. μετὰ δὲ τῶ πρὸς
 τῶν δὲ πῶν πῶν ἡδ' ἔφειτῶν,
 ἡγεῖ δὲ πῶν, εἰ τῆ δὲ οὐ-
 σῆ

δὲ δὲ

esse errorem? Xanthus igitur
 nullam causam honestam
 inueniens uerberandi Aesi-
 pum, quieuit. Postridie au-
 tem ex scholasticis quidam
 sumptuosam apparatus coe-
 nam, cum alijs discipulis &
 Xanthum inuitauit. Coe-
 nantibus igitur, Xanthus
 partes ex appositis accer-
 pit electas, & Aesopo poi-
 nē stanti dedit: Beneuolē
 licet meae, inquit ei, haec tra-
 de abiens. Ille uero de-
 cendens secum cogitabat, nunc
 occasio est ulcisci meam
 dominam, propterea quod
 me, cum nouitius ueni,
 cauillata est. Videbit igitur,
 an hero meo bene uelit.
 Profectus itaque in do-
 mum, & sedens in uesti-
 bulo, & hera accita spori-
 culam partium coram ipsa
 posuit, ac inquit: Hera,
 haec omnia herus mi-
 sit, non tibi, sed bene-
 uolae: & canē uocata, at-
 que dicto, Veni Lycæna,
 comede, tibi enim herus haec
 iussit dari, particulatim cani
 omnia proiecit. Ac
 post hoc ad herum regressus,
 & rogatus, an beneuolae

dedera

dederit omnia, Omnia inquit,
 & corā me omnia comedit.
 Illo uero iterum rogante, et
 quid' nā edēs ait: Et is: Mi-
 hi quidem nihil quicquid dixit,
 sed secum tibi gratias habe-
 bat. Uxor tamen Xanthi eā
 rē calamitosam esse arbitra-
 ta, tanquā secunda cani redar-
 guta erga uirum beneuolen-
 tia, ac subdens certe nō am-
 plius in posterum cohabitari-
 turam cum eo, ingressa cubi-
 culum, plorabat. Potu autē
 procedente, & questionibus
 alternis propositis, ac uno
 ex ipsis ambigēte, quādo fu-
 tura esset ingens inter hoīes
 turbatio, Aesopus ponēstias
 ait, Cum resurrexerint mor-
 tui, repetentes, quae possede-
 rint. Et scholastici ridendo
 dixerunt, Ingeniosus est no-
 uitius hic. Alio uero rursus
 proponente, quamobrem oi-
 uis ad caedem tracta, non ex-
 clamat, sus autem quāma-
 xime uociferatur, Aesopus
 rursus ait: Quoniam ouis asi-
 sueta mulgeri, aut etiam uel-
 leris onus deponere, tacite
 sequitur. Ideo etiam pe-
 dibus arrepta, & ferrum
 uidens, nihil graue suspi-
 catur,

δ' ἔδωκε πάντα. πάντα, φησὶ,
 καὶ ἐνώπιον ἐμὸν πάντα λατρεύει
 γε. τὸ δ' ἐπαυρωμένον, καὶ τί πο-
 τε ἄρα ἐδίξασα ἔλεγεν; ἐκείνος,
 ἐμοὶ μὲν φησὶν, ἔδοτιούμην ἔργη
 κελευθ' ἑαυτῶν δ' ἐσοὶ χάριτας
 ἔδει. ἢ μὲντοι γυνὴ τοξάνθη
 συμφορᾶν τὸ πρᾶγμα οἰκισαμένη
 νη, ἅτε δ' ἢ δουτῆρα ἄλιωδὸς
 ἐλεγχθεῖσα τῇ πρὸς τὴν αὐδρα
 συνεία, καὶ ἐπειθ' ἔσα, ἢ μὲν μὲν
 κῆτι τὸ λοιπὸν σωσικῆσειν αὐ-
 τῶν, εἶτω παρελθῶσα τὸ λοιπὸν
 νη ἔθρῶει. τὸ δ' ὅτε πρὸς
 πλουτῶν, καὶ ζητημάτων πρὸς
 ἀλλήλους προτεινομένων, καὶ ἐ-
 νὸς αὐτῶν ἀπορήσαντι πω-
 κᾶ αὐτὸ γένοιτο μεγάλη ἐν αὐ-
 θρώποισι ταραχή, αἰσωπος ὅπι-
 σθον ἔσως εἶπεν, ἵνῃκα αὐτοὶ
 νεκροὶ ἀνίσταμενοι, τὰ ἑαυτῶν
 παιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ σχολ-
 αστικοὶ γελᾶσαντες ἔφασαν,
 νοήμων ὄντων ὁ νεώνητος. ἔτι-
 ρα δ' ἄλλο πρὸς αὐτόν, ὅτι καὶ
 εἰν τὸ μὲν πρὸς αὐτὸν ἐπι-
 γνῶν ἐκόμενον ἔβωα, ὁ δ' ἄλλο
 ρος ὅτι μάλιστα κρέσσον, αἰσωπος
 αὐτῷ ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρὸς αὐτόν
 λατὰ τὸ φῶθὸς ἀμεγρόμενον,
 ἢ τὸ τὸ πῶθὸς βάρῃ ἀποτιθέ-
 μενον, σιγῇ ἔπειθ'. διὸ καὶ ἄ-
 ποσειδέμενον, καὶ τὸν σίδε-
 ρον ὄντων, οὐδὲν δεινὸν ἔσθ'
 πλούσιον,

πῶς αἰὲν ἐκείνη τὰ σιωπήθη
 καὶ μόνον δοκεῖ παύσασθαι. ὁ δὲ
 χοῖρος ἄτι δὴ μήτ' ἀμελγόμε
 τος, μήτε λειρόμενος, μηδὲ συ
 νειδῶς ἑαυτῷ πρὸς τι τ' τοιοῦ
 τῶν ἐλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τ' σαφ
 κῶν αὐτὸ μόνον ὄσφι χρεῖα, εἰ
 κότεως βοᾷ. τῆ τῶν ἔτω ῥηθῶν
 τῶν, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπὶ
 ὑβρῶν αὐτῶν, ῥαπῶν ἴδω ἴσ γέλω
 τα. παύσασθαι μὲν τὸ πῶ
 τος, καὶ τὸ ξαύθῳ πρὸς τὴν οἰκί
 αον ἀπονοσῆσαντος, καὶ τῶ γυναι
 κὶ σιωπῆως ἐρμήσαντος πρὸς
 λαλέων, ἐκείνη τὸ τῶν ἀποσφρα
 φῆσα φησὶ, μή πεν πλεονεῖον
 γένη. δὲ μοι τὴν προικὰ μου,
 καὶ ἀπὸ λούσομαι. οὐδὲν γὰρ
 αὐ μείναιμι σὺν σοι τούτων
 ἔσθ. σὺ δ' ἀπὸ λούων τὴν λιῶνα
 λοπάσθαι, ἢ πῶς πομφακτὰς
 μὲν ἴδω. καὶ ὁ ξαύθῳ ἐκπλα
 γῆς λέγει, ἐν ἑστῆ ὅπως οὐκ
 ἔρτυσέ μοι τι λακόν πάλιν αἰ
 σῶπος. καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ φη
 σι, κυρία, ἐμὲ πικρότῳ σὺ
 μὲν ἴδω; τί νι τὰς μὲν ἴδω πῶ
 πομφακτὰς, οὐχὶ σοί; μὰ δὲ, ἐμοὶ
 μὲν ἴδω, φησὶν ἐκείνη, τῆ δὲ λιῶνι.
 καὶ ὁ ξαύθῳ τῶν αἰσῶπῶν κληθῶν
 τι, φησὶ, τί νι δ' ἴδω πῶς τὰς μὲν ἴ
 δω; λακόνες, τῆ δὲ ἄποσφρα φησὶ,
 καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ ὁ ξαύ
 θῳ, οὐδὲν ἴδω; λακόνες,
 ἴδω.

catior, sed illa familiaria &
 sola uidetur passura. Sed
 sus, ut qui neque mulgetur,
 neque condetur, neque no
 uat ad horum aliquid tra
 hi, sed carnes suas tantum
 usui esse, merito uocifera
 tur. His sic dictis, disci
 puli rursus laudauerunt ip
 sum, uersi in risum. Fini
 to conuiuio, & Xantho
 in domum reuerso, & uxor
 rem promore aggresso ali
 loqui, illa ipsum auersata,
 inquit: Ne mihi propin
 quius fias, da mihi dotem
 meam, & abibo: non enim
 manserim tecum posthac.
 Tu autem abiens cani adu
 lare, cui misisti partes.
 Et Xanthus stupefactus
 ait: Non potest aliquo mo
 modo non condidisse mihi
 mali aliquid rursus Aeso
 pus. & uxori inquit: Demit
 na, num me poto, tu ebria
 es? Cui partes misisti, non
 ne tibi? Non per Iouem,
 mihi quidem minime, inquit
 illa. sed cani. Et Xanthus
 Aesopo accito inquit: Cui
 dedisti partes? Et ille. Bene
 uola tua. Et uxori Xan
 thus, Nihil accepisti: et illa.

Nihil.

Nihil. Et Aesopus: Cui enim iussisti here, partes dari? & ille: Beneuolae meae. Et Aesopus cane uocata: Haec tibi, inquit, bene uult. nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamen minima quae recula offensa contra dicit, conuiciatur, abit. Cui nem tamen uerberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blanditur et cum gratia heret. Oportebat igitur dicere here: Uxori has partes fertis, & non beneuolae. Et Xanthus, Vides domina non meam esse culpam, sed eius qui tulit? Tolera itaque, nec deerit mihi occasio, qua eum uerberem. Illa uero non credente, uerum clam ad suos parentes regressa, Aesopus inquit: Non recte dixi o here, canem tibi magis bene uelle, quam meam heretam? Diebus autem aliquot praeteritis, & uxore irreconciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuerteretur domum mittente, illa uero qui cedere nollet, inde Xanthus propter eam

ἔδειξεν. καὶ ὁ αἰσωπὸς, τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέσποτα τὰς μέρησιν δάσ δολιῶν αἰ; καὶ εἶπεν, τῆ δὲ νοῦσα μοι. καὶ ὁ αἰσωπὸς πλὴν λιῶν κτηνῶσας, αὐτῆ σοί, φησιν, δύνοε. ἢ γὰρ γυνὴ λιῶν δύνοε μὲν λέγουσιν, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστω ἀλγύσασα, ἀντιλέγουσιν, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. πλὴν μάλιστα λιῶσά τύφου, ἀπέλασσαν, καὶ δὲ ἀναχωρήσειον αὐτῆ, ἀλλ' ἐπιλαθομένη πάντων, αὐτίκα φιλοφρόνως σάινει καὶ σὺν χάριτι τὸ δόλοπύττω. ἔδειξεν σὲ οὖν εἶπεν δέσποτα, τῆ γυναικὶ τὰς μέρησιν δάσ κόμισσον, καὶ μὴ τῆ δύνοσας. καὶ ὁ ξανθὸς, ὁρᾶς κυρία, ὡς δὲ ἐμὸν τὸ ἀμαρτήματα, ἀλλὰ τὸ τί μοί σταν; ἀνάσχεσθαι τοι γαροῦν, καὶ δὲ ἀπορήσω προσφάσειωσ, δὲ ἢ αὐτὸν μαστιγώσω. καὶ ἢ μὴ πειθομένησ, ἀλλὰ λάθρα πρὸσ τὸσ ἐαυτῆ γονεῖσ ἀποχωρησάσειωσ, αἰσωπὸς ἔπεισεν, δὲ ὁρᾶσ εἶπεν, ὡ δέσποτα, ὡσ ἢ λιῶν σοι μάλλον δύνοε, καὶ οὐχ ἢ ἐμὴ δέσποτα; ἢ μέρων δέσποτων παροχηκῶν, καὶ ἢ γυναικὸσ ἀλιαλλάκτα μετρούσειωσ, καὶ τὸ ξανθὸσ τὸ προσηκόντων τινὰσ ὡσ αὐτῆ, ὡσ αὐτῆ πιστέψειν οἰκασθε, πῆ μὲν αὐτῆσ, καὶ ἢ μὴ ὑπέειπεν δειλούσειωσ, καὶ τὸ ξανθὸσ δὲ αὐτῆσ

εἰς ἀθυμίαν πωδόντες, αἰσω
 πρὸς προσελθὼν αὐτῷ, φησι, μὴ
 ἀνὴρ, δ' ἔσποτα, ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
 αἰετοῦ ἤκειν αὐδαίρετοῦ καὶ
 ἀπαράλλακτοῦ δράσω πρὸς σε.
 καὶ λαβὼν λίγρυμα, πρὸς πλὴν ἀ-
 γορὰν ἤλθοῦν, καὶ ὄνυσάμενος
 χλωὰς καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ' ἄτλα
 τὴν πρὸς οὐνοῦ ἐπιπιδείων,
 βαδίζων τὰς οἰκίας περιγυρό-
 σαι. παρῆε τοίνυν καὶ πλὴν τῆ
 αὐτοῦ δ' ἄποινος γρηνητή-
 ρων οἰκίαν, μὴτε ταύτῃ ἐδ' εἶ-
 ναι προσποιόμενος ἐκείνων
 τυχεύεσσαν, μὴτε μὴ ἐν αὐ-
 τῇ πλὴν δ' ἔσποιναν μεύεσσαν. καὶ
 δῆτινι τῆ αὐτοῦ οἰκίας ἐκείνης ἐν-
 τυχῶν ἠρώτα, εἴ τι πῶς εἰς γὰ-
 μος χρησίμων οἱ κατὰ πλὴν οἰ-
 κίαν ἔχοισιν αὐτῷ πωλῆσαι. το-
 ῦ καὶ τίς τῶν ἐκεῖ πλὴν χρέαν
 πωδομεύς, ξαύθῃ φησὶν ὁ φι-
 λόσοφος, αἰετοῦ γὰρ γυναικὶ
 μέλει σιωπῆσαι. τοῦ καὶ αὐτῶ
 ἐαύθῃ, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα
 τοῦ ξαύθῃ ἠέσσαν ἀνγγείλαν-
 τῃ, ἐκείνη σιωπῶσα καὶ σπρι-
 δῆ πρὸς τῆ ξαύθῃ ἠέσσαν αὐτί-
 κα, καὶ αὐτὸ κατεβόα, λέγασσα
 πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα. ὡς
 δὲ αὐτὴ ἐμὲ ζώσης, ὡς ξαύθῃ, ἐτέ-
 ρα γυναικὶ διωκῆσθαι σιωπῶσα
 εἰδῶσα. καὶ ἔτιως ἐμεινον ἐπὶ τῆ
 οἰκίας δὲ αἰσώπῃ, ὡς καὶ δὲ
 ἐκείνον

in mœrore esset: Aesopus
 adiens ad eum, inquit: Ne
 te afflictus here, ego enim
 cras uenire sponte & citis-
 sime faciam ad te. Et acce-
 pta pecunia in forum iuit,
 ac emptis anseribus &
 gallinis, & alijs quibusdam
 ad conuiuium idoneis, am-
 bulans domos circuibat.
 Transibat igitur & ante
 mium parentum heræ suæ,
 ignorare simulans illorum
 esse, et in ea heram manere:
 Et quum in quendam ex dot-
 mo illa incidisset, rogabat,
 na aliquid ad nuptias utile
 domestici possent sibi uende-
 re. Illo autem, & cui opus
 est rogitante: Xantho, in-
 quit, philosopho: cras e-
 nim uxori copulandus est.
 Eo uero ascendente, & u-
 xori hæc Xanthi, ut audi-
 uit, renunciante, illa curi-
 sim & properè ad Xan-
 thum iuit statim, & contra
 ipsum clamabat, dicens in-
 ter alia & hæc: Non me ui-
 uente ô Xanthe, alteri uxo-
 ri coniungi poteris. Et sic
 mansit in domo per Aesop-
 um, quemadmodū propter
 illum

illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad praedidum, Aesopo inquit: I, ei me optimum quodq; & praestantissimum. Ille inter eundem secum dicebat: ego docebo herum non stulta mandare. Quum linguas igitur solum suillas emisset, & apparasset discumbentibus, linguam assatam singulis cum salsamēto apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculū propter linguæ ad loquutionem ministerium, rursus elixas Aesopus linguas apposuit, atq; iterum etiam ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud quam linguas proponerebat. Discipulis autem eodem subinde cibo repetito indignatis: quousque linguas inquierentibus, quippe nos per diem linguas edendo nostras doluimus. Xanthus inquit iratus: Nihil aliud tibi est Aesope? & is: Non certe. Tum ille: Nōne mādavi tibi sordidissime homule, optimū quodq; & praestantissimū obsonari? & Aesopus: Multas ha-

beo

ἐκείνον ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμέρας πάλιν τινὰς, λιαλίεσας ὁ ξαύθ' & σχολαστικούς εἰς ἀριστον, τῷ αἰσώπῳ φησὶν, ὀψώνησόν ἀπελθὼν πᾶν ὃ, τι χρησιώτατόν τε καὶ βέλτιστον. ὁ δ' ἐπιών, λιαδ' ἑαυτὸν ἔλεγε, ἐγὼ διδάξω τὸν ἀβυπότῳ μὴ μωρὰ διατάττεισθαι. γλώττης ἔν μόναις ὑείους περιάμεθ', καὶ ἑτοιμάσας ἀνακλιθεῖσι, γλώτταν ὀπλίω ἐκάτω σιὸν ὄξυν γάρω πᾶρέθηκε. τ' δ' ἐσχολαστικῶν ἐπαινεσάτων ὡς φιλόσοφορ τὸ πρῶτον ἑδῶμα, διὰ πλίω δὲ γλώττης πρὸς τὸ λόγον ὑπερβείαν, πάλιν αἰσώπ' & ἑφθὰς γλώττης πᾶρέθηκε. καὶ αὐθις αὖ βρώματ' αἰτηθεῖντ' ἄλλα καὶ ἄλλα, ὁ δ' ἔδειξεν ἑτερον, ὅτι μὴ γλώττης πρὸς τίθει. τῶν ἰσχολαστικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῷ τῆς προφῆς ἀγαπητοσάτων, μέχρι τίν' & γλώττης εἰπόντων; καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττης ἐδίοντες τὰς ἡμετέρας ὑλγῆσαμεθ', ὁ ξαύθ' & φησὶ πρὸς ὄργην, οὐδέ τί σοι πᾶρεσιν ἑτέρον αἰσώπει; καὶ ὅς, οὐδέ τίτα. λιακέιν &, οὐκοῦν ἐντελέλειω σοὶ λιατάφατον αὐθρόπιον, πᾶν ὃ, τι χρησιώτατόν τε καὶ ἀριστον ὀψωνῆσαι; καὶ ὁ αἰσώπ' &, πολλὰς ὁμο-

λογῶ

λαγῶ σοι τὰς χάριτας μεμφο-
 ρεῖν με φιλοσόφων ἀνδρῶν
 παρόντων, τί αὐτοῦ γένοιτο
 γλώττης χρηστότερον τε καὶ βέλ-
 τιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παι-
 δία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτὴν παι-
 δούετ' καὶ διδάσκειτ'. δι' αὐ-
 τῆς δόσεις, λύσεις, ἀγοραί, ἀ-
 σπασμοί, σύμφυμίαι, μῦθοι πα-
 ρα. δι' αὐτῆν γὰρ συνηροτοῦν-
 ται γάμοι, πόλεις ἀγορευοῦ-
 ντ', ἀνδρῶποι διασώζονται, καὶ
 σωζόμενοι φαύλοι, δι' αὐτὴν ἅπασ-
 ῃ βίῳ ἡμῶν σωθήσονται. ἔτι δὲ
 ἀφ' αὐτῆς γλώττης ἀμεινον, ἐπὶ
 τούτοις οἱ σχολαστικοὶ τὸν μὲν
 αἰσῶπον ὀρθῶς λέγουσιν φάμε-
 νοι, ἡμαρτηκόσαι δὲ τὸν διδά-
 σκαλον, διπλαλήθεσιν ἕκαστος
 ἐπ' οἴκῳ. τῆ δὲ ὑπερβαίῃ πα-
 λιμ ἀτιωμένῳ αὐτῶν τὸ ξαύ-
 θον, ἐκεῖν' ἀπολογεῖτο μὴ ἔλα-
 τὰ γνώμῳ αὐτῆ ταῦτα γεγονέ-
 ναι, ἀλλὰ τὸ ἀχρεῖς δόξα τῆ κα-
 κουργία. σύμφορον δὲ διαμεί-
 ψει τὸ δειπνῶν, καὶ γὰρ ἡ παρόν-
 των ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι.
 καὶ καλεῖσας αὐτὸν, παρ' οὗ, τι
 φαυλότατόν τε καὶ χείριστον οἱ
 ψωνῆσαι βέλτερον, ὡς τῶν σχολ-
 αστικῶν σὺν αὐτῷ διαπνη-
 σόντων. ὁ δὲ μηδὲν διαπρα-
 πῆς, πάλιν γλώσσας ἐπέριετο.
 καὶ ἐτοιμάσας, ἀνακλιθεῖσι

beo tibi gratias increpanti
 me philosophis presentibus.
 Quid igitur fuerit lingua
 melius & prestantius in ui-
 ta: omnis enim doctrina &
 philosophia per ipsum mon-
 stratur: ac traditur. Per ipsam
 ditiones, acceptiones,
 fora, solationes, benedicen-
 tiae, musa omnis, Per ipsam
 celebrantur nuptiae, ciuita-
 tes eriguntur, homines ser-
 uantur: & ut breuiter dis-
 cam, per ipsum tota uita
 nostra consistit, nihil ergo
 lingua melius. Ob haec di-
 scipuli Aesopum recte lo-
 qui dicentes, aberrasse uero
 magistrum, abiire singulim
 in domum. Postridie ruri-
 sus accusantibus ipsis Xan-
 thum, ille respondēbat, Non
 secundum uoluntatem suam
 haec fecisse, sed inutilis ser-
 ui nequitia: hodie autem per-
 mutabit coenam, & ipse prae-
 sentibus uobis cum eo col-
 loquar. Ac uocato eo, uis-
 simum quodque & pessim-
 um obsonari iubet, quod
 discipuli secum forent coena-
 turi. Ille autem nihil muta-
 tus, rursus linguas emit, &
 apparans discumbentibus

apposuit. Hi inter se submur-
 murabāt, porcinae rursus lin-
 guae. Et paulo post iterū lin-
 guas apposuit, & ualde ite-
 rum atq; iterū. Xantho autē
 iniquo animo ferēte, & quid
 hoc Aesope dicēte, Nū rur-
 sus mandauī tibi optimum
 quodq; & praestantissimū ob-
 sonari, ac nō potius uilissimū
 quodq;, & pessimū: ille autē:
 Et quid unq; peius lingua o-
 bere: nōne urbes per ipsam
 corruūt? Nō homines per ip-
 sam interficiūtur, nō menda-
 cia omnia, & male dicta, et
 perueria p̄ ipsam perficiuntur,
 non nuptiae & principa-
 tus & regna per ipsam euer-
 tuntur: non, ut summam di-
 cā, uita omnis per ipsam ini-
 finitorum errorum refer-
 ta est? Hæc Aesopo dicen-
 te, quidā ex discumbentibus
 unā Xantho inquit: Hic, ni-
 si ualde te ipsum munieris,
 non dubia erit insaniae cau-
 sa tibi. qualis enim forma,
 talis & anima. Et Aesoi-
 pus ad eum: Tum mihi uide-
 ris o homo prauus quidam
 & curiosus esse, herum iri-
 tans contra seruū. Et Xan-
 thus ad hæc causam cupiēs
 uerberandi

παρ' ἑθνεσιν. οἱ δ' ἐπὶ πρὸς ἀλλή-
 λους ὑπεφώνουσι, χοίρειαι πά-
 λι γλώσσας αἰ. καὶ μετὰ μικρὸν αὐ-
 θις γλώττας παρ' ἑθνεσιν, καὶ μά-
 λα αὐθις καὶ αὐθις. τοῦ ξανθοῦ
 ἢ δυσανασχέτησαντο. καὶ τί-
 ττο αἰσώπει, εἰρηκότος, μὴ πά-
 λι ἐν τελευτάμην σοὶ πᾶν ὅ, τι
 χρυσότατόν τε καὶ βέλτιστον
 ὀψωνῆσαι; ἔχι πᾶν ὅ, τι φαυ-
 λότατόν τε καὶ χείριστον; ὃ ἢ,
 καὶ τί ποτε χεῖρον τ' γλώττης,
 ὧ δ' ἔσποτα; ἔ πόλλεις δὲ αὐτῆς
 καταπίπτουσιν; ἔκ ἀνθρώποι
 δὲ αὐτῶν ἀνακρουῶντες; ἔ ψύδην
 πάντα καὶ βλασφημίαι καὶ ἐ-
 πισηκίαι διὰ ταύτης πρᾶσσου-
 ντες; ἔ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βα-
 σιλεῖαι δὲ αὐτῶν ἀνακρουῶντες;
 ἔχ, ὡς κεφάλαιον ἐπέμ, ὁ βίος
 δὲ αὐτῶν ἅπασιν μυρίων πηλημ-
 μελημάτων γέμει; ταῦτα τοῦ
 αἰσώπης φησὶν, ἔ τις σιωπῶ-
 να κειμελῶν τῶ ξανθῶ φησὶν.
 ἔ τ' εἰ μὴ πᾶν σιωπῶν ἀ-
 σφαλίσῃ, ἔκ αὐτῶν ἀπορος εἶναι
 νίαις ἀφορμή σοι γόνεσθαι. οἷα
 γὰρ ἢ μορφή, τοιαύτη καὶ ἢ ψυ-
 χή. καὶ ὁ αἰσώπης πρὸς αὐτῶν,
 σύ μοι δονεῖς ἀνθρώπων λιανόν,
 φησὶν: τίς καὶ πρὸς ἑσέ, ἔ εἶ-
 ναι, ἀδύποτον παρ' ἑθνεσιν κατα-
 τὰ οἰκίεσσι. καὶ ὁ ξανθῶ πρὸς
 ταῦτα, πρὸ φάσεως ἐφ' ἑμὴν
 μαθη

μαστιγῶσαι τὸν ἀνθρώπου, ὁρα
 πέτα, φησὶν, ἐπέπ' ὅρ' ὡδρί' ὄρι
 γου εἶπας τὸν φίλον, Δείξόν
 μοι ἀνδρί' ὄργου ἀνθρώπου ἀγα
 γίου. βελδὼρ τοίνυν ἐλ' ἐπίσ
 σους ἐπὶ ἐλ' λεωφόρ' ὁ αἰσωπος,
 ηγεὶ τὰς παριόντας ὡδρισκο
 πῶν, ὁρᾷ τινὰ ἐφ' οἴου τόπου
 ἰκανὸν χρόνον λιθίσαντα, ὅρ
 ηγεὶ δοκιμάσας λιθ' αὐτὸν αἰ
 πράγμονά τινά, ηγεὶ ἀπλουῦ
 εἶναι, προσελθὼν, φησιν, ὁ δει
 σπότης σε λιθεῖ σὺν αὐτῷ ἀ
 ρετῆσαι. ηγεὶ ὁ ἄγροικ' ἐκεῖ
 ν' ἔμειδον π' ὄργασάμενος,
 μήτε τίς ὦν ὑπὸ τίν' ἔλιθεῖ
 ται, ἐσηλδ' ἐς τὴν οἰκίαν,
 ἢ σὺν αὐτοῖς ὑπεδήμασι φαύ
 λοις οὔσιμ' ἀνέπεθεν. ὄρομέ
 νου ἢ το ξάνθος, τίς ἔστ'; αἰ
 σωπ' εἶπεν, ἀπ' ὄρι' ὄργ' ἀν
 θρωπ'. ηγεὶ ὁ ξάνθ' ἐς οὓς
 ἐπ' ὦρ τῆ γυναικὶ σιωποκε
 δῶαι αὐτῷ, ηγεὶ ὅπ' ὄρ' αὐ' αὐ
 τὸς ἐπιτάτῃ, ποιῆν, ὡς αὐ' οὐ
 προσώπῳ λόγῳ πλεγὰς τῷ αἰ
 σῶπῳ ἐντένειον. ἔτα ἐν ἐπ' η
 κῶ παύτῳ, φησὶ, λυγία, ὕδωρ
 ἐπὶ ἐλ' λεκαῖνης βαλῶσα, τοὺς
 πόδας το ξάνθ' νίψου. Διανοεῖ
 το γ' καθ' αὐτ', ὡς πάντως ὁ
 μὲν ξάνθ' οὐλαβ' ὑθέσει. ὁ δ'
 αἰσωπ' ὡς ἐκεῖνος ὡδρί' ὄργ' ὄ
 φανείτ', πλεγὰς λήψεται. ἢ

uerberandi hominem: Fugi
 tiue, inquit, quoniam curios
 sum dixisti amicum, ostende
 mihi incuriosum hominem
 adductum. Egressus igitur
 postridie in plateam Aesop
 pus, & eos qui praeteribant
 circumspiciens, uidet queni
 dam in loco quodam diu sei
 dentē, quem iudicans secum
 ociosum & simplicem esse,
 accedens inquit: Heruste
 inuitauit secum pransurum.
 Et rusticus ille nihil scisci
 tatus, neque quis esset a quo
 inuitaretur, ingressus est in
 domum, & cum ipsis cali
 ceis, ut erant uiles, discu
 buit. Rogante autem Xan
 tho, quis hic? Aesopus ait:
 Incuriosus homo. Et Xan
 thus in aurem fatuus uxori
 ri, ut sibi obsequeretur, &
 quod ipse iusserit facere,
 ut honesta ratione plagas
 Aesopo inferret. Deini
 de coram omnibus in
 quit, Domina aquam in
 pelum iniice, & pedes ho
 spitis laui. Cogitabat ei
 nim secum, omnino hospiti
 tem recusaturum, Aeso
 pū uero, illo curioso apparen
 te, uerberibus caesus iri. Illa

μηδ

e 3 igitur

igitur iacta aqua in peluim,
ibat pedes hospitis lotura.
At ille cognoscens hanc esse
se domus dominam, secum lo-
quebatur: Honorare me om-
nino uult, atque huius rei gra-
tia suis manibus pedes mei
os uult lauare, cum ancillis
queat hoc mandare. Exten-
sis igitur pedibus, Laua,
inquit, hera: ac lotus discui-
buit. Xantho aut iubente ui-
num hospiti dari quod biberet,
rursus ille considerabat se-
cum, ipsos autem oportere bi-
bere: sed quia sic ipsis ur-
sum est, non opus mihi hæc
inquirere. Accipiens igitur
bibit. Prudentibus
uero, & ferculo quodam
hospiti apposito, atque illo
suauiter comedente, Xan-
thos cocum, quod male hoc
condiuisset, criminabatur,
atque etiam nudum flagella-
bat. rusticus autem se cum dice-
bat: Ferculū quidem optime
coctum est, & nihilei deest
quo minus recte paratum
sit: si autem absque causa suū
seruum flagellabit paterfa-
miliās, quid ad me? Xan-
tho autem ægreferente, neque
iucunde affecto, quoniā nihil
hospes

ἢ ἔν βλαῖσα τὸ ὕδωρ εἰς τὴν
λεκαύλῳ, ἕει τοὺς πόδας το-
ξένῳ νίψασα. ὁ δὲ γνοὺς ταύτην
ἔσαν τὴν το οἴκου δούπο-
τιν, καὶ αὐτὸν εἶπε, τιμῆσά
με πάντως βέλειτῃ, καὶ τῶτον
ἢ χάριν αὐτοχειρία τῆς πόδας
μα βέλειται νίψαι, ἐπεὶ δορα-
παίνισιν εἶχον αὐτὸ τ' ἐπιτά-
ξαι. προτείνας οὖν τῆς πόδας,
νίψον λυγρία, φησὶ, καὶ νίψάμε
νθ' αἰνεκλίβη. τὸ ἢ ξαύθῃς λε-
λούσαντ' οἶνον τῷ ξένῳ δο-
θῆναι πιῆν, πάλιν ἐκείνθ'
διελογίσατο καὶ αὐτὸν, ὡς αὐ-
τῆς ἢ τὸ πρόδρομον ἔδει πιῆν,
ἐπεὶ δ' οὕτως αὐτοῖς ἔδοξον,
οὐδὲν ὄργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα
ὄρσυνῶν. καὶ λαβὼν ἐπιον. ἀρι-
στούτων δὲ, καὶ τινθ' ἔδει-
σματ' τῷ ξένῳ παρατεθέν-
τος, καὶ κείνῃ ἕδωκεν ἐδιόντος,
ὁ ξαύθ' τῷ μαγείρῳ ὡς κα-
κῶς τοτο ἀρτύσαντι ἐνεκάλει.
ἢ μέντοι ἢ ἀποδιδόντι πλε-
γὰς ἐνεφώρει. ὁ δ' ἀγριώτης
καὶ αὐτ' ἔλεγε, τὸ ἢ ἔδωκεν
ἀριστα ἔψητῃ, ἢ ἔδωκεν αὐτῷ
διὰ πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν, εἰ δὲ
ἢ δίχα προφάσεως βέλειτῃ ἢ
αὐτὸ δῆλον μασιγοῦν ὁ οἴκου
δούποτης, τί ἐμῆ; τὸ δὲ ξαύ-
θου ἀσχάλλοντ' , καὶ οὐχ ἕ-
δωκεν διακειμένῃ, ἐπὶ μὴ δὲ
ὁ ξέν

ὁ ξένος περιεργάζετο, τέλος
 πλακοῦντες ἠνέχθησαν. ὁ ἰξί-
 νος ἄτι δὴ μὴ πω πλακῶντος
 γουσάμενος, σαρδύων ἡγεὶ συ-
 νειλῶν αὐτοῦς ὡς ψωμοὺς ἤ-
 ρθικ. τὸ ἰξάνθη τὸν ἀρτοποιὸν
 αἰτιασαμένον, ἡγεὶ τί δὴ ποτε,
 εἰς λιπαράτι, φαμένον, ἡγεὶ μέλι-
 τος δίχων ἢ πεπύρεως τὸς πλα-
 κοῦντας ἐσκύβασας; ἐκείνος
 ἔφη, εἰ μὴ ὡμός ἐστιν, ὡ δὲ σπο-
 τικ, ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτει, εἰ δὲ
 οὐχ ὡς ἐδὲ ἐσκύβασαι, μὴ ἐι-
 μέ, ἀλλὰ τίον δὲ σποιναν αἰσιῶ.
 ἡγεὶ ἐξάνθη, εἰ πρὸς αὐτὸν ἐμῆς
 ποτο γέγονε γυναικὸς, σῶσαν
 αὐτὸν ἀρτίως λιπαρὰ καύσω. ἢ
 πάλιν τῆ γυναικὶ νόσος αὐτῶ
 σιων ποικιλῶναι δὲ αἰσωπορ.
 λιπύσας οὐκ κληματίδας εἰς
 τὸ μέσον ἀχθῶναι, πύραυ αὐτῶ
 ψε. ἢ λαβόμενος αὐτὸν γυναικὸς,
 ἐγγὺς αὐτῶ πύρας ἤγαγε, προσδο-
 κῆσιν ὡν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ
 ἐπαφῆναι. δὲ ἔριβε δὲ πῶς, ἢ
 περιεβλέπετο τὸν ἀγροικόν,
 εἰ πῶς ἀναστὰς τὸ τοῖσδε τολ-
 μήματι εἶρξαι αὐτὸν ἐγχει-
 ρήσιν. ὁ δὲ λαθ' αὐτὸν αὐ-
 θις διδῶκετο, ὡς αἰτίας μὴ
 παρῶς, τί δὴ ποτε ἔτος ἐρ-
 γίζεται; εἰτά φησιν, οἰκοδίσπο-
 τικ, εἰ ποτο κέκρυπται δὲ γει-
 νῆσαι, ὑπόμεινόν με μικρόν,
 μέγιστον

hospes curiose inquirebat,
 tandē placentæ allatæ sunt.
 hospes uero tanquā nunquam
 placentam gustasset conuol-
 uens, & accipiēs ipsas ut pa-
 nes comedebat. Xantho autē
 pistore accusante, & cur nā
 ὁ execrande dicēte, & absq̄
 melle ac pipere placentas
 præparasti: ille inquit, Si cre-
 da est, ὁ herc placēta, me uer-
 bera, si uero non ut oportet
 bat, præparata est, non me,
 sed heram accusa. Et Xan-
 thus: Si à mea hoc factū est
 uxore, uiuā ipsam nūc cōbui-
 ram. atq̄ iterū uxori innuit,
 ut sibi obsequeretur propter
 Æsopum. Iussō igitur sar-
 menta in mediū afferri, pyrā
 succendit, & arreptam uxori
 rē prope pyrā egit, expecta-
 turus ipsam in ignē immitte-
 re. Differebat autē aliquo
 modo, & circumspiciebat
 rusticum si quo modo assur-
 gens à tali audacia prohibe-
 re ipsum aggrediretur. sed
 is secum rursus considera-
 bat, cum nulla adsit causa,
 quidnam sic irascitur? De-
 inde, inquit, ὁ paterfam-
 lias, si hoc iudicas oportere
 fieri, expecta me parumper,

dum digressus adducam & ipse meam ex agro uicrem, ut ambas simul comburas. Haec à uiro Xanthus audiens, & huius sinceritatem ac generositatem admiratus, Aesopo inquit: Ecce uere homo incuriosus, habes accepta praemia uictoriae ó Aesope. Satis est tibi de cetero, dein uero libertatē tuam assequeris. Postridie autem Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba, uelle ei nim lauari. Abeūti aut praetor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogauit, quoniam iret. Quod cum se eis negasset scire, existimans praetor interrogationē suā floccipendiū, in carcerē ipsum abduci iubet. Cum igitur abduceretur Aesopus, clamauit: Vides ó praetor, quemadmodum recte responderim, quae enim nō expectaui, & occurri tibi, & in carcerē iam trahor. Tum praetor stupefactus responsi promptitudine, siuit abire. Aesopus autem profectus in balneas, multam turbam in ipsis intuitus est.

sed

μέχρις αὐτῶν ἀπελθῶν ἐνέγκω με
 ἡγεῖ αὐτὸς δὲ ἀγροῦ πλὴν γυναι
 κα, ὡς αὐτῶν ἀμφω λιπατὰ τὸ αὐ
 τὸ λιπατακάουσις. ταῦτα τὸ αὐ
 δρὸς ὁ ξανθὸς ἀκούσας, ἡγεῖ τὸ
 τούτου ἀκέραιον ἡγεῖ γοναῖον
 δαυμάσας, τῷ αἰσώπῳ φησιν,
 ἰδέ ἀληθῶς ἀνθρώπου ἀπὸ βίη
 οργῆ. ἔχεις τὰ νικητήρια, λα
 βῶν αἰσώπῳ. ἄλλοι ἔχει σοι το
 λοιπὰ, τὸ δὲ ἐν τούτῳ, ἐλθου
 γίας ἄλ σῆς ἐπιτύξῃ. ἄλ δὲ ἐ
 πίστευς ὁ ξανθὸς ἐπέταξε τῷ
 αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελ
 θεῖν, ἡγεῖ σκέψασθαι, εἰ μὴ ποι
 λὺς παρῆσιν ὄχλῳ, βάλεισθαι
 γὰρ αὐτὸν λαθῶναι. ἀπιόντι δὲ ὁ
 στρατηγὸς σιωπήσας, ἡγεῖ το
 ξανθὸς γνοὺς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο
 ποῖ πορεύοιτο. τὸ γ, οὐκ οἶδα
 φημῶν, νομίσας ὁ στρατηγὸς
 πλὴν ὀρώτησιν αὐτὸ παρ' ἑδ ἐν
 λογιθῶναι, εἰς εἰρητικὸν αὐτὸν
 ἀπαχθῶναι λιθόβει, ἀπαγόμε
 νῳ τοίνυν ὁ αἰσώπῳ ἐκρά
 ξεν, ὄρῳσ ὡ στρατηγὸς, ὅπως ὄρ
 βῶς ἀπεκρίθῃ; ἀ γὰρ μὴ προσε
 δόκησα, ἢ σιωλήσῃσά σοι, ἢ εἰς
 εἰρητικὸν ἤδη ἀπάγομαι. ἡγεῖ ὁ
 στρατηγὸς ἐκπλαγείς ἐπὶ τῷ ἄλ
 ἀπολογίας ἐτόίμῳ, ἀφῆκεν
 ἀπιόντα. αἰσώπῳ δὲ παραί
 γονόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, ἢ
 πλεῖθ ἐν αὐτῷ δεασάμεν
 ὄχλῳ,

ὄχλου, καὶ λίθου ὄρα λατὰ τὸ
 πλ εἰσόδῃ μὲν αἵτατον λέιμε
 νομ, ἐφ' ὅμ' ἕνα τῶν εἰσιόν
 των τὲ καὶ ὄζιοντων τὸν πό
 δα προσέπταε. ποτομ δ' εἰς
 τις εἰσιὼν ἐφ' ὧ λούσασθαι, ἀ
 ρας μετέθνηκον. ὑποστρέψας ὅμ
 προς τὸν δόρυ πτότλω, ἐλελύ
 εις, φησί, δ' εἰσποτα, λούσασθαι,
 εἴνα αὐθροπομ ἐν τῷ βαλανείω
 τε δέαμαι. καὶ το ξαύθῃ ἐλθόν
 τῶ, καὶ τὸ πλῆθῶ τῶν λου
 μώνων ἰδόντῶ, καὶ τί ποτο εἰ
 πόντῶ, αἰσώπει; οὐχ εἴνα αὐ
 θροπομ ἐφῆς ἐωρακέναι; ὁ αἰ
 σωπῶ, ναί, φησιμ. τὸν γ' λί
 θου ἐκένουμ, τῆ χειρὶ δέξας, πρὸ
 πλ εἰσόδῃ λέιμνον ὄρυον, ἐφ'
 ὅμ οἱ εἰσιόντῶ π αὐτῶ καὶ ὄζι
 ὄντῶ προσέπταουμ. εἰς δέ τις
 πρὶν ἢ προσπταῖσαι, ἀρας με
 τέθνηκῶ. ἐκένουμ οὖν εἴνα αὐθρο
 πομ εἶπον ἐωρακέναι, ποτομὴ
 σας τ' ἄλλωμ. καὶ ὁ ξαύθῶ, εἰ
 δὲν παρὰ τῷ αἰσώπῳ ἀργῶν
 εἰς ἀπολογίαμ. ἄλλο τέ ποτε τ'
 ξαύθῃ δ' ἀφ' ἑδῆς ἐπανιόντῶ,
 καὶ πυθομὴν τ' αἰσώπομ, τί δ' ἦ
 ποτε οἱ αὐθροπομ μετ' ἀπόπα
 τουμ τὰ πλ γαστρὸς ἐκρίματα
 βλέπασιμ; ἐκένουμ ἐφῆ, κατὰ
 τῆς παλαιῆς χρόνης αὐθῆτις τ'
 βρυφῶτόρυον ζώντων, πολὺν
 χρόνον ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφεί
 δῶ

sed & lapidem uidet in me
 dio ingressu positum, in que
 singuli ingredienti & egre
 dientes offendebant. Hunc
 aut unus quis ingrediens ut
 lauaretur, sublatum transpo
 suit. reuersus igitur ad heru,
 Si uis, inquit, here lauari, u
 nu hominem in balneis uidi.
 Et Xantho profecto, ac mul
 titudinē lauanti uidente, &
 quid hoc dicente ὁ Aesope,
 non ne unum hominē dixisti
 te uidisse? Aesopus, certe,
 inquit: nam lapidē illū (mai
 nu ostendens) ante ingres
 sum positum reperi. in quem
 ingrediētes omnes & exeun
 tes offendebāt. unus uero q
 dam ante q̄ illideret, eleuati
 transposuit. Illū igitur unū
 hominem dixi uidisse, pluris
 faciens q̄ alios. Tum Xan
 thus, Nihil apud Aesopum
 tardum est ad respōsionem.
 Aliquādo aliās Xantho ex
 latrina redeunte & inter
 rogante Aesopum, Quid i
 ta homines post cacatio
 nem uentris excrementa as
 piciunt? Ille ait: Anti
 quis temporibus uir quidam
 delicatius uiuens multo tem
 pore præ delicijs in latri
 c s na sei

na sedebat, ut & sua illic im-
 morans cacauerit praecordi-
 dia. Ex illo tēpore igitur ti-
 mentes caeteri hoīes, uentris
 inspicunt sordes, ne quo mo-
 do & ipsi hoc patiātur. Sed
 tu here, ne time. non enim
 sunt tibi praecordia. Die autē
 quodam celebrato conuiuio,
 & Xantho cum alijs philo-
 sophis discumbente, & po-
 tu iam inualescente, cre-
 brae quaestiones inter hos
 uersabantur, atque Xan-
 tho incipiente turbari, Ae-
 sopus astans ait: Here,
 Bacchus tria possidet tem-
 peramenta: primum, uolu-
 ptatis: secundum, ebrieta-
 tis: tertium, contumeliae.
 Et uos igitur poti iam &
 letati, quae reliqua sunt
 omitte. Tum Xanthus
 iam ebrius ait: Tace, infe-
 ris consule. Et Aesopus: I-
 gitur & in infernum distrai-
 here, ex discipulis autē qui-
 dam subebriū iam Xanthū
 uidens, & ut in uniuersum
 dicam, temulentum, O praeci-
 pe, inquit, potest ne quis
 ebibere mare homo? Et il-
 le, admodum quidem, ego
 enim ipse hoc ebibam. Et

discipuli

διωκόμενοι, ὡς καὶ τὰς οἰκίας αὐ-
 τοῦ διατίθω ἀποπατήσαι
 φρούρας. ὁ δὲ ἐκείνους τοῖνυν διδόν-
 κότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνδρώ-
 πων, πρὸς τὰς ἀλγαστρὰς ἀφο-
 ρῶσι λόματα, μή πως καὶ αὐ-
 τοῖς τοτο πεπόνθασιν. ἀλλὰ σὺ
 δεισποτα μὴ φοβῆ, ὃ γὰρ ἔχεις
 φρούρας. ἐν ἡμέρᾳ δὲ τινι συμ-
 ποσίᾳ συνηροτηθέντες, καὶ ἔ-
 ξάμβου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλο-
 σόφων ἀνακλιθέντες, καὶ ἔ-
 πότῃ ἢ δὲ ἐπικρατήσαντες, συ-
 χνὰ προβλήματα μεταξὺ τού-
 των ἐκαλινοῦτο. καὶ τοῦ ξάμβου
 ἀρξάμενος παρέστη δαίμων, αἰσώ-
 πῃ παρῆτος, ἔφη, δεισποτα, ὃ
 δεινὸν σὺ βίης ἐκκτιται ἐξά-
 σεις. πῶς μὲν πρῶτον ἢ δὲ οὔσης,
 πῶς ἢ δὲ οὐτέραν μίθους, πῶς δὲ
 βίτῃ ὕδρευς. καὶ ὑμεῖς ὅμως
 πικρότερον ἢ δὲ καὶ ἢ δὲ οὐτέρον,
 ἐφῆξῃς καταλίπειτε. καὶ ὁ ξάμ-
 βος ἢ δὲ μεθύων, φησὶ, σιώπα.
 τοῖς ἐν ἄδῃ συμβέλουσι. καὶ ὁ
 αἰσώπῃς, ἐνοῦν καὶ εἰς ἄδῃς και-
 τασπαθήσει. τῇ ἢ σχολαστικῶν
 τις ὑποβεβρυμένον ἢ δὲ τῇ μί-
 θῃ τὸν ξάμβου ἰδὼν, καὶ ὁ-
 λον ἐπέειπεν, οἶνοπλήγῃ, κατακ-
 ρυτά, φησὶ, διώκαται τις ἐν-
 πιεῖν πῶς θάλατταν αἰθρῶπος;
 καὶ ὁ δὲ, πᾶν μὲν οἶν. ἐγὼ γὰρ
 αὐτὸς ταύτῃ ἐπιπίομαι. καὶ ὁ
 σχολαστικῶν

ἑχθλαστικὸς, εἰ δ' οὐ διωχθήσῃ, *discipulus: At si non poi-*
 τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγρά- *teris, quam' nam tibi mul-*
 ψω; καὶ ὁ ξαύθος, πλὴν οἰκίαν *tam irrogabo? Tum Xan-*
 μου τίθημι πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τὰς *thus: Domum meam des-*
 ποῖς λαταθέμενοι τὰς δακτυλι- *pono totam. Atque interim*
 λίας, τὰς σιωθήκας ἐκύρωσαν, *depositis anulis, pacta fir-*
 τότε μὲν οὖν διεκλύθησαν. τῇ δ' *mauerunt, tum discesserunt.*
 ὑσθραία πρῶτα διεγέρθη *Postridie diluculo excitato*
 τὸ ξαύθος, καὶ πλὴν τῆ ὄψιν *Xancho, ac faciem lauante,*
 σιζαμένης, καὶ τὸν δακτύλιον *et anulum inter lauandum*
 ἐν τῷ νύκτι οὐκ ἴδεντος, *non uidente, et Aesopum*
 καὶ τὸ αἰσωπὸν πρὸ αὐτοῦ *de eo interrogante: ille,*
 θομένης, ἐκείντος οὐκ οἶδ' αὖτε, *Nescio, inquit, quid nam*
 σι, τί ποτε γέγονε. εἰ δ' οἶδα *factum fuerit, sed unum*
 μόνον, ὅτι αὐτὸ οἰκίας σου αὐτὸ *scio tantum, quod à doi-*
 λόβριος γέγονε. καὶ ὁ ξαύθος, *mo decideris tua. Tum*
 ὅτι τί δή; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ὅ- *Xanthus, Quamobrem?*
 τι πλὴν χθὲς μεθύων, σιωθῆκου *Et Aesopus: Quoniam*
 πλὴν δάλαττον ἐπιπῆρ, καὶ πῖ *heri ebrius pepigisti ma-*
 τὰς ὁμολογίας λατῆου καὶ *re ebibere, atque in pactis*
 τὸ δακτύλιον. καὶ ἐκείντος, καὶ *deposuisti et anulum. Et*
 πῶς ἄρ' ἐγὼ μᾶλλον πίσιως ἔρ- *is: Tum quo maius fide oi-*
 γον διωχθήσομαι; ἀλλὰ σὺ νῦν *pus potero. Verum te nunc*
 δέχομαι, εἴ τις σιύδθεις, εἴ τις *rogo. si qua cognitio, si qua*
 δεινότης καὶ ἐμπειρία, συμπα- *prudencia, si qua experiētia,*
 ρίσασο, καὶ βούθειαν ὄργει, ὡς *praestosis, ac opē porrige ut*
 πρὸ γένεσθαι, ἢ τὰς γε σιωθή- *uincam, aut pacta dissoli-*
 κας λύσομαι. καὶ ὁ αἰσωπὸς, πρὸ *uam. et Aesopus: Vincere*
 γένεσθαι μὲν ἐκένι, λυθῆναι *quidem haud licet, sed ut sol-*
 δ' ἐπὶ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐ- *uas pacta, efficiam. Cum*
 κειδανὺν γὰρ αὐδὲς σύμβροτον εἰς *hodie rursus in unum conue-*
 πᾶν τὸ σιωθῆναι μηδ' ὀτιοῦν *neritis, nullo modo uidearis*
 φανῆς δειλιάσας, ἀλλ' ἀπὸρ- *timere, uerum quae pactus*
 ὁμολόγησας παροινῶν, ταῦτα *es bene potius, eadem nunc*
καὶ

etiam

etiam sobrius dic. Tabeas i-
 taq; stramenta & mensam
 in litore poni, & pueros pa-
 ratos cum poculis porrigei-
 re tibi marinam aquam.
 Cum autem omnem uide-
 ris turbam concurrisse ad
 spectaculum, ipse discum-
 bens iube ex mari impleri
 poculum. Atque hoc acci-
 pro, omnibus audientibus
 dixit pactis præfecto: Quenā
 apud uos fœdera iniuimus?
 Atque is respondebit tibi,
 quod perigeris mare ebibe-
 re. Conuersus igitur tu, ad
 omnes sic dicito: Viri Sai-
 nij scitis & uos penitus
 quā plurimos fluuios pro-
 tumpere in mare, ego au-
 tem pactus sum solum mare
 ebibere, non etiam exeun-
 tia in ipsum flumina. Hic
 itaque scholasticus eat pri-
 us contenturus flumina o-
 mnia, deinde statim mare
 solum ebibam. Xanthus au-
 tem futuram ex hoc pacti
 solutionem cognoscens, ue-
 hementer letatus est. Po-
 pulo igitur ad litus con-
 fluente, ad spectaculum e-
 ius quod faciundum erat,
 cum que Xanthus que e-
 doctus

καὶ νύμφων λέγει, λέλυσσον μὲν
 τοι τρώματα καὶ βράπιδαν πα-
 ρὰ τὴν ἕϊονα τεθλῶαι, καὶ πᾶσι
 δας ἐτοίμας σὺν ἐκπώμασι μ-
 ὄρξειν σοὶ τὸ θαλάττιον ὕ-
 δωρ. ἐπειδὴ δὲ ἅ σύμπαντα θει-
 ᾶσθαι ἢ ὄχλον σωθῆναι μὲν ἴσται
 ἐπὶ τὴν θείαν, αὐτὸς ἀναπε-
 σῶν, λέλυσσον ἐκ τῆς θαλάττης
 πλὴν θλῶαι τὸ ἐκπῶμα, καὶ ἕτω
 λαβῶν ἐν ἐπηπόω παύλων, ἢ ἐν
 τῷ σωθηκοφύλακι, τίνας παρ-
 ὕμιν πεποιθήκαμεν τὰς σω-
 θήκας; καὶ ὅς ἀποκρινεῖται σοὶ,
 ὡς ὁμολόγησας τὴν θάλασσαν
 ἐκπιεῖν. Στραφεὶς οὖν σου πρὸς
 ἅπαντας, εἶτω, φράσον, ἀνδρες
 σάμιοι ἴσται καὶ ὑμεῖς πάντως
 πλείους ὅσους ποταμὸς ἐκβάλλ-
 λοντας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγὼ
 δὲ σὺν δέμῳ μόνῳ τὴν θά-
 λατταν ἐκπιεῖν, ὃ μὲν καὶ τὰς
 θζιόντας εἰς αὐτὴν ποταμὸς.
 εἶτω οὖν ὁ σχολαστικὸς ἀπειλ-
 δῶν πρότερον ἐπιχέτω τοὺς
 ποταμὸς ἅπαντας, εἶτα δὲ σὺ
 θὺς ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνῳ
 ἐκπιόμαι. ὃ ἢ ξαύθῃ τὴν μέλ-
 λουσαν ἐκ τούτου τῆς σωθῆνης
 διάλυσιμ ἴσει δαι γνοὺς, ὑπε-
 ρήσθη. τὸ δὲ μου τοίνυν παρὰ
 ἢ αἰγιαλὸν συρρῶσσαντῇ ἐπὶ
 θείαν τὸ πρᾶχθῆσθαι μέλλον-
 τῇ, καὶ τὸ ξαύθῃ κατὰ τὰ δι-
 δαχθέντα:

δαχδότη πρὸς τὸ αἰσώπου
 ἀράσαντ', καὶ εἰπόντ', οἱ
 σάμιοι ἀνεβόησαν σύμφυτοι
 τὸ αὐτὸ καὶ θαυμάζοντες. ὃ ἕ
 σχολαστικὸς προσπύων τλι-
 κῦτα τῷ ξανθῷ, νομικῶς αἰ-
 ῶ μολόγει, καὶ πρὸς συμβήνας ἐ-
 δάτο λῦσαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξαν-
 θ' ἑυσωποῦν. ἔτ' Ἀθήμα. αἰ-
 φικομελῶν δ' αὐτὸ εἰς τὴν οἰ-
 κίαν, αἰσώπ' προσελθὼν τῷ
 ξανθῷ φησὶν, ὃ πάντα σοὶ τὸν
 βίον χειρὸς ἀμην' ἐγὼ, ἔνευ
 ἀξίος ἐμὶ διαποτα τυχεῖν ἔ-
 λουθ' ὀφείλεις; καὶ ὁ ξανθ' ἄνοι-
 αλορήσας αὐτὸν, ἀπήλασε, λί-
 γων, μὴ γὰρ οὐ βελομελῶ μοι
 λῶ τοτο πρᾶξαι, ἀλλ' ἐξελθε
 πρὸ τῶ πυλῶν, καὶ σκέψαι,
 ἡδὲν ἰσθῆς δύο κορώνας, ἀνάγ-
 γαιλὸν μοι, ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς
 ἔστω. ἐπ' εἰ ἐμίαν ἰσθῆς, τοτο
 πονηρὸν. προσελθὼν οὖν ὁ αἰ-
 σωπ', καὶ συμβαλὼν, ἔτω δύο
 κορώνας ἐπὶ τῷ ἰδίῳ δέν-
 δρῳ καθέζομελῶν, προσελθὼν
 τῷ ξανθῷ ἀνήγγειλεν. ἰδόντι
 ἕ τῷ ξανθῷ, ἡ ἑτέρα τῶν ἀ-
 πέπτη. καὶ ὁ ξανθ' ἀατὸρρεν
 μόνῳ ἰδὼν, ἔφη, ἔνε ἐπ' ἄς μοι
 μεταρῆτι δύο ἐωρακέναι; καὶ
 ὅς, οὕτως, ἀλλ' ἡ ἑτέρα ἀπέ-
 πέτη. καὶ ὁ ξανθ' ἐπέλιπέ σοι
 δραπέτα τὸ χλοῦν ἄγειν με; καὶ

καλοῦς

doctus fuerat ab Aesopo,
 fecisset, ac dixisset, Samii
 clamantur laudantes ipsum
 & admirantes. Sed scholast-
 icus ante Xanthi pedes
 proiolutus, & uictum se
 confitebatur, & pacta ro-
 gabat dissolui. Quod & fe-
 cit Xanthus exorante po-
 pulo. Profectis autem ipsis
 in domum, Aesopus adiens
 Xanthum, inquit, Per om-
 nem tibi uitam gratificatus
 ego, nonne dignus sum obe-
 re consequi libertatem? Et
 Xanthus oburgando ipsum
 repulit dicens: An nolo ip-
 se hoc facere? sed exi ante ue-
 stibulum, & speculari, etsi
 uideris duas cornices, renū-
 cia mihi, bonū enim auguriū
 hoc: quod si unā uideas, hoc
 malū. Accedens igitur Ae-
 sopus, et cū fortē duas sic cor-
 nices supra quadā uidisset ar-
 bore sedētes, accedēs Xan-
 tho renūciauit. Exeunte autē
 Xantho altera harū auola-
 uit: & Xanthus alteram so-
 lā uidens, ait, Nonne dixisti
 mihi ex e crande duas uidisse
 te? et is, Ita, sed altera auola-
 uit. Tum Xanthus: Deerat
 tibi fugitiue deridere me? &

iubet

iubet eum denudatum uerberari. At dum Æsopus uerberabatur, profectus qui dā inuitauit ad cenā Xanthum. at Æsopus inter uerbera exclamauit: *Ue misero mihi. ego enim qui duas uidi cornices, uerberor: tu uero qui unam tantū, in conuiuū abis. uanum itaq; fuit auguriū.* Tum Xanthus solertiā eius admiratus, cessare iubet uerbera. Non multis autem post diebus philosophos & rhetoras cum inuitasset Xanthus, iussit Æsopo ante uestibulum stare, & nullum indoctum ingredi sinere, sed doctos solos. Hora autem prandij clauso uestibulo, Æsopus intus sedebat. Ex inuitatis autem quodam profecto, et ianuam pulsante, Æsopus intus ait: *Quid mouet canis?* Ille putans canis uocari, iratus discessit. sic ergo unusquisque ueniens, rursus abibat iratus, putans iniuria affici, Æsopo eadē omnes interrogante. Quū autē unus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis audiisset, et caudam et aures respōdisset, Æsopus ipsam

recte

λελεύει αὐτὸ γυμνοδύντα τὸ
πῆσαι. τὸ δ' αἰσώπῃ ματι-
γυμνῶν, προσελθὼν τις ἐνάλα
ἐπὶ τὸ δ' εἶπνον τὸν ξανθόν, καὶ
ὁ αἰσώπῃ ἐτι τυπόμενον
ἀνείδησον, οἱ μοι τῷ δουλίῳ.
ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δικόρωνον ἰδ-
δὼν, τύπτομαι, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδ-
δὼν μόνον, ἴσ' οὐκ ἔστιν ἀπει-
κῶλος ἀρ' ἢ ἡ σοῖων σοκροπία. καὶ
ὁ ξανθὸς τὸ ἀγχινοῦ αὐτὸ θάσ-
μάσας, παύσασθαι λελεύει τυ-
πόμενον. μετὰ δ' ἔ' πολλὰς
ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας
καλέσας ὁ ξανθὸς, ἐκέλευσε
τῷ αἰσώπῃ πρὸ τοῦ πυλῶνος
στῆσαι καὶ μηδ' εἰς τῶν ἰδιω-
τῶν εἰσελθεῖν συγχωρεῖσθαι, ἀλλ'
ἢ τοὺς σοφῶν μόνους. τῆ ἡ ὥρα
τοῦ ἀρίστου κλείσας αἰσώπῃ
πυλῶνα, ἐν τῷ ἐναδίῳ. τῷ
λελυμένῳ δ' ἐτινὸς ἐλθόν-
τος, καὶ πλὴν θύραν λέποντος,
αἰσώπῃ ἐνδοθῆν ἐφη, τί σείει
ὁ κύων; ὁ ἡ νομίσας κύων λελυ-
θῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν.
ἔτι δ' ἐν ἐκείνῳ ἀφικνέμενος,
αὐδὲς ἀπῆειπὼν ὀργῆ, νομίσας
ὕβριζεσθαι, τὸ αἰσώπῃ ταυτὰ
παύσας ἐνδοθῆν ὀρωτῶντι.
ἐν δ' αὐτῶν νόψαντι, καὶ
τί σείει ὁ κύων ἀνέσταντι, καὶ
τὴν τε κέρκον καὶ τὰ ὠτα ἀπὸ
κείνου, αἰσώπῃ αὐτὸν
ἔβλεπε

ἔρδως δουριμάσας ἀποικηρί-
 θαι, αἰνοίξας πρὸς τὸν Δεσπὸ
 τῶν ἡγαγί, καὶ φησὶν, ὅτι ἄνθρω-
 φιλοσόφῳ συνεισθαι δὲ αἰ σοι
 ἦλθον, ὡς δ' ἴσποτα, πάλιν ἔτι
 μόνον. καὶ ὁ ξανθὸς σφέδρα
 ἠθύμῃσι, παραλελογίσαι οἱ
 θείας ὑπὸ τῶν ἡλυθόντων. Ἐπὶ δ'
 ὑπερβαίνας συνελθόντες οἱ ἡλυ-
 θόντες ἐπὶ τῶν διαβιβλῶν, ἐνε-
 κάλου τῶν ξανθῶν, φάσκοντες,
 ὡς ἰοικας, ὡς λαθνηγὰς, ἐπειδύ-
 μεις μὲν αὐτοὺς ἐξελθῶσαι ἡ-
 μάς, αἰδέμεθα ἡ, τὸ σαπρὸν
 ἐπὶ τοῦ πύλων ἔστησας αἰ-
 σωπον, ὡς προπυλακίσει, καὶ
 λιύσας ἡμᾶς ἀποκαλίσει. καὶ
 ὁ ξανθὸς, ὄναρ τοῦ ὄθιου, ἢ ὑ-
 παρ; καὶ ἡμεῖς, ἢ μὴ ῥέγχομεν,
 ὑπαρ. καὶ δ' ἡ τάχῃ μετακλυθῆς
 αἰσωπῶν, καὶ ὄραται εἰς σὺν ὄρ-
 γῃ, τὸ χάριον τοῦ φίλου ἀτί-
 μως ἀπέστρεψεν, ἔφυ, οὐχὶ σὺ
 μοι δ' ἴσποτα ἐκείλῳ, μὴ τινα
 τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν
 ἐᾶσαι πρὸς τῶν σὺν συνελθῶν
 ἀνωχίαν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μό-
 νους; καὶ ὁ ξανθὸς, καὶ τινὲς
 ἔτι, ὅτι τῶν σοφῶν; καὶ αἰσω-
 πῶν, ὅτι δειμιᾶ μηχανῆ. αὐτῶν καὶ
 γὰρ κοπτόντων τῶν θύσαν, καὶ
 μὲν οὐδ' ὅσον ὄρατων ἔτι, τί πε-
 τισίει ὁ λύων, ὅτι ὅτι οὐδ' αὐ-
 τῶν συνῆκε τὸ λόγον. ἐγὼ γοῦν

ὡρ

recte iudicans respondisse,
 aperta ianua ad herum dux-
 it, ac inquit, Nullus philo-
 sophus ad conuiuium tuum ue-
 nit o here, praeter hunc solū.
 Et Xanthus ualde tristatus
 est, deceptū se existimās ab
 inuitatis. Postridie cum uen-
 nissent inuitati ad literariū
 ludum, accusabant Xanthū
 dicentes, ut uideris o prae-
 ceptor, cupiebas quidem ipse
 se contemnere nos, sed uerū
 tus, putridū in uestibulo con-
 stitisti Aesopū, ut nos inue-
 ria afficeret, et canes uocari-
 ret. Et Xanthus, In somniū
 ne id est, an uera res? Tum il-
 li: Nisi stertimus, uera res.
 Et celeriter uocatus Aeso-
 pus, et rogatus cū ira, cuius
 rei gratia amicos ignomini-
 ose amolitus esset, ait, Non
 tu mihi here madaisti, ne quē
 uulgarium ac indoctū homi-
 nē permitterē in tuū cōueni-
 re conuiuū, sed solos doctos.
 tū Xanthus: Et quales hi
 nonne docti? ὁ Aesopus:
 Nullo pacto: ipsis etenim
 pulsantib. ianua, et me intus
 rogitate, qd nam moueat ca-
 nis, ne q; quisq; eorū intel-
 lit sermonem. Ego igitur

cum

cum indocti omnes uideren-
tur, nullum ipsorum introdu-
xi, nisi hunc qui doctè respō-
dit mihi. Sic igitur cū Æ-
sopus respondiisset, recte om-
nes dicere ipsum confirma-
runt. Ac post dies rursus
aliquot Xanthus sequente
Æsopo ad monumenta acci-
cessit. Et quæ in arcis erāt
epigrammata legens, se ipsum
delectabat. At Æsopo in
quādā ex ipsis insculptas li-
teras has uidēte, α β δ ο ε
θ χ, ostendenteq; Xantho,
atq; rogante, an hasce nouisi-
set, diligenter ille scrutatus,
non potis fuit harum inue-
nire declarationē, ac fassus
est dubitare omnino. Tum
Æsopus: Si per hęc colum-
nalam o here thesaurum o-
stendam tibi, qua re me re-
munerabis? Et is: Confide,
accipies enim libertatem
tuam, atque dimidium auri.
Tunc Æsopus distās accipi-
pro passus quatuor, & fodi-
ens, accepitq; thesaurum, &
tulit hero, dicens: Da mihi
promissum per quod inue-
nist thesaurū, & Xanthus:
Non si & ego sapiā, nisi &
sensum literarū mihi dixeris.

nam

ὡς ἀμαδῶν πάντων φανού-
των, ἔδ' εἶα τέτων εἰσήγαγον
πλὴν τ' σοφῶς τοτου ἀποκρι-
θέντα μοι. ἔτως οὖν το αἰσώ-
πυ ἀπολογημένος, ὁρθῶς ἀπαν-
τῶ λέγειν αὐτ' ἐψηφίσαντο.
ἡγεῖ μὲθ' ἡμέρας πάλιν τινὰς
ὁ ξανθός, ἐπομλῆς το αἰσώ-
πυ, πρὸς τὰ μνήματα παρῆγε-
νετο, καὶ αὐτὸν τὰς λαβύνας ἐπι-
γράμματα τῶ ἀναγινώσκων,
ἑαυτ' ἐτόρπε. το δ' αἰσώπου
αὐτὶνι τέτων ἐγκεχαραγμένα
στοιχεῖα ταῦτα ἰδόντες, α β δ
ο ε θ χ, ἐπιδείξαντός τε τῶ
ξανθῶ, καὶ ὁρομλῆς, ἡ ἀρα ταῦ-
τα εἰδεῖν, ἐπιμειλῶς ἐκείνῳ
σκεψάμενον, ἔχ' οἶός τ' ἐγόνε-
το πῶς τέτων δύρειν διασάφει-
σιν, καὶ ὁμολόγησεν ἀπορῆσαι
τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἰσώπῳ, εἰ
διὰ ταύτης αὐτῆς εἰρήνης, ὧ δ' ἔσπο-
τα, δευταυρὸν ὑποδείξω σοι, τί-
νι με ἀμείψῃ; καὶ ὁς, δάφσει,
λήψῃ γὰρ πῶς ἐλθούσ' ὀρίανσας, καὶ
τὸ ἡμισυ το χρυσίῃς. τότε ὁ αἰ-
σώπῳ ἀποσχὼν αὐτῆς εἰρήνης βή-
ματα τέσσαρα, καὶ ὁρύξας, αὐτῆ
λαβῆτε τὸ δευταυρὸν, καὶ ἡνεγ-
κε τῶ δόσ' ἰότη, λέγων, δός μοι
πῶς ἐπαγγελίαν, δ' ἡς δὲ δὲ
τ' δευταυρὸν. καὶ ὁ ξανθός, ἔχ'
ὄσα λιγὲρ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τ'
νεῖν τ' στοιχείων μοι φράσῃς.

τὸ

τὸ γὰρ μάθειν ποτὸ, πολὺ τ' οὐ
 ρήματ' ἐμοὶ τιμιώτερον· ἢ
 ὁ αἰσώπ' , ὁ τὸν θησαυρὸν λια
 τορῦξας ἐνταῦθα, ὡς σοφὸς ἀ-
 νὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάραξε ταῦτι
 τὰ, α ἡκαί φησιν, α ἀποβάς,
 β βήματα, δ τέσσαρα, ο ὁ
 ρύξας, ε οὐρήσεις, θ θησαυρὸν,
 χ χρυσοῦ. καὶ ὁ ξανθ' , ἐπα-
 δηπ' οὐτ' ἐπιβ' αλ' εἰ καὶ
 πᾶνο' ργ' , οὐ λήψῃ σε πλὴν ἐι
 λουθρίαν. ἢ ὁ αἰσώπ' , ἀναγ-
 γελῶ λαθῶναι, ὦ δ' εσποτα, τὸ
 χρυσοῦ τῷ βασιλεῖ βυζαντί-
 ων, ἐκείνῳ γὰρ τεταμίσεται.
 καὶ ὁ ξανθ' , πόδ' οὐ ποτ' οἶ-
 θα; καὶ ἐν' , ἐκ τῶν σοιχεί-
 ων, ποτὸ γὰρ φησιν, α ἀπό-
 δ' , β βασιλεῖ, δ Διονυσίῳ,
 ο ὄν ε οὐρ' , θ θησαυρὸν, χ
 χρυσοῖς. καὶ ὁ ξανθ' ἀκούσας
 το βασιλεῖος εἶναι τὸ χρυσοῦν,
 τῷ αἰσώπῳ ἔφη, λαθῶν τὸ ἡμι-
 σὺ τ' ἐγμ' αἰς, ἢ σὺ χάσον. καὶ ἐν-
 ν' , ὁ σὺ μοι νῦν ποτὸ παρέ-
 χεις, ἀλλ' ὁ χρυσοῦ ἐνταυθοῖ
 λιατορῦξας, καὶ ὅπως, ἀκασον,
 ποτὸ καὶ λέγει τὰ γράμματά,
 α ἀν' λόμ' ρνοι, β βαδίσαντες,
 δ δ' ἐκ' ἐλαθε, ο ὄν, ε εἴρετε, θ θη-
 σαυρὸν, χ χρυσοῖς. καὶ ὁ ξανθ'
 θ' , δ οὐρ' , φησιν, εἰς πλὴν οἰκί-
 αν, ὡς αὐτὸ καὶ τ' θησαυρὸν διελώ-
 μιθα, καὶ σὺ πλὴν ἐλουθρίαν

nam scire hoc, multo re in-
 uenta mihi preciosius: &
 Aesopus: Qui thesaurum
 infodit hic, ut uir erudi-
 tus literas insculpsit has;
 quæ ut inquit, α recedēs, β
 passus, δ quatuor, ο fodiēs,
 ε inuenies, θ thesaurū, χ αὐ-
 ri. Et Xanthus: Quia ita
 solers es & astutius, non ac-
 cipies tuam libertatem:
 Et Aesopus: Renuncia-
 bo dandum aurum ὁ do-
 mine regi Byzantinorum;
 illi enim reconditum est.
 Et Xanthus: Unde hoc
 nosti? Et ille: Ex literis:
 hoc enim inquit, α red-
 de, β regi, δ Dionysio, ο
 quem, ε inuenisti, θ thesau-
 rum, χ auri. Et Xanthus
 audiens regis esse thesau-
 rum, Aesopo ait: Accepto
 dimidio lucri, taceto. Et il-
 le: Non tu mihi nunc hoc
 præbes, sed qui aurum hic in-
 fodit, ac quemadmodum;
 audi: hoc enim dicunt lite-
 ræ, α acceptum, β uadētes,
 δ diuidite, ο quem, ε inue-
 nistis, θ thesaurum, χ auri.
 Et Xanthus, Venias, inquit;
 in domum, ut thesaurum di-
 uidamus, & tu libertatem

ἢ πο' d accid

accipias. Profectis ergo, Xanthus timēs Æsopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. Et Æsopus inter abducendū: Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū? nō solum enim non accipio meam libertatē, sed & in carcerem iubes iniici me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei: Nimirū recte inquis, ut par ta libertate uehementior sis contra me accusator. Tum Æsopus dixit: Quodcumq; mihi pote facere, fac malū: omnino uel inuitus liberabis me. Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Quum publice festū celebraretur, repente aquila deuolans, et publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaque Samij perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cum incidissent mœtorem, in unum coacti, ceperunt rogare Xanthū, quod primus ciuium esset & philosophus, ut sibi iudicium prodigij manifestaret. At ille omnino ambigēs, tepus petijt. Et profectus domum, multum erat tristis,

ἀπολαβῆς. ἐλθόντων οὖν, ὁ ξανθὸς φοβόμενος τὸ τοῦ αἰσώπου λόγον, εἰς εἰρηκτικὸν αὐτὸν ἐκέλευσον ἐμβλεῖν αὐτῷ. καὶ ὁ αἰσώπου ἀπαγόμενος, τοιαῦταί φησιν, εἰς ἡμᾶς ὑποσχέσεις τῶν φιλοσόφων; ἔχῃ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπολαμβάνω μετὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δουλωτήριον κελύβεις βληθὲν αἰμῶ. ὁ μὲν οὖν ξανθὸς ἐκέλευσον αὐτὸν ἀπολευθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη, πάντων καλῶς φησὶ ἐν ἐλευθερίας τυχῶν, σφοδρότερός μου γένησθε κατ' ἄλλοις. ὁ δὲ αἰσώπου εἶπεν, ὅτι ποτὲ με ἔχεις κακῶς ποιῆν, ποτὲ, πάντως καὶ ἄλλων ἐλευθερώσεις με. κατὰ τὴν δὲ καὶ τῶν τῶν σιωπῶν ἐπιπέσει τι τοιοῦτον ἐν σάμῳ. πάντῃ με ἰσχυρὰ ἀγορεύεις αἰφνης αἰετὸς καταπλάσ, καὶ τὸ δὲ δημοσίῳ ἀρπάσας δακτύλιον, εἰς δὲ ἄλλο κέλευσον ἀφῆκον. οἱ μὲν οὖν σάμοι δουρωθέντες, καὶ εἰς πλείονα πρὸς τὸ δὲ τοῦ συμείσπεσόντες τὴν ἀγωνίαν, κατὰ ταῦτα τὸν ἀβροιδεῖν, ἤρξαντο δὲ εἰθεῖναι τὸ ξανθόν, ἅτε πρώτα τῶν πολιτῶν ὄντες καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κρίσιν τοῦ συμείσπεσθαι. ὁ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐπαπορῶν, χρένον ἤτησε, καὶ ἀφικόμενος οἴκῳ, πολλὸν τὴν ἀθυμίαν, καὶ

ἐν τῇ λύπῃ βαπτισόμενος, οἷα
 δὲ μηδὲν ἐρίνασι διωόμενος.
 ὁ δ' αἰσώπων πλὴν ἀδυμίας
 συννοήσας τὸ ξαύθον, προσελ-
 θὼν λέγει, το χάριμ, ὃ δὲ σπο-
 τα ἔτω διατλήσῃς ἀδυμῶν; ἐμοὶ
 προσάναθῃ, χαίρειν εἰπὼν τῷ
 λυπεῖσθαι. αὐτοῖον δ' εἰς ἀγο-
 ρὰν προσελθὼν, ἐπὶ τοῖς σαμί-
 οισι, ὡς ἐγὼ μὲν ἔτι σημεῖον
 τῆν ἐπαίδου δύνω, ἔτ' οἰωνοσκο-
 πῆν, πᾶσι δὲ μοι πρόσσι πολ-
 λῶν πῆραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῶν
 τὸ ζήτημα λύσει. καὶ μὲν
 αὐτὸς ἐπιτύχων ἂν λύσειω δει-
 σποτα, σὺ πλὴν δέξαν ἀποίσῃ,
 τοιάτῳ χρώμενος δούλω, αὐ-
 τοτύχων, ἐμοὶ μόνω ἢ ἐν τῷ
 βον προσελθῆσεται ὑβρις. πει-
 θᾶς δ' ὁ ξαύθον, καὶ ἂν ὑγι-
 γαίας εἰς τὸ θεῖον ἀπαντή-
 σαι, ἢ κατὰ εἰς τὸ μῖσον
 κατὰ τὰς ὑποθήκας αἰσώπων
 διελέχθη τοῖς συνελθούσιν. οἱ δ'
 ἀδύως ἠξίον τ' αἰσώπων κλη-
 θῆναι. τ' δ' ἀφικομῆς ἢ τᾶν
 τ' ἐπὶ τ' μῖσῃ, οἱ σάμιοι πλὴν
 ἔμιν αὐτὸ κατανοήσαντες, ἐ-
 ρεβελουῖντες ἐφώνωσαν, αὐτῆ ἢ
 ὄψις σημεῖον λύσει; ἐν το αἰ-
 σωρῶν τί ποτε καλὸν ἀκασό-
 μωα; ἢ γὰρ ἠρξάντο. ἢ ὁ αἰ-
 σώπων κατὰ εἰσας τῆ χειρὶ,
 ἢ ἠσυχίαν αἰτήσας γυγῆσαι,
 φασί,

sollicitudinibus immero-
 sus, ut qui nihil iudicare possi-
 set. Sed Aesopus mærore
 Xanthi cognito, adies ait:
 Qua causa o here sic persei-
 ueras tristari; mihi commit-
 te, ualere iussu mærore.
 Cras in forum profectus die
 Samijs: Ego neque prodi-
 gia solvere didici, neque au-
 gurari, sed puer mihi est mul-
 tarum rerum peritus, ipse
 uobis quaesitum soluet. Et si
 ipse consequutus fuero solu-
 tionem here, tu gloriam re-
 portabis, tali uicinis seruo.
 Sin minus fuero consequu-
 tus, mihi soli erit dedecus.
 Persuasus igitur Xanthus,
 postero die in theatrum
 profectus, et stans in medio
 secundum admonitiones Aei-
 sopi, concionatus est ijs qui
 conuenerant. Illi uero sta-
 tim rogabant Aesopum
 acciri: qui quum uenisset,
 staretq; in medio, Samij
 facie ipsius considerata, de-
 ridentes clamabant: Hæc
 facies prodigium soluet? Ex
 deformi hoc quid unquam
 boni audiemus? atque ri-
 dere ceperunt. Et Aesopus
 extēta manu silentio petito,
 dicit inquit,

inquit, Viri Samij, quid faciē
 meam cauillamini? nō faciē,
 sed animū respicere oportet.
 Sæpe enim in turpi forma
 bonū animū natura imposui
 it. An uos exteriorē testarū
 formam consideratis, ac nō
 potius interiorē uini gustū?
 Hæc ab Aesopo cū audis-
 sent, oēs dixerunt, Aesopo,
 si qd potes, dic ciuitati. Et
 ille audacter ait: Viri Sami-
 mij, quoniā fortuna, quæ con-
 tentionis studiosa est, gloriae
 certamen proposuit domino
 & seruo, et si seruus inferior
 uideatur domino, uerberib.
 caesus abibit: sin autem præ-
 stantior, nihilominus & sic
 uerberib. lacerabitur, si uos
 p̄ libertatē loquenti mihi si-
 duciā indulseritis, ego nunc
 uobis intrepide quæsitū nar-
 rabo. Tunc populus uno oi-
 re clamabit ad Xanthum,
 Libertate dona Aesopum,
 obtēpera Samijs, largire li-
 bertatem eius ciuitati. At
 Xanthus nō annuebat. &
 prætor ait, Xāthe si tibi nō
 placet auscultare populo, ei-
 go hac hora Aesopū liberta-
 te donabo, & tūc tibi equali-
 lis fuerit. tūc igitur Xāthus
 necessi

φησιν, ἀνδρες σάμιοι, τί μου
 πλὴν ὄψιν σκοπέτε; ἢ εἰς πλὴν
 ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀπο-
 βλέπετε χρῆ. πολλάκις γὰρ καὶ
 τῆ φάουλῃ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἢ
 φύσιν ἐπέθηκεν. ἢ πλὴν ἐξωδῶ
 τῆ κερταμίων μορφῶν σιωπῆτε
 ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ πλὴν ἐντὸς γού-
 σιν τοῦ οἴνου; ταῦτα τοῦ αἰσωποῦ
 πάντες ἀκούσαντες, ἔλιγον,
 αἰσωπε, εἴ τι δύνασαι, λέγε
 τῆ πόλει. καὶ ὁ μὲν ἀπαρρησίως
 ἔφη, ἀνδρες σάμιοι, ἐπειδὴ πρὸ
 ἢ τύχῃ φιλονεικῶ οὐσα, δό-
 ξησ ἀγῶνις τίθειαι δόσποτι καὶ
 δ' ἄλλω. καὶ μὲν ὁ δούλοσ ἤτιον
 φανῆ τ' δόσποτι, διὰ ματίγων
 ἐλεύσειτῃ. εἰ δ' ἀμείνων, ἔδ' ἐν
 ἔλαττον καὶ ἔτω πλεοναῖς ξαν-
 θήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τὸ ἐλευ-
 θέριασ ἀπαρρησίωσ χαρίσοιθε
 μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδικῶσ τὸ ζῆ-
 τούμενον φράσω. τότε ὁ δ' ἄ-
 μ' ἀπὸ μιᾶσ γλώττισ πρὸσ
 τὸν ξανθόν ἐβόων, ἐλεύθερω-
 σον αἰσωπον, ὑπ' ἀνεσοσ σα-
 μίοισ, χάρισαι πλὴν ἐλευθέριασ
 αὐτοτῆ πόλει. ὁ ἄ ξανθὸσ ἢ
 ἐπέδουσε. καὶ ὁ πρύτανις ἔφη,
 ξανθε, εἰ μή σοι δοκῆ ὑπ' ἀνε-
 σοσ τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆσδε πό-
 λεσ αἰσωπον ἐλεύθερον αὐ ποι-
 ῆσαιμι, καὶ τότε σοὶ ὁμότιμοσ ἐ-
 σαι. τὴν κἀὐτὰ τοίνυν ὁ ξανθὸσ
 ἀνάγκῃ

αὐτὴν πλὴν ἰλσοῦ θρίαυ ἀπέ-
 δωκε. καὶ ὁ λυρὺξ ἰβόα, ξαύθος
 ὁ φιλόσοφος ἰλσοῦ θροῖ σαμί-
 θιοι τὸ αἰσώπου, καὶ μὲν τὸ τῶν
 φασ ὁ τῶν αἰσώπου λόγος ἐλή-
 φει, φαμλὸς πρὸς τὸν ξαύθου,
 ὡς καὶ ἀκωρ ἰλσοῦ θρώσεις με.
 αἰσώπου οὐκ ἰλσοῦ θρίας τυ-
 χῶν, τὰς εἰς τὸ μίσην, ἔφη, αὐ-
 δεθε σαμίοι, ὁ μὲν ἀετός, ὡς
 ἴσε, βασιλοῦς τὸ ὀρνίθων ἔστιν,
 ὅτι ἢ τὸν στρατηγικὸν διακτύ-
 λιον οὐτὸ ἀρπάσας ἀφῆκον
 εἰς δόλιν κόλπον, ποτοσημειώ-
 σει βέλετ, ὅτι τῶν νυκτὶ βα-
 σιλέων τὸ βέλετ ὑμῶν πλὴν
 ἰλσοῦ θρίαυ δουλώσαι, καὶ τὸς
 λυρὺξ νόμους ἀκύρως ἀεῖσαι.
 ταῦτα οἱ μὲν σαμίοι ἀκῆσαν
 τὸς, κατηφείας ἐπλήθησαν.
 μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον καὶ
 γράμματα παρὰ λυροῖσιν πολυ-
 δῶν βασιλέως ἤκει σαμίοις,
 κελύοντα τὸ ἀπὸ τοῦ ἀφόρου
 αὐτῶν παρῆχειν, εἰ δὲ μὴ πεί-
 θοιτο, πρὸς μάχην ἐτοίμους
 εἶναι. ἰβόα δὲ σαυτο μὲν οὐκ ἄ-
 παυτὸς. ἰδῆσαν γὰρ ὑπὸ ἰσοῖ
 γοῖθαι τῶν λυροῖσιν, σωδοῖσιν
 μλύτοι εἶναι καὶ αἰσώπου ἐρωτῆ-
 σαι. καὶ κῆν ὄρωτη εἰς, εἶπε,
 τὸ ἀρχόντων ὑμῶν γνώμην δεῖ
 δωκόων εἰς φόρον ἀπαγωγὴν ὑ-
 πακῆσιν τῶ βασιλείᾳ, συμβελλῶν
 μὲν

necessario libertate reddidit.
 Et praeo clamauit: Xanthus
 thus philosophus liberum Sa-
 mijs largitur Aesopum. Atque
 interim finem sermo Aesopi
 accepit, dicentis Xantho:
 Vel inuitus me libertate do-
 nabis. Aesopus itaque liber-
 tatem consequutus, stans in
 medio ait: Viri Samij, aquila,
 ut scitis, regina auium est,
 quoniam autem imperatorium anu-
 lum haec rapta demisit in serui
 sinum, hoc significare uult,
 quendam ex his qui nunc sunt rei
 ge uelle uestram libertatem in
 seruitutem redigere, atque
 sancitas leges irritas face-
 re. His auditis, Samij moerore
 repleti sunt. Sed non
 multo post tempore et literae
 a Croeso Lydorum rege ue-
 nerunt ad Samios, iubentes
 eis ab illo tempore ut tributa
 sibi penderent: sin minus ob-
 temperauerint, ut ad pugnam se-
 pararent. Consulabat igitur
 uniuersi, timuerunt enim sub-
 diti fieri Croeso, conducibile
 tamen esse et Aegyptum con-
 sulere. Et ille consultus ait:
 Cum principes uestri sententiam
 dixerint de tributo dando ob-
 temperandum esse regi, consilium
 d 3 iam

iam minime, sed narratio-
nem uobis afferam, & scie-
tis, quid conducatur. Fortuna
duas uias ostendit in uita,
alteram libertatis, cuius prin-
cipium accessu difficile, sed
finis planus: alteram serui-
tutis, cuius principium faci-
le et accessibile, finis autem
laboriosus. His auditis, Sa-
mij exclamauerunt: Nos qui
simus liberi, serui esse gratis
nolumus, & oratorem in-
fecta pace remiserunt. His
ergo cognitis, Cræsus de-
creuit bellum in Samios
mouere: sed legatus retulit,
Non poteris Samios debel-
lare, quamdiu est apud eos
Æsopus, & consilia sugi-
gerit. Potes autem magis,
ait, o rex, legatis missis, pe-
tere ab ipsis Æsopum, poli-
licitus eis, & gratias alias
relaturum, & solutionem
iussorum tributorum. Et
eunc forte poteris eos supera-
re. Et Cræsus his persua-
sus, legato missa, d. di sibi pe-
tebat Æsopum. Samij au-
tem hunc tradere decreue-
runt. Quo cognito, Æso-
pus in media concione steti-
it, ac inquit: Viri Samij,

μηδ' ἔδ' ὡς, λόγον ἧ ὄρω ὑμῖν,
ἢ εἰσιθεὶ τὸ συμφέρον. ἢ τύχῃ
δύο ἐδ' ἔς ἐδειξον ἐν τῷ βίῳ, θα-
τίραν ἢ ἐλευθέριας, ἢς μὲν ἀρ-
χὴ δύσβατ' ἐστίν, τὸ δ' ἐτέλ' ὁ-
μαλόν, θατίραν ἢ δουλείας, ἢς
ἢ μὲν ἀρχὴ εὐπειθὴς τε καὶ βάσι-
μ' ἐστίν, τὸ δ' ἐτέλ' ἐπώδιον.
ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι,
ἀνέβησαν, ἡμεῖς ἐλευθ' ὄντες
ταῦτα, ἐκόντες ἂν γινόμεθα δού-
λοι. καὶ τ' ἔπειτα εὐτίμῳ ἂν σὺν εἰ-
ρήνῃ ἀπέπεμψαν. ὁ μὲν οὖν
ἡρώϊσ' ταῦτα μαθὼν, ἐβουλό-
σατο πόλεμον κατὰ τ' σαμίω-
ν εἶναι. ὁ ἧ πρόβουτος ἀνέβη-
κεν, ὡς ἔκ' ἀν' ἀνωθεὶν σαμί-
ος ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσώπου
παρ' αὐτοῖς ὄντ' ἐστίν, καὶ γνώμας
ὑποτιθέντ' ἐστίν. Διὸν δ' ἐμάλ-
λον εἶπον, ὦ βασιλεῦ, πρόσθε
ἀποπέλας, ἔβαιτῆσαι παρ' αὐ-
τῶν αἰσώπου, ὑποσχόμεν' αὐ-
τοῖς ἀντ' αὐτὸ χάριτας ἄλλας
τὲ δώσειν, καὶ λύσειν τῶν ἐπι-
ταττομένων φόρων. καὶ τότε τὰ
χαοῖός τε ἴση τῆσιν ὡς βίβη-
νέσθαι καὶ ὁ μὲν ἡρώϊσ' κα-
τὰ ταῦτα πρόβουτῳ ἀποπέ-
λας, ἐκδοτὸν ἤπει τ' αἰσώπου.
σάμιοι ἧ ποτὸν ἐκδόσθαι γνώ-
μης ἐγίνοντο, αἰσώπ' ἧ πο-
το μαθὼν, ἐν μέσῳ ἀγορᾶς
ἴσῃ, καὶ φησὶ, ἀνδρες σάμιοι,
καὶ γὰρ

ἐὰν γὰρ μὴν πρὸς πολλοῦ ποιῶμαι
 παρὰ τοὺς πόδας ἀφικέται
 θάου βασιλέως, ἐδίλω ἡ ὑί
 μιν εἴνα μῦθον ἐπέμ, καὶ ὅμ
 χρόνον ὁμόφωνα ἰὼ τὰ ζῶα, πό
 λεμον οἱ λύκοι τοῖς πρόβάτοις
 σιωπῶσαν. τὴν ἡμεῶν συμμα
 χουῶτων τοῖς δρέμμασι, καὶ
 τὰς λύκους ἀποσοβουῶτων, οἱ
 λύκοι πρὸς βουτῶν ἀποσείλαν
 τὸν, ἔφασαν τοῖς πρόβασι, εἰ
 βύλοιντο βιοῦν ἐν ἐρλίῃ, καὶ
 μηδὲν ἀπὸ πλεμον ὑποπτεύσῃ,
 τὰς κύνων αὐτοῖς ἐκδοῦναι.
 τῶν δὲ πρόβων ὑπὲρ ἀνοίας
 πεθεῶτων, καὶ τοὺς κύνων
 ἐκδοῦναι, οἱ λύκοι τὰς τε
 κύνων διδύπαράσαν, καὶ τὰ
 πρόβατα ῥᾶτα δειφθεῖσαν. οἱ
 σάμιοι τείνω τὸ το μῦθον βέ
 δημα συννοήσαντες, ὤρμησαν
 μὴν παρ' ἑαυτοῖς κατασχέειν τὸ
 αἰσωπον. ὁ δὲ εὐκὴ ἠνίσχετο,
 ἀλλὰ τῶ πρὸς βουτῶν σιωπο
 κλύσαν, πρὸς κρείσσον ἀπῆει.
 ἀφικομένη δ' αὐτῶν εἰς λυ
 δίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροσθε
 αὐτοφάντα τὸν αἰσωπον δια
 σάμην, ἡ ἀνάκτησε, λέγων,
 ἰδὲ ποταπὸν ἀνδρῶπιον ἐμ
 ποδῶν μοι γέγονε νῆσον ὑπο
 σάξαι τοσαύτῳ; καὶ ὁ αἰσω
 πος, μέγιστε βασιλεῦ, οὐ βίαι,
 ἰδὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρεγού
 μιν,

& ego permulti facio ad
 regis pedes proficisci, sed
 uolo uobis fabulam dice
 re. Quo tempore animae
 lia inter se loquebantur,
 lupi bellum ouibus intu
 lerunt, una uero cum oi
 uibus canibus praelianti
 bus, ac lupos arcentibus, lu
 pi legato missio dixerunt ou
 bus, si uoluerint uiuere in
 pace, & nullum suspicari
 bellum, ut canes sibi tra
 derent. Oues uero quon
 ob stultitiam persuasae esi
 sent, & canes tradidisi
 sent, lupi & canes dilace
 rarunt, & oues nullo nego
 tio interemerunt. Samii
 igitur, fabula sensu percei
 pto, decreuerunt apud se
 detinere Aesopum. Ille
 uero non permisit, sed cum
 legato uno soluit, & ad
 Cræsum se conferebat.
 Profectis itaque in Ly
 diam, rex ante se stan
 tem Aesopum uidens, ini
 dignatus est, dicens: Vi
 de, qualis homuncio obsi
 tit mihi ad tantam insulam
 subiugandam? tum Aesoi
 pus: Maxime non uineq;
 necessitate coactus ad te uei
 d e ni,

ni, sed sponte adsum. patere autē me parumper audire. Virquidā cum locustas caperet occideretq̄, cepit & cicadā, cum & illā uellet occidere, inquit cicada: Homo ne me frustra occidas: ego enim neq̄ spicā lēdo, neq̄ in alia re quāpiā iniuria te afficio, motu uero quae in me sunt mē branularum, suauiter canto, delectās uiatores. praeter igitur uocē in me amplius nihil inuenies. Et ille cum haec audisset, permisit abire. Et ego itaq̄ o rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas, nō enim pro sū iniuria quenq̄ a facere, sed in uili corpore generosum loquor sermonē. Rex autē miratus simul, & miseratus ipsum, ait: Aesope, non ego tibi largior uitā, sed fatū. Eri go qd̄ uis, pete, & accipies. & ille: Rogo te o rex, reconciliare Samijs. Cumq̄ rex dixisset, Reconciliatus sum: procidens ille in terram, gratiasq̄ ei agebat, & post haec suas conscripsit fabulas, quas in hunc usque diem extantes apud regem reliquit. Acceptis

autem

μῶν, ἀλλ' αὐθαίρετος παρ' ἑμὲ ἀνάσχει δ' ἐμὰ μικρὸν ἀκῶσαι, ἀνὴρ τις ἀκρίδας συλλέγων, καὶ ἀποκτείνων, εἶπε καὶ τί τινα. ἐπεὶ δ' ἐλευκένου ἠδ' ἔλετο κτείναι, φησὶν ὁ τίτιξ, αὐθραπέ μή με μάτῳ ἀνέλθῃς, ἐγὼ γὰρ οὔτε τάχῳ βλάπτω, οὔτ' ἄλλοτι τῶν ἀπάντων σε ἀδικοῶ, τῆ λινῆσαι δ' ἐτῶν ἐν ἐμοὶ ὑμῶν ἠδ' ὑφ' ἑγγομαι, τὸρπῶν τοὺς ὁδοιπόρους. φωνῆς οὐκ ἔστι ἐμοὶ πλεον ἔδου δούσεις. λευκένου τὰυτὰ ἀκῶσαι, ἀφῆνον ἀπικύαι. λευγὸν γὰρ, ὃ βασιλεῦ, τῶν σῶν ποσῶν ἀπτομαι, μή με εἰνῆ φονούσης, ἔδ' ἐγὼ οἶός τ' ἐμὶ ἀδικοῦσαί τινα. ἐν οὐτελείᾳ ἡ σώματος γυναικὸν φθ' ἑγγομαι λόγον. ὁ ἡ βασιλεῦς θαυμάσας ἄμα καὶ οἰκτείρας αὐτὸν, ἔφη, αἰσῶπε, ἔνοου ἐγὼ σοὶ δ' ἰδωμι τὸ βῆν, ἀλλ' ἡ μοῖρα. ὁ γοῦν δέλεος, αἶται, καὶ λήθη. καὶ ὅς, δέομαί σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίοις. τοῦ ἡ βασιλεῦς ἐπόσθη, διήλλαγμα. πῶν ἐκένου ἐπὶ τῶν γλῶχάειτάς τε αὐτῶ ὠμολόγει, καὶ μετὰ τοτο τοὺς οἰκείας συγγραψάμεν ὁ μύθους, τοὺς μέχει καὶ νῦν φέρομενους, παρὰ τῶ βασιλεῖ λευκένου, λευκένου

δ'

δὲ πᾶρ αὐτῶ γράμματα πρὸς
 σαμίους, ὡς ἐνεκὸν αἰσώπῃ τὰ
 τοῖς διήλλακται, καὶ δῶρα
 πολλὰ, πλοῦσας ἐπαρῆλθον
 εἰς σάμον. οἱ μὲν οὖν σάμιοι
 ποτοῦ ἰδόντες, τέμματα τε
 αὐτῶ προσέλεγκαν, καὶ χορὸν
 ἐπ' αὐτῶ συνετήσαντο. ὁ δὲ αὐ
 τοῖς τάττε τ βασιλέως ἀνέγνω
 γράμματα, καὶ ἀπ' ἐδ εἰξεν ὡς
 πλὴν εἰς αὐτὸ γρηγορήσειν παρὰ
 τοῦ δήμου ἐλευθέρῳ, ἐλευθέρῳ
 πάλιν ἠμείψατο. μετὰ ἧ ποτο
 ἀνήστ' ἀπάραι, πῶριε πλὴν
 οἰκὸν μύλων, τοῖς ἀπανταχῶ τ
 φιλοσόφῳ διαλεγόμενον. ἀ
 φικόμενον ἧ καὶ πρὸς βαβυ
 λῶνα, καὶ πλὴν ἐαυτὸ σοφίαν ἐ
 πιδείξάμενος, μέγας παρὰ τῶ
 βασιλεῖ λυκίῳ ἐγένετο. κατ'
 ἐκείνης γὰρ τῆς χρόνης οἱ βασι
 λῆες πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἐ
 χοντες, καὶ τέρψινος χάριν προ
 βλήματα τ σοφιστικῶν πρὸς ἀλ
 λήλους γράφοντες ἐπέμψον, αἱ
 πόρ οἱ μὲν ἐπιλυόμενοι, φόβος
 ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῶν πεμπόν
 των ἐλάμβανον, οἱ δὲ μὴ τοὺς
 ἴσους παρῆχον. ὁ τοίνυν αἰσώπ
 π τὰ πεμπόμενα τ προβλη
 μάτων λυκίῳ σιωπῶν ἐπέλυε.
 καὶ ἐνδοκίμειν ἐποίησεν τ βασι
 λῆα. καὶ αὐτὸς δὲ διὰ λυκίῳ
 ἑτέρῳ τοῖς βασιλοῦσιν αὐτῆ
 πιμπον,

autem ab ipso literis ad Sami
 mios, quod Aesopi gratia
 eis conciliatus fuerit, atque
 muneribus multis, nauigauit
 in Samum. Samij igitur
 hunc uidentes, coronasque ei
 intulerunt, & tripudia eius
 gratia constituerunt. Ille
 autem & regis literas legit,
 & ostendit quod sibi donatam
 a populo libertatem, libertate
 rursus remuneratus fuerit.
 Post haec uero ab insula
 decedens, circumibat orbem
 ubique cum philosophis
 disputando, profectus & in
 Babylonem, & suam ipsius
 doctrinam demonstrando,
 magnus apud regem Lycerum
 euasit. Illis enim temporibus
 reges inuicem pacem habentes,
 atque delectationis gratia
 quaestiones uicissim sophistarum
 scribendo mittebant: quas
 qui soluerent, tributa praesta
 a mittentibus accipiebant:
 qui uero non, aequalia praebant.
 Aesopus igitur quae mittebantur
 problemae Lycero intelligens
 dissoluebat, & clarum reddebat
 regi, et ipse Lyceri nomine
 altera itidem regibus remis
 dabat.

tebat. Quæ cum remaneret insoluta, tributa rex quàm plurima exigebat. Aesopus autem cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine adoptauit, atque ut legitimum filium regi alatum commendauit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit. hoc sciens Aesopus, eo pulsus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamque fictam ab Aesopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quod ipse paratus esset adherere magis quàm Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex et sigillo credens, atque inexorabili ira percussus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Aesopum. At Hermippus quæ amicus fuerat Aesopo, et tunc se amicum ostendit. In sepulchro enim quodam, nemine sciente occultauit hominem, et secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi ad ministracionem suscepit.

Sed

πειπον, ὡς ἀλύτῳ μέρου των, φόρους ὁ βασιλεὺς ὅτι πλείους εἰσέπραττο. αἰσώπος ἤ μὴ παιδοποιήσάμενος, εὐατινὰ τὸ δόγμα ἐννοῦ πῶς ἐλάσῃ εἰσποιοῦσά τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσενέγκας, σωθήσεται. μετὰ δ' οὐ πολὺ χρόνον τὸ ἐννοῦ τῆ το δεμνὸς παλακῆ συμφθαρέντος, αἰσώπος ἔτονος, ἀπελάσῃ ἐμελλε εἰσποιοῦσά τε. ὁ δὲ τῆ πατ' ἐκείνου ὄργῃ λυφθῆς, ἐπιστάλῃ τε παλαμάμενος, παρ' αἰσώπου δέχεται πρὸς τὰς ἀντισοφισμῶν λυκῆρω, ὡς αὐτοῖς ἐτοιμὸς ἔστι προσίθεσθαι μᾶλλον ἢ τῷ λυκῆρω, τῷ βασιλεῖ ἐνεχέσθαι, τῷ το αἰσώπου ταύτῃ σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ ἢ βασιλεὺς τῆ τε σφραγίδι πεσθῆς, καὶ ἀπαρῆται τῷ ὄργῃ γρησάμενος, παραχρῆμα τῷ ἐρμίππῳ κελύσει μηδ' ἐν ἐξετάσασθαι, οἷα δὲ πρὸς δότῃ διαχερίσασθαι αἰσώπου. ὁ ἢ ἐρμίππος, φίλος τε τῷ αἰσώπῳ, καὶ τότε δὴ τὸ φίλον ἐπίδειξον. ἐν τινὶ γὰρ τῶν τάφων, μηδ' ἐν εἰδόντων κρύψασθαι τὸ ἀνδρῶπον, ἐν ἀπερρῆτοῖς ἐρεφον. ἐννοῦ ἢ τὸ βασιλεῖος κελύσασθαι, παῖσα πῶς διοίκησιν αἰσώπου παρῆλαβε.

μετὰ

μετὰ δὲ τινὰ χρόνον νικίονα
 βῶ βασιλεὺς αἰγυπτίων πυνθί-
 μην & αἰσωποῦ τεθνηκῶσαι,
 πῶς μπει λυκήρω παραχρημα ἐι-
 πισολῶν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀ-
 ποσῆλαι λιλοῦσσαν, οἱ πύρι-
 γου οἰκοδομήσασσι, μήτ' οὐρα-
 νῶ, μήτε γῆς ἀπτόμενον, καὶ
 τὸν ἀποκρεῖνόμενον ἀεὶ πρὸς
 πᾶνδ' ὅσα αὐτῷ ὄρωται, καὶ τοῖ-
 το ποιήσαστα, φέρει εἰσπράτι-
 τειν, εἰ δὲ μὴ, λιχτατίθεισσαι.
 ταῦτα τῷ λυκήρω ἀναγνωσθέν-
 τα ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μηδενὸς
 τῶν φίλων διωαμλῆς τὸ πρό-
 βλημα τὸ πρὸ τοῦ πύργου συ-
 νῆναι. ὁ μάλιστα βασιλεὺς, καὶ
 κίονα ἐλὶ αὐτοῦ βασιλείας ἐλει-
 γον ἀπελωλεκῶσαι, τὸ αἰσωποῦ.
 ἔρμιππ & ἡ πλὴν τοῦ βασιλείως
 δι' αἰσωποῦ λύπῳ μαδῶν,
 προσῆλθε τι τῷ βασιλεῖ, καὶ
 βλῶ ἐκείνον ἀνυγγιλίσαστα, πρὸ-
 σθεὶς αὐτὸν δι' χάριν αὐτὸν
 οὐκ ἀνελθῆν, εἰδὼς ὡς μολήσῃ
 ποτὶ τῷ βασιλεῖ ἐλὶ ἀποφάσει-
 ως. τοῦ ἡ βασιλείως διαφθρόν-
 τως ἐπὶ τέτοις ἡθῶν &, αἰ-
 σωπ & ῥυπῶν καὶ ἀνχμῶν ὅ-
 λ & προσλίχθη. καὶ τοῦ βασι-
 λείως, ὡς εἶδεν αὐτὸν, διακρύ-
 σαστα &, λούσασσαι τε καὶ ἐλὶ
 ἄλλης ἐπιμελείας ἀξιοβλῶσαι κε-
 λούσαστα &, αἰσῆπος μὴ ἀπτο
 καὶ

Sed quodam post tempore,
 Nectenaborex Aegyptio-
 rum audiens Aesopum occi-
 cidisse, mittit Lycero statim
 epistolam archic. etos sibi
 mittere iubentem, qui turrim
 edificent, neq; caelum neque
 terram attingentem, & re-
 sponsurum semper aliquem
 ad omnia quaecumq; rogave-
 rint. Quod si fecisset, tributa
 exigeret: sin minus, solue-
 ret. His lectis, Lycerus moe-
 rore affectus est, cū nullus ex
 amicis posset quaestione de
 turri intelligere. Rex tamē
 & columnam sui regni di-
 cebat interisse Aesopum.
 Hermippus autem dolere
 regis ob Aesopum intelle-
 xit, atq; ad regem, & iuvere
 illum renunciauit, addiditq;
 ipsius causa Aesopum non
 interemisse, sciens quod pœ-
 niteret aliquando regem
 sententiae. Rege autem
 non mediocriter super hisce
 exhilarato, Aesopus sori-
 dens ac squalens totus
 adductus est: quumq; rex
 ut eum uidit, illachrymas-
 set, atque ut lauaretur, a-
 liaq; cura ut afficeretur iusi-
 bisset, Aesopus post hoc

& de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. Ob que cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petijt. Post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quaestionis, risit. Ac rescribere iussit, ut cum hys praeceperisset missum iri & qui currim essent edificaturi, & responsurum aliquem adrogata. Rex igitur Aegyptios legatos remisit, Aesopo autem pristinam administrationem tradidit omnem, deditum ei tradens & Ennum. At Aesopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, alij & atque his admonuit uerbis: Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribile teipsum præbe, ne te contemnant: amicis facilem & communicabilem, quo longe beneuolentiores tibi sint. Itē inimicos male habere precare, et esse pauperes, ne te possint

offendi

κῆ ὑπὲρ ὧν κατηγορήθη ταῖς αἰτίας ἀποθουάσατο, ἐφ' οἷς κῆ τὸ βασιλείως ἔννορον ἀναρῆν μέλλοντ', αἰσωπος αὐτῷ συγγνώμῃ. ἠτήσατο ἐπομηνύως ἢ τέτοις, ὁ βασιλεὺς πλὴν τοῦ αἰγυπτιοῦ ἐπιστολῶν τῷ αἰσωπῷ ἐπέδωκεν ἀναγνῶναι. ὁ δ' αἰτίαν πλὴν λύσιν σιωπῆς τὸ προσωβλήματ', ἐγέλασέ τε κῆ ἀντιγράφειν ἐπέδωκεν, ὡς ἔπειτα δὲ χειμῶν παρέληθε, περιεφθῆναι τὰς τε τῶν πύργων οἰκοδομήσαντας, καὶ τῶν ἀποκεινόμενον πρὸς τὰ ἐπὶ ὄρωτά μὲνα. ὁ βασιλεὺς οὖν τὰς μὲν αἰγυπτιῶν πρὸς βίβλους ἀπέστειλεν. αἰσωπῷ ἢ πλὴν ἀρχῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἀπασαν, ἐκδοτὴν αὐτῷ παραδόντες κῆ τὸν ἔννορον. ὁ ἢ αἰσωπ' παραλαβὼν τὸν ἔννορον, οὐδ' ἐν ἀκρῆς αὐτὸν ἐστράσευ, ἀλλ' ὡς ἕω πάντην προσχώρῃ, ἀλλὰς τε καὶ τέτρε ὑπετίθει τὰς λόγους. τίνορον, πρὸ πάντων σέβει τὸ θεῖον, ἢ βασιλεία ἢ τίμα. κῆ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σε δεῖν σε αὐτὸν παρασηύσαι, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σου, τοῖς ἢ φίλοις πρᾶον καὶ συμμάχοτον, ὡς δύνουσ' ἔρους σοι μάλλον γίνεσθαι. ἴτι τὰς μὲν ἐχθροὺς νοσεῖν δύχου καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ εἶους τὶ εἶναι

κατὰ

λυπηροί, τοὺς δὲ φίλους
 τὰ πάντα οὐ πρᾶττεν βέλῃ.
 αἰεὶ τῇ γυναικί σου χρηστῶς ὀ-
 μίλει, ὅπως ἐτόρθε ἀνδρὸς πᾶ-
 ραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν, λιούφου
 γὰρ τὸ τῆ γυναικῶν ἔστι φύλον,
 καὶ λολακῶν ἄλλοι ἐλάττω φρο-
 νεῖσαν. ὀφείλου μὴ πρὸς λόγον
 λιτήσαι τιὸ ἀκρίβ. Ἐπὶ ἡ γλώτ-
 τος ἐγκρατῆς ἔσο. τοῖς οὐ πρᾶτ-
 τασι μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγχαι-
 ρε. φθονῶν γὰρ σιαντὸν μᾶλλον
 βλάπτει. τῶν οἰκετῶν σου ἐπι-
 μελῆ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δούλοι
 τι σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς
 δούλοι τι αἰδῶνται. μὴ ἀε-
 σχύουσαν μανθάνειν αἰεὶ τὰ ἐλάτ-
 τω. τῇ γυναικί μηδέ ποτε πει-
 ρῶσης ἀπόρρητα. αἰεὶ γὰρ ὀ-
 πλίζεται, πῶς σε λυγρὸς εἴσει.
 καὶ ἡμέραν καὶ εἰς τιὸν αἰ-
 ριον ἀποταμίσου. βέλτιον γὰρ
 τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλεί-
 ψαι, ἢ ζῶντα τῶ φίλων ἐπιθῆ-
 ραι. οὐ προσήγορῶ ἔσο τοῖς
 συσσωτῶσι, εἰδὼς ὡς καὶ τῶ
 λιναρίῳ ἄρτον ἢ ἄρῳ προσπο-
 ρίσει. ἀγαθὸς γονόμενος μὴ με-
 τανοεῖ, ψίθυρον αἰεὶ ἐκβαλε-
 σῶς οἰκίας, τὰ γὰρ ἐπὶ σε λε-
 γόμενα καὶ πρᾶττέμενα ἐτε-
 ροῖς φέρων ἀνελήθει. πρᾶττε
 μὴ τὰ λυπηρὰ ἴσασιν. ἐπὶ ἡ τοῖς
 συμβαίνουσι μὴ λυπεῖ. μήτε

offendere, ac amicos in om-
 nibus bene ualere uelis. Sēi
 per uxori tuæ bene adhære,
 ne alterius uiri periculum fa-
 cere uelit, leue enim est mu-
 lierū genus, ac adulatū, mi-
 nus malum cogitat. Velocē
 ad sermonem ne posside audi-
 ditū, linguæ continens esto.
 Bene agentib. ne inuide, sed
 congratulare: inuidēs enim
 teipsum magis offende. Do-
 mesticorum tuorū satage, ut
 te non solum ut dominū time-
 ant, sed etiam, ut benefactor
 rem uenerentur. Ne pudeat
 at discere semper meliora.
 Mulieri non unquam cre-
 das secreta, nam semper ar-
 matur, quomodo tibi do-
 minetur. Quotidie in diem
 crastinum reconde. melius
 enim mortuū inimicis relin-
 quere, quàm uiuentē amicos
 rum indigere. Salutato faci-
 le qui tibi occurrunt, sciens
 ὅτι catulo caudam panem
 comparare. Bonum esse ne
 poeniteat. Susurrionem uir-
 tū eiice domo tua: nam quæ
 à te dicuntur, ac fiunt, alijs
 communicabit. Fac quæ
 te non maculificent. Con-
 tingentibus ne tristare. neque

πεινηρὸς

πραία

praua consulas unquā, neq̄
 mores malorum imiteris.
 His ab Aesopo Ennius adi
 monitus, tum sermone, tum
 sua conscientia, ut sagitta
 quadam percussus animum,
 paucis post diebus e uita disi
 scessit. Aesopus autem au
 cupes omnibus accersiuit, at
 que aquilarum pullos quos
 tuor ut caperent, iubet. Sic
 itaque captos nutriuit, ut
 dicitur, ac instruxit, cui
 rei non magnam fidem ad
 hibemus, ut pueros in spor
 tis ipsis appensis, gestan
 do in altum uolarent, at
 que ita obedientes pueris esi
 sent, ut quocumque illi ueli
 lent, uolarent, siue in ali
 tum, siue in terram in hui
 num. Praeterito uero hy
 emali tempore, & uere ari
 ridēte cum ad iter omnia pa
 rasset Aesopus, et pueros ac
 cepisset, & aquilas, decessit
 in Aegyptū, multa imagi
 natione et opinione ad sturpe
 factionē illorū hominū usus.
 Sed Nectenabo audito ad es
 se Aesopū, insidijs circumue
 tus sum, ait amicis, qui in
 tellexerā Aesopū mortuū es
 se. Postridie autē iussit rex,

πονηρὰ βελούση ποτὶ, μήτι βό
 πης λιχῶν μιμήση. τῶτοις τῶ
 αἰσώπῳ τὸν ἔθνον νεδειήσαν
 τῶ, ἐκθῦ τῶις τε λόγοις καὶ
 τῆ οἰκείᾳ σιωπῆσει οἷάτινε
 βίλει πολυαῖς τῶν ψυχῶν, μετ
 ἔπολλας ἡμέρας τὸν βίον με
 τήλλαξεν. αἰσώπος ἡ τὸς ἰξοβι
 τὰς πάντας προσκαλοῦσάμε
 νῶ, αἰτῶν νετῶν τῆ τῆρα
 συλληφθῶναι λιχῶν. συλληφθ
 θέντας οὖν ἔτως ἰδρεψεν, ὡς
 λέγει τῆ, καὶ ἐπαίδουσον, ὅπ
 οὐ πάντι με πειθόμενον ἔ
 χει, ὡς παιδίας διὰ θυλάκων
 αὐτοῖς προσυρτημένων βασί
 λοντας εἰς ὑψῶ αἰρεῖσθαι, καὶ
 ἔτως ὑψηλῶς τοῖς πασι εἰ
 ναι. ὡς ὅπῃ ὅρ αὐ ἐκείνοι βού
 λοντο ἰπταῖσθαι, αὐτὲ εἰς ὑψῶς,
 αὐτὲ εἰς γῆν χαμάζε. ἢ ἡ χει
 μῶν ὥρας παραδραμύσης,
 καὶ ἡρῶ διαγυλάσαντῶ, ἀ
 πάντα τὰ πρὸς τῶν ἔθον συ
 σιουχάμεντῶ αἰσώπῶ, καὶ
 τὸς τε παῖδας λαβῶν, καὶ τὸς ἀ
 τῶς, ἀπῆρον ἔς αἴγυπτον, πολλῆ
 φαντασία καὶ δόξῃ πρὸς κατὰ πη
 ξιν τῆ ἐκείλιχρημένῶ. νεκτι
 ναβὼ δ' ἀκούσας παραγγει
 νῶναι τὸν αἰσώπον, ἐν ἡ Αἰγυ
 μαί, φησι, τοῖς φίλοις, μιμῶν
 ἡὼς αἰσώπῳ τεθυηκῶναι. τῆ δ'
 ἐπίσημῃ κηλοῦσας ὁ βασιλεὺς,
 πάντας

πάντας τοὺς ἐν τέλει λουκᾶς
 πρὸς ἀλλήλους πολλὰς, αὐτὸς
 ὄριαν ἐνδύσατο, καὶ Διάδη
 μα, καὶ Διάδηθον λίταρον. καὶ
 λαθεῖς ἐφ' ὑψηλῶς δίφρου, καὶ
 τὸν αἰσωπὸν ἐταχθῆναι ἐκείνου
 σαι, τίνι με ἐκείσε, εἰσελθόν-
 τι φησὶν, αἰσωπι, καὶ τὰς σὺ
 ἐμοί; καὶ ὁ, σὶ μὲν ὑλίω ἐα-
 ρωνῶ, τὰς δὲ πρὸς σὲ τέτρε,
 ὠραίοις φάχουσι. καὶ ὁ βασι-
 λεύς δαυμάσας αὐτὸν, καὶ δῶ-
 ρους ἐδεδίωσατο. τῆ δὲ μετ' ἐ-
 κείνου ἡμέρᾳ πάλιν ὁ μὲν βα-
 σιλεύς λουκᾶν ἐν σκευῇ
 σάμηνον, τοῖς δὲ φίλοις φοι-
 κᾶς ἐκείνου λαθεῖν, εἰσελθόν-
 τα τὸν αἰσωπὸν, τὴν πρὸς ὄραν
 αὐτοῦ πύργον ἐπέβητο. καὶ ὁ
 αἰσωπὸς, σὶ μὲν, εἶπεν, εἰ καί
 ζω ὑλίω, τὰς δὲ πρὸς σὲ τέτρε
 ἀκτίσι. καὶ ὁ νικτοσαβῶν, οἶμαι
 μετὰ εἶναι λουκᾶν πρὸς τὴν
 ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσωπὸς
 μεθ' αὐτῶν, μὴ σὺ χερῶν οὕτω
 πρὸς ἐκείνου λέγε τῷ βασιλεῦ.
 πρὸς τὸ γὰρ τὸ ὑμέτερον ἐβήθη
 ἢ ὑμῶν ἐπιθεκνυμένη βασι-
 λεία, δὲ κὼ ὑλὶς σιλαγῆ. εἰ
 δὲ λουκᾶν παραβλήσει, ὁ δὲ ἐν
 αὐτῷ αἰεὶ μὴ τὸ φῶς ποτε σοί-
 φου ἀποθεσθῆναι. καὶ ὁ νικ-
 τοσαβῶν τὴν τῶν λόγων εὐστοχίαν
 ἐμπλήξας, ἔταχεν ὑμῖν, ἴφρα,
 τὰς

ut omnes magistratus candi-
 dis circumdarentur uestibus,
 ipse aream induit, et coronā
 ac gemmatā citarim. Cūq̄
 sedens in alto folio, Æsopiū
 introduci iussisset, Cui me
 assimilas, ingredienti inquit
 Æsopē, Ἔ εὖ εὖ εὖ εὖ εὖ
 sunt? Ἔ ille: Te quidem soli
 uerno, qui uero te circumstāt,
 maturis aris. Et rex adi-
 miratus ipsum, donis eum
 profecutus est. Postero au-
 tem die rursus rex candidis-
 simam inductus, amicis puri-
 puras iussit accipere, in-
 gredientem Æsopum iter-
 rum eadem rogauit. Et
 Æsopus: Te, inquit, com-
 paro soli: hos autem qui
 stant circum, radijs solari-
 bus. Et Nectenabo: Exis-
 timo nihil esse Lycerum
 præ meo regno. Et Æs-
 opus subridens, Ne facile
 de illo sic loquere, ὁ rex. πᾶ-
 γεντι uestræ uestrum regnū
 collatum instar solis lucee,
 at si Lycero comparetur,
 nihil, aberit quin splendor
 hic tenebræ appareant. Et
 Nectenabo apposita ueri-
 horum responsione stupet
 factus, Attulisti nobis, ait,
 qui

qui turrim œdificent? Et ille : Parati sunt, si modo ostendas locum. Postea egressus extra urbem rex in planiciem, demonstrat dimensum locum. Adductis itaque Æsopus ad demonstratos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, unâ cum pueris per sacculos appensis, ac puerorum manibus fabrorum datis instrumentis iussit euolare. Illi uero sublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nestenabo uisis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait : Vnde mihi uolucres homines? & Æsopus : Sed Lycerus habet : tu autem homo cum sis, uis eum æquo dijs rege contendere? & Nestenabo : Æsopæ uictus sum, quenam autem te, tu responsponde. Et ait : Sunt mihi femine hic equæ, quæ cum audierint eos qui in Babylone sunt, equos hinnientes, confestim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Æsopus : Respondebo tibi cras
 ὄρεχ.

τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον εἰς
 κοδομῆν; καὶ ὁς, ἔτοιμοί εἰ-
 σιν, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸ τό-
 πον. μετὰ τοῦτο δὲ λαθῶν ἔξω τῆς
 πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πε-
 δίον ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸ
 χωρὸν. ἀγαγὼν τοίνυν αἰσω-
 πὸν ἐπὶ ταῖς ὑποδείχθεις τὰς
 τέτρων γωνίας τέτταρας, τὰς τέτ-
 ταρας τῶν αἰτῶν, ἀμα τοῖς
 παισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπορη-
 τυμένοις, καὶ οἰκοδόμων τοῖς
 παισὶ μετὰ χεῖρας διὰς ὄργα-
 λείων, ἐκέλευσεν ἀναπλήρωαι. οἱ
 δὲ πρὸς ὑψὸς γονόμενοι, δότι
 ἡμῖν, ἐφώνεω, λίθους, δότι ἡ-
 νίαν, δότι ξύλα, καὶ τὰλλα τῶν
 πρὸς οἰκοδομίαν ἐπιτηδείων. ὁ
 ἤνεκτοναβὼ τὰς παῖδας δια-
 σάμηντο ὑπὲρ τῶν αἰτῶν εἰς ὑ-
 ψὸν ἀναφρομένους, ἔφη, πόθεν
 ἐμοὶ πηλοὶ, ἀνδρωποὶ; καὶ ὁ
 αἰσωπὸς, ἀλλὰ λυκῆρ ἔχου-
 σὺν ἡ δέλας ἀνδρωποῦ ὡν ἰσο-
 θέω ὄρισε βασιλεῖ; ἢ ὁ νεκτι-
 ναβὼ, αἰσωπε, ἤτημαι. ὄρησθαι
 μοι δέ σε, σὺ δέ μοι ἀποκρινε-
 ναι. καὶ φησιν, εἰσὶ μοι δὴλη αἰ-
 ῶδε ἵπποι, αἱ πρὸς ἐπειθεὶς ἀ-
 κέσσωσι τὸν βαβυλῶνι ἵππων
 χρηματίζοντων οὐδὲς συλλαμι-
 βάουσι. εἰ σοὶ πρὸς τοῦτο πάρι-
 εσι σοφία, ἐπίδειξαι. ἢ ὁ αἰσω-
 πὸς, ἀποκρινε μοι σοὶ αἴτιον,
 βασιλ

βασιλῶν. ἔλθων δ' ἐλατήγει
 το, αἰλῶρον τοῖς παισὶν ἐκείνου
 σε συλλαβῆεν, ἢ συλλαβῶντα,
 δημοσίᾳ πῶριάγειν αὐματι
 γόμενον. οἱ ἢ αἰγύπτιοι τὸ ζῶν
 οὐ σέβόμενοι, ἔτω βακῶς πᾶν
 σχορ αὐτὸ διασάμενοι σωέ-
 δραμον, καὶ τ' αἰλῶρον αὐ χει-
 ρὸς τ' ματιγούτων ἐκπαύσαν
 τὸς, ἀναγγέλλουσιν ὡς τάχ' ὅ
 τῷ βασιλεῖ τὸ πᾶν ὅ. ὃ ἢ κα-
 λίσας τὸν αἰσωπερ, ἔκ ἔδειξ,
 φησὶν, αἰσωπε, ὡς θεὸς σέβόμε-
 νος παρ' ἡμῖν ὅτιν αἰλῶρος;
 ἵνα τί γούω τοτο πεποιήσας;
 καὶ ὅς, λυκῆρον τὸν βασιλέα
 ἠδ' ἱκνοση, ὃ βασιλῶν, αὐ παρ-
 ἔλθῶσης νυκτὸς ἔτ' ὃ αἰλου-
 ρος, ἀλεκρυόνα γ' αὐτο πε-
 φώνονε μάχιμον καὶ γουναί-
 ον, πρὸς ἔτι γε μὴν καὶ τὰς ὡ-
 ρας αὐτῷ αὐ νυκτὸς σημαίνονι
 τα. ἢ ὃ βασιλῶν, ἔκ αἰσχίω
 ψουδόμενος αἰσωπε; πῶς γ' ὃ
 ἐν μιᾷ νυκτὶ αἰλῶρος ἄπ' αἰ-
 γύπτου ἤλθον εἰς βαβυλῶνα; καὶ
 κἄν ὅ μείδισας φησὶν, καὶ
 πῶς, ὃ βασιλῶν, ἐν βαβυλῶνι
 τ' ἵππων χρημετισόντων, αἰ ἐνι
 θάδε δήλαι ἵπποι συλλαμβά-
 νουσιν; ὃ ἢ βασιλῶν ταῦτα ἀκῆ-
 σας, πῶς φρόνησιν αὐτο ἱμα-
 κᾶρισε. μετὰ ἢ ταῦτα μεταπε-
 ψάμενος ἄφ' ἡλίας πόλεως αὐ

o rex. Profectus uero ubi ho-
 spicabatur, felem iubet pri-
 tis comprehendi, & captam
 publice circumduci uer-
 berando. Aegyptij au-
 tem illud animal colentes,
 sic male tractari ipsum uir-
 dentes concurrerunt, &
 felem e manu uerberan-
 tium eripuerunt, ac rem rei
 nunciant celeriter regi:
 qui uocato Aesopo; Ne
 sciebas, inquit Aesope,
 tanquam Deum a nobis co-
 li felem? quare igitur hoc
 fecisti? Et ille: Lycerum
 regem iniuria affecit o rex,
 praeterita nocte hic felis:
 gallum enim eius occidit
 pugnacem & generosum,
 praeterea & horas ei noctis
 nunciantem. Et rex: Non
 pudet te mentiri Aesope?
 quonam modo una nocte fe-
 lis ab Aegypto iuit in Ba-
 bylonem? Tum ille subri-
 dendo inquit: Et quomoi-
 do, o rex Babylone equis lin-
 mentibus, hic equae foemi-
 nae concipiunt? Rex autem
 his auditis, prudentiam
 Aesopi felicem esse dixit.
 Post haec autem quum
 accuisset ex Heliopoli ui-

ros quaestionum sophisticarum peritos, atque Aesopi gratia cum eis disputasset, inuitauit una cum Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo: Misus sum a deo meo quaestionem quandam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus: Mentiris. deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum te ipsum accusas, sed et deum tuum. Alius rursus ait: Est templum ingens, et in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duae mulieres. tum Aesopus ait: Haec quaestionem apud nos soluent pueri. Templum enim est hic mundus: columni, annus, urbes, menses: et trabes horum, dies: dies autem et nox, duae mulieres, quae uicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis amicis omnibus Nectenabo inquit: Propter Aesopum hunc debemus tributa regi Lyaei rogare. At ex his unus ait: Iubebimus ei quaestiones di-

δρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπιτήμονας, καὶ πρὸς τοὺς αἰσώπῃ διαλεχθῆναι αὐτοῖς, ἐκείνου δὲ ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπιδουχίαν. ἀνακλιθέντων οὖν αὐτῶν, τῶν ἡλίου πολιτῶν τις, φησὶ, πρὸς τὸν αἰσώπῳ, ἀπεστάλῃω παρὰ τοῦ θεοῦ μετὰ σοφίαν τινὰ πυνθέσθαι σε, ὡς αὐτὸν πῶς ἐπιλύσει. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ψεύδῃ. θεὸς γὰρ παρὰ ἀνδρῶν πᾶσιν ἔστι δαίμων μαθεῖν. σὺ δ' ἔμῳνον σαυτολατῆγορῆς, οὐδὲν καὶ τοῦ θεοῦ σε. ἔτι δὲ πάλιν εἶπεν, ἔστι ναὸς μέγας, καὶ ἐν αὐτῷ στήλη, δωδεκάπολεις ἔχων, ὧν ἑκάστη βιάκοντα διοκοῖς ἐτέγγασαι. τούτων ἕκαστος ἰσχυρῶς δύο γυναικῶν. καὶ ὁ αἰσώπῳ εἶπεν, τοῦτο τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ἐπιλύσονται παῖδες. ναὸς γὰρ ἔστι τῷ κόσμῳ, στήλη δ' ὁ ἔνιαυτός, αἱ ἕκαστοι μῆνες, καὶ διοκοῖ, αἱ τούτων ἡμέραι, ἡμέραι ἕκαστοι καὶ νύξ, αἱ δύο γυναικῶν, αἱ παραλλάξ ἀλλήλας δέχονται. τῆ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ συγκαλέσας τοὺς φίλους ἀπαντας ὁ νεκτοναβῶ, φησὶ, διατὸν αἰσώπῳ ἔτομον ἐφλήσομεν φόρου τῷ βασιλεῖ Λυαίῳ; εἰς δὲ τις αὐτῶν εἶπε, κελύσομεν αὐτῷ προβλήματα φρά-

θα ἡμῖν, ὡς ἰδὲ οὐτ' οἶδα
 μὲν, ἔτ' ἠκούσαμεν. καὶ οὐκ αὖ
 εἶπον ἐπὶ ταῦτα ὑμῖν ἀποκριθεῖ
 μαί. ἀπελθὼν οὖν ἡ σιωταξά
 μων ὁ γραμματεῖον, ἐν ᾧ περι
 εείχετο, νεκτοναβὼ ὁμολογῶν
 χίλια τάλαντα τῷ λυκῆρῳ ὀφεί
 λειν, πρῶτως ἐπαυλιδῶν τῷ
 βασιλεῖ, τὸ γραμματεῖον ἐπέ
 δωκεν. οἱ δὲ το βασιλεῖος φίλοι
 πρῶτον ἀνοιχθῆναι τὸ γραμμα
 τεῖον, πάντες ἔλεγον, καὶ εἶδο
 μὲν ποτὸ, καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀλη
 θῶς ἐπιτάμθα. καὶ ὁ αἰσωπὸς,
 χάρειν ὑμῖν οἶδα ἅ ἀποδοσῶ
 ως σῦνεν. ὁ δὲ νεκτοναβὼ πῶ
 ὁμολογίαν τ' ὀφείλῃς ἀναγνῆς,
 εἶπον, ἐμὲ λυκῆρῳ οὐδ' ἐν ὀφεί
 λοντι, πάντες ὑμῶς μαρ
 τυρεῖτε; καὶ κείνοι μεταβαλόν
 τὸ εἶπον, οὐτ' εἶδομεν, ἔτ' ἠ
 κούσαμεν. καὶ ὁ αἰσωπὸς, καὶ εἰ
 παῦδ' ἔτι ἔχει, λείλυτ' τὸ ζυ
 γάμνον. καὶ ὁ νεκτοναβὼ πρὸς
 ταῦτα, μακρότερος ἐστὶ λυκῆρῳ
 τοιαύτῳ σοφίαν ἐν τῇ βασι
 λεῖα ἑαυτ' ὑπεκτεμεύει. τὸς δὲ
 συμφωνηθέντας φόρους παρα
 δῆς τῷ αἰσωπῷ, ἐν ἧρῳ ἡ ἀπέ
 σταλῃ. αἰσωπὸς δ' ἔς βαβυλῶνα
 παραγενόμενος, διεξῆλθε τε
 λυκῆρῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθέν
 τα πάντα, καὶ τὸς φόρους ἀπέ
 δωκε. λυκῆρῳ δ' ἐκέλευσεν
 αὐτὸ εἰσάγειν.

cere nobis ex his, quae neque
 scimus, neque audiuimus. Et
 ille: Cras hac de re uobis re
 spondebo. Decedens igitur,
 & composito scripto, in quo
 concinebatur, Neectenabo
 confitens mille talenta Ly
 cero debere, mane reuersus
 regi scriptum reddidit. Rei
 gis autem amici prius quam
 aperiretur scriptum, om
 nes dixerunt: Et scimus
 hoc, & audiuimus, &
 uerè scimus. Et Aeso
 pus: Habeo uobis grati
 am restitutionis causa. At
 Neectenabo confessione dei
 biti lecta, ait: Me nihil
 Lycero debente omnes uos
 testificamini? Et illi mihi
 tati dixerunt: Neque sci
 mus, neque audiuimus. Et
 Aesopus: Etsi haec ita se
 habent, solutum est quae
 situm. Et Neectenabo ad haec:
 Felix est Lycerus, talem do
 ctrinam in regno suo possi
 dens. Ergo pacta tributa
 tradidit Aesopo, atque in pa
 ce remisit. At Aesopus in
 Babylonē profectus, & nau
 rauit Lycero acta in Aeg
 ypto omnia, & tributa redi
 didit. Lycerus autem iussit

Statuam aureā Aesopo eri
 gi. Non multo aut post tem
 pore Aesopus in Graeciam
 decreuit nauigare, atq̄ cum
 rege cōpositione facta disces
 sit, iuratus ei prius proculdu
 bio rediturū se in Babylonē,
 atq̄ illic reliquū uitae iactu
 rū. Peragratis autē Graecis
 urbib. & sua doctrina pate
 facta, profectus est & Deli
 phos. Verū Delphi differen
 te quidē audierūt libēter, sed
 honore et obseruantia eū afi
 fecerunt nulla. Is aut ad eos
 suscipiens ait: Viri Delphi
 succurrit mihi ligno uos cō
 parare, quod in mari fertur.
 Illud etenim uidētes ex mul
 ta distātia dum fluctibus agi
 tatur, magni precij esse exi
 stimamus postq̄ aut proxime
 aduenerit, uilissimum appai
 ret. Et ego itaq̄ quem proi
 cul essem ab urbe uestra, ut
 eos qui existimatione digni
 sunt, uos admirabar. Nunc
 autem ad uos profectus, om
 nibus (ut ita dixerim) inue
 ni inutiliores, sic deceptus
 sum. Cū haec audiui βēt Del
 phi, & timerēt, ne aliquo mo
 do Aesopus et ad alias urbes
 accedēs male de se diceret,
 decrei

ἀνδραύτα χρυσοῦ τῷ αἰσώ
 πῳ ἀνατιθῆναι. μετὰ δ' ἔπο
 λῶ χρόνον αἰσώπῳ εἰς ἑλλά
 δα ἐβασίλευσεν ἀποπλοῦσαι. καὶ
 δὴ τῷ βασιλεῖ σιωταξάμηνος,
 ἀπιδήμησος, ὄρκιον δὲς αὐτῷ
 πρότερον, ἢ μὴ ἐπανήξειν εἰς
 βαβυλῶνα, καὶ κεί τ' λοιπῶν δια
 βιώσειν. ὁ δὲ τῶν ἡ τὰς ἑλλή
 νίδας πόλεις, καὶ πῶν ἑαυτῶ
 σοφίαν ἐπιδεικνύμενον, ἤλθε
 καὶ εἰς Δελφούς. οἱ δὲ Δελφοί,
 διαλεγόμενοι μὴ ἠεροῦντο ἢ ο
 δέως. τιμῆς ἢ καὶ θόρα πείρας
 εἰς αὐτὸν ἰδρασσαν ἔδοτιοῦν.
 ὁ ἢ πρὸς αὐτὸς ὑπολαβὼν, ἔ
 φη, ἀνδρες Δελφοί, ἐπεισὶ μοι
 ξύλω ὑμᾶς ἐκάζειν τῷ ἐν θα
 λάτῃ φερόμενῳ. καὶ κείνο γὰρ
 ἐρῶντος ἐκ πολλῶν διαστήμα
 τος ὑπὸ λυμάτων φερόμενον,
 πολλῶν τινῶν ἀξίων εἶναι οἴομε
 θα, ἐπειδὴ δ' ἐγγυτάτω προ
 σέλθῃ, οὐτιθέσκατον φαίνεται.
 καὶ γὰρ γοῦν πόρρωθεν εἰ ὑμῶν
 πόλεως ὄν, ὡς τινες τ' ἀξίως
 λόγῳ ὑμᾶς ἐθαύμασον. νυνὶ δ'
 ἐλθὼν ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς ἐ
 πείρ ἀνθρώπων ὄρον ἀχρηστέ
 ρος, ὅτῳ πεπλάνημαι. ταῦτα
 ἀνέσσαντο οἱ Δελφοί, καὶ δέ
 σαντο μὴ πως αἰσώπῳ, καὶ
 πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδί
 ζων, κακῶς αὐτὸς λέγει, βαλλὼν
 ἔβη

ἔβη λούσαντο δ' ἄλλω τὸν αὐθρο-
 πορ ἀνελείμ· ἠγεὶ δὴ τα χρυσίω
 φιάλλω ἐκ το παρ αὐτοῖς ἱερῶ
 το ἀπόλλωνος αἰετόμηροι, λά-
 θρα τοῖς αἰσώπῃς λατῆ κρυψασ-
 τρώμασι. Ἐ δ' αἰσώπῃς τὰ ὑπ'
 αὐτῷ ἀγνοοῦντο σκαμνοῦ βέν-
 τα, βελδὼν ἱπορδύετο πρὸς
 φωκίδα. οἱ ἰ δειφοὶ ἐπιδρα-
 μόντες, ἠγεὶ κατασχόντες αὐ-
 τὸν, ἀνέκρινον ὡς ἱεροσυληκό-
 τα. το δ' ἀρνημὲν μὴδὲν πε-
 πραχέναι τοῖσδε, ἐκῆνοι πρὸς
 βίαν τὰ τρώματα ἀναπύξασ-
 τες τὴν χρυσίω ὄρεν φιάλλω,
 ἢ ἠγεὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῷ
 πόλει πᾶσι ἐπεδείκνυσαν ἔ-
 σιν ὀλίγω δορῦβω. ὁ μὲν οὖν αἰ-
 σωπὸς τὴν ἐκείνων συννοήσας
 ἐπέβηλιν, ἰδέετο αὐτῷ ἀπολυ-
 θῆναι. οἱ δ' ἔ μόνον ἐκ ἀπέλι-
 σαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλῦσαντα, ἠ-
 εἰς τὸ δόξω μωτέρου ἐν ἱβάλου,
 δαύατορ αὐτὸ λαταψηφισά-
 μηροι. αἰσωπὸς δ' ἐ μὴδὲ μιῶ
 μηχανῆ ἢ πονηρᾶς ἢ δὲ τύ-
 χης σωθῆναι διωάμεν, ἰσιν
 τὸν ἐπὶ ἢ εἰρηκῆ ἱβρλίωει καθῆ-
 μένος. τῶν σωτήρων δέ τις αὐ-
 τῷ, δαμάς τῶνομα, πρὸς αὐτῷ
 εἰσελθὼν, ἠγεὶ ἰδὼν ἔ τως ὄλοι
 φυρὸ μῆρορ, τὴν αἰτίαν το πᾶ-
 θος ἔρετο. ἠγεὶ δε ἔφη, γυνή τις
 προσφάτως τὸν ἱερωτῆς αὐθρο-
 δάψαι

decreuerunt dolo hominē oc-
 cidere. Atq; igitur auream
 phialā ex eo, quod apud se ei-
 rat, sacello Apollinis acci-
 pientes, clā in Aesopi absco-
 derunt stragulis. Quū Aeso-
 pus uero ignoraret quae ab i-
 psis dolo facta fuerāt, egressi
 sus ibat in Phocidem. At
 Delphi aggressi, & detinē-
 tes ipsum, percōtabātur ut sa-
 crilegū. Illo aut negāte ali-
 quid fecisse eiusmodi, illi in
 stragulis euolutis aureā ini-
 uenerunt phialā, quā etiam
 acceptam omnibus ciuibus
 ostenderūt, nō cum paruo tu-
 multu. Igitur Aesopus cor-
 gnitis illorū insidijs, rogabat
 eos, ut solueretur. Hi aut nō
 solum nō soluerunt, sed ut sa-
 crilegum in carcerem quoq;
 iniecerunt, morte eius susi-
 fragijs decreta. Aesopus
 autem quum nulla astutia &
 mala hac fortuna liberari
 posset, se ipsum in carcere lu-
 gebat sedens. Ex familiari-
 bus autem ipsius quidam,
 Damas nomine ad ipsum
 ingressus, & uidens eum
 sic lamentari, causam rei ro-
 gauit. et ille ait, Mulier qua-
 dam quū recenter siū iurumē
 e 3 sepelis

sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans autem quidam non procul à sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus iuit & ipse ad tumulum, ac sedens una cum muliere plorabat. Quum illa rogaret, cur nã et ipse sic lugeret: Quoniam et ego, inquit, decentem mulierem sepeliui, & posteaquam plorauero, mortua leuor. Illa autem: Et mihi id ipsum accidit. Et ille: Si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non coniungimur? ego etenim amabo te ut illam, et tu me rursus ut tuum uirum. His persuasit mulier, & conuenerunt. Interuim autem fur profectus, & boues soluens abegit. Ille autem reuersus nõ inuentis bobus, & plangere & lugere uehementer instituit. Profecta igitur & mulier, & lamentauit inueniens, inquit, iterum ploras? & ille: Nũc, ait, uere ploro. & ego itaß multis ciuitatis periculis nũc uerẽ fleo, solutionẽ mali necunde inueniens. Post hæc affuerunt & Delphi, &

extra

δάψασα, καὶ ἡμέραν ἄπιθσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐβρίκει. ἀρῶριων δ' ἔτις ὁ πόρρω το μνηματῶ, εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε γυναῖκος, καὶ καταλιπὼν τὸς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνημα, καὶ καθίσας, σιωθερήσει τῆ γυναῖκι. ἢ δὲ πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς ἔτω ὁδύρεται; ὅτι καὶ γὰρ, φησὶ, σὺ πρεπὴ γυναῖκα κατώρυξαι. καὶ ἐπειδὴ κλάσω, ἢ λύπης κεν φίζομαι. ἢ δὲ, καὶ μοι τοτ' αὐτὸ προσγίνεται. καὶ κεν, εἰ τοῦ νωτοῖς αὐτοῖς ὄριπαι τῶναι μὴ πάθει, τί δήποτε ἀλλήλοις μὴ σιώειμον; ἐγὼ τε γὰρ φίλησω σὲ ὡς ἐκείνῳ, καὶ μὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἀνδρα. ταῦτα ἐπεισε τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ σιωθῆλον. ἐν τῷ τῷ ἢ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τὸς βόας λύσας, ἀπήλασεν. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ δύρηκως, λέπει καὶ αὐτὸ καὶ οἰμῶσει μισχυρῶς ἐνεθήσατο. ἐλθῶσα ἢ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ὀλοφυσόμενον δύρεσα φησὶ, πάλιν κλαίεις; καὶ κεν, νῦν, εἶπον, ἐπ' ἀλλήδεας κλαίω. καὶ γὰρ γοῦν πολλὰς διαδράξαι κισδιώως, νῦν τῶ ὄντι δρλωῶ, λύσιμ το κακῶ μὴ λαμβόνον δύρισκων. μετὰ ταῦτα παρήκαν καὶ οἱ δελφοὶ, καὶ ἐκέαι

ἐκβαλόντες αὐτὸν εἰς κελύβητα,
 εἰς κελύβητα βιαιῶς ἐπὶ τὸ κρημνῶ.
 ὁ δὲ πρὸς αὐτὸς ἔλεγεν, ὅτι ἴω
 ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μὴ βάρβαρον
 φιλιώδεις, εἰς δειπνον αὐτὸν ἐκ
 κάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ται
 μέιον πλοσίον, ἐνθα πλείστα
 τῶν ἐδωδίσμων ἴω, δὴ ὡς φησι,
 φίλε βάρβαρε. μετὰ δὲ τὴν ἐ
 σίασιν, καὶ ὁ βάρβαρος τὴν μὴ
 ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐκάλει δία
 ταν. ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμῃς,
 ὄκισι, νηχόμενος, μηρίσθω λε
 τῆ τὸν σὸν πόδι τῷ ἐμαυτο
 προσαρτήσω. καὶ τοτο πράξας,
 ἵλατο εἰς τὴν λίμνην. αὐτὸ δὲ
 καταδύσας εἰς βάθος, ὁ
 μὴ ἀπιπνίγεται, καὶ δούσκων
 ἔσθω, ἐγὼ μὲν ὑπὸ σου δού
 σκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μεί
 ζοισι. ἐπιπλέουτος δὲ τὴν μὴ
 ἐντὴν λίμνην νεκρῶ, κατὰ πῆλας
 ἐπέτος, τοτορ ἀφῆρπασε, σὺ
 αὐτῷ δὲ προσηρτικ μένον ὁμοῦ
 καὶ τὸ βάρβαρον, καὶ ὅτως ἀμφω
 καταθνήσκασατο. καὶ γὰρ τοῖσι
 βία πρὸς ὑμῶν ἀποθνήσκων,
 ἔξω τὸ ἀμυνόντων. βαβυλωνίων
 καὶ ἑλλῆσων πᾶσαι τὴν ἐμὸν πᾶρ
 ὑμῶν ἀπαιτήσασιν θάνατον. οἱ
 μὲν οὖν δελφοὶ ὅσῃ ὡς ἐφείδον
 το τὸ αἰσώπασ. ὁ δὲ ἐπὶ τὸ τὸ αἰ
 σόλωνος κατέφυγεν ἰδίον. οἱ
 δὲ καὶ ἐθεὸν ἀποσπᾶσαντες μετ'
 ἑγῶν,

extractum ipsum ē carcere
 trahēbāt in praecipitiū. Ille
 autē eis dicebat: Quādo collo
 quebantur animalia bruta,
 mihi ranae amicus factus, ad
 coenam eam inuitauit, et ab
 ducta in penariū diuitis, ubi
 multa comestibilia erāt: Co
 mede, inquit, amica rana.
 Post epulationem ὁ rana
 murem in suā inuitauit coe
 nationem: sed ne defatigare,
 inquit, natando, filo tenui tui
 um pedem meo alligabo.
 Atque hoc factō saltauit in
 paludem. Ex autem uiri
 nata in profundum, mihi
 suffocabatur, ὁ moriens
 ait: Ego quidem per te
 morior, sed me uindicabit
 maior. Supernatante igitur
 mure in palude mortuo,
 deuolans aquila hunc arri
 puit, cum ea autem appen
 sam unā etiam ranam, ὁ
 sic ambos deuorauit. Et e
 go igitur, qui ui per uos mo
 rior, habeo ultorem. Baby
 lon enim ὁ Graecia omnis
 meā a uobis exigent mortē.
 Delphi tamē ne sic quidē pe
 percerūt Aesopo. Ille autē
 in Apollinis cōfugit sacellū,
 sed illi et illinc extraxerūt i

rati, & in praecipitium ruri
sus traxerunt. Aesopus cū
abduceretur, dicebat, Audi
me Delphi: Lepus ad
la insectante, in lustrū scara
bei cōfugit, rogans ut ab eo
seruaretur. Scarabeus autē
rogabat aquilā, ne occideret
supplicem, obtestādo ipsam
per maximū Iouem, saltem
ne despiceret paruitatem
suam. Illa uero irata, ala
percutiens scarabaeum lepoi
rem raptum depasta. Scar
abeus autem & cum aquila
uolauit, ut nidum eius dis
sceret, ac iam profectus, oua
eius deuoluta disrupit. Illa
aut quū graue existimaret, si
quis hoc ausus fuisset: & in
altiore loco secundo nidifi
casset, & illic rursus scaraba
eus iisdē hanc affecit. Sed
aquila inops cōsiliū penitus,
ascendit ad Iouē (in eius ei
nim tutela esse dicitur) et in
ipsius genibus tertiā foeturā
ouorū posuit, deo ipsa cōmen
dans, & supplicans, ut cu
stodiret: sed scarabeus ē ster
core pilula facta, ascendit,
& in sinum Iouis eam dei
misit. Iupiter assurgens ut
finium excuteret, & oua ab
iecit

ὄργυς, ἐπὶ τὸ κρημνὸν αὐθις εἶλε
νον. ὁ δ' ἀπαγόμην & ἔλεγον,
ἀνδραγαθί μου δειλοί, λαγῶς
ὑπὸ ἀετο διωκόμην &, πρὸς
νοίτῳ λιανὰρ κατέφυγε, δέει
μην ὑπὸ αὐτὸ σωθῶμαι. ὁ ἦ
λιανὰρ ἤξιζ τὸν αἰτὸν, μὴ
ἀνελθῆν τὸν ἰκέτῳ, ὀρηίζων αὐ
τὸν λιανὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ, ἢ
μὴ καταφρονῆσαι αὐτὸν
μύθησιν αὐτὸ. ὁ ἦ μετ' ὄργυ
τῆ πτερυγί ραπίσας τὸ καύθα
ρον, τὸ λαγῶν ἀρπάσας λιανὰ
φαγο. ὁ ἦ καύθαρ τῶν αἰ
τῶ σωμαπέπῳ, ὡς τῶν λιανὰ
τέττα καταμαθῆν. καὶ δὲ προσ
ελθὼν, τὰ αἰά τέττα λιανὰ κλη
σας δέειφειρε. τοῦ δὲ δεινῶ
ποιουσα μύθη, ἥτις τοτοτολη
σει, καὶ πὶ μετιωροτέρη τόπου
τοῦ δ' αὐτὸν νεοτοποιοισομύθη,
λιανὰ πάλιν ὁ λιανὰρ τὰ
ἴσα τοτοτο δέειφειρε. ὁ δ' αἰετὸς
ἀμηχανήσας τοῖς ὄλοις, αἰε
τὰς ἐπὶ τὸ δέια, τέττα γὰ ἰδρὸς
εἶναι λέγει, τοῖς αὐτὸ γάλα
σι τῶν βίτῳ γουλι τὸ ὠν ἔθ
νη, τῶ δειῶ ταῦτα παραδέμε
ν &, καὶ ἰκετεύσας φυλάττειν.
ὁ λιανὰρ ἦ πρόπρη σφαῖραν
ποιήσας, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ
πρη τοῦ θεοῦ ταύτῳ καθῆνον. ὁ
ἦ θεὸς ἀναστὰς ἐφ' ἡ τῶν ὄνθων
ἀποτινάξαθαι, καὶ τὰ αἰά δει
ἰρρίψθη

ἔρριψον ἐκλαθόμενον, ἃ καὶ
 σιωπῆς ἰσχυρὸν ἔστιν. καὶ ὡς δὲ
 πρὸς τὸν ἑαυτὸν, ὅτι ταῦτ' ἐ-
 δρασε τὸ αἰτὸν ἀμυνόμενον.
 ἃ γὰρ δὲ τὸν ἑαυτὸν ἐκείνῳ
 μόνον ἠδίκησον, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὸν δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸ
 αἰτὸν εἶπεν ἐλθόντα, καὶ ἑαυ-
 τὸν εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὲ
 δικαίως λυπεῖν. μὴ βεβλήμε-
 νον οὐδὲ τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν
 σπανισθῆναι, σιωπῆς ἰσχυρὸν τῶ
 ἑαυτῶν, διαλλαγῆς πρὸς τὸ
 αἰτὸν δέσσει. τοῦ ἢ μὴ πειθε-
 μένῃ, ἐκείνῳ εἰς ἑαυτὸν ἑτε-
 ροῦ τῶν αἰτῶν μετέθηκε τὸν
 τὸν ἢνίκα αὐτὸν μὴ φαίνων τῆ καὶ
 θάροισι καὶ ἡμῶν ἢ ὡς αὐτὸν δὲ δι-
 φοῖ, μὴ ἀτιμάσσετε τὸν δὲ
 τὸν δέον, εἰς ὃν ἑαυτὸν φυγοῦ, ἢ καὶ
 μικρὰ τετύχηκον ἰδρῶ. ἃ δὲ γὰρ
 ἑαυτὸν εἰς πρὸς φέταται. οἱ ἢ διελ-
 φοῖ τῶν ὀλίγων φροντίζοντες,
 πλὴν ἐπὶ τὸν θάνατον ὁμοίως ἢ
 γοῦ. αἰσώπῃ ἢ μικρῶν τῶν ἑαυ-
 τῶν λεγομένων ὀργῶν ἑαυτὸν
 μὴ πάλιν φησὶν, αὐτὸν
 αὐτὸν καὶ φονεῖν ἀκασαί.
 γεωργός τις ἐπὶ ἀγρῶ γεγενη-
 κώς, ἐπεὶ μὴδέποτε εἰς ἑλθόν
 εἰς ἄστυ, παρεκάλει τὸν οἰκίαν
 ποτὸν θείασαθαι. οἱ ἢ ἰσχυρῶν
 τῶν ὀνάρια, καὶ ἐπὶ τὸν ἀπλήρη
 αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον
 ἐκείνῳ

iecit oblitus, quae & contri-
 uit deiecta. Sed quum didi-
 cisset a scarabeo, quod haec
 fecisset ut aquilam ulcisce-
 retur, non enim scarabeum
 tantum illa affecit iniuria,
 sed in Iouem ipsum impia
 fuit, aquilae reuersae ait,
 Scarabeum esse, qui affeci-
 cit moerore, & certe iure af-
 fecisse. Nolens igitur aquis
 larum genus deficere, consue-
 luit scarabeo, ut aquilae rei
 conciliaretur. Quum hic non
 paruisset, ille in aliud tempus
 transposuit aquilarum partem,
 quum non appareat scarabei.
 Et uos igitur o uiri Delphi,
 ne despiciate hunc deum, ad
 quem profugi, etsi paruum
 sortitus est delubrium, neque
 enim impios negliget. Deli-
 phi uero haec paruum curan-
 tes, recta ad mortem itidem
 agebant. Aesopus nulla re
 a se dicta uidens eos flecti,
 rursus ait: Viri crudeles &
 interfectores audite: A-
 gricola quidam in agro con-
 senuit, quum nunquam in-
 gressus esset in urbem, prece-
 batur domesticos ut eam ui-
 deret: ac illi iuclis a sellis, at-
 que in curru eo imposito, solū
 e s iusserunt

iusserunt agere. eunti autē,
 procella & turbine aërem
 occupantibus & tenebris fa-
 ctis, a selli à uia aberrantes,
 in quoddam præcipitium de-
 duxerunt senem: at ille iam
 præcipitādus, ὦ Iupiter ait,
 quæ in re te iniuria affecit?
 quoniam sic inique occidor,
 præsertimq̄s neque ab equis
 generosis, neque à multis
 bonis, sed ab asellis uilis-
 simis. Et ego itaque eo-
 dem modo nunc tristior,
 quoniam non ab honoratis
 uiris & elegantibus, uerum
 ab inutilibus & pessimis ini-
 terficio. Iamque præci-
 pitandus eiusmodi dixit rursus
 fabulam: Vir quidam sui-
 am deamans filiam, rursus mi-
 sic uxorem, solem autem fi-
 liam receptam uiolauit. Il-
 la autem, Pater, ait, sceli-
 lesta facis: optarem ta-
 men à multis uiris dedecore
 hoc affici, quàm à te qui ge-
 nuisti. Hoc nunc & in uos,
 ὦ iniqui Delphi, dico, quod
 eligerem in Scyllā & Char-
 ybdim potius incidere, ac
 in Africae Syrtes, quàm per
 uos iniuste atq̄ indignè mo-
 ri. Execror igitur uestrā pai-
 etiam,

ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ δύνοντι
 δὲ χειμῶν & κατὰ θυέλλης τὸν
 ἀδράκτα λατράδωντων, κατὰ ζό-
 φου γονομλῆς, τὰ οὐράρια τῆ ὀ-
 δῶ πλανηδύτα, εἰς τινὰ ληρ-
 μὸν ἐξίτοπισαν τὸν πρὸς βύ-
 τλω. ὁ ἄ μὲλλον ἤδη κατακρη-
 μνίσθαι, ὦ ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ
 σε ἠδίκησα, ὅτι ἔτω παρὰ λό-
 γον ἀπόλλυμαι; κατὰ ταῦτα ἔθ-
 ὑφ' ἵππων γονοαίω, οὐδ' ἑ-
 μιόσω ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίων
 οὐτελειτάτω. κατὰ τοίνυν ἐπὶ
 τοῖς ἴσοις βίω δυσχόραίνω, ὅ-
 τι μὴ ἐπ' ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ
 ἐλλογίμων, ἀλλ' ἐπ' ἀχρείων
 κατὰ κακίτων ἀπόλλυμαι. μὲν-
 κων ἄ ἠδὲ κατὰ τὴν ληρμυῶν ἐ-
 φέσθαι, τειῶτον εἰρηκε πάλιν
 μῦθον. αὐτὴ τις τῆ οἰκείας ὄρα
 θάσ θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀ-
 πέτασε πλὴν γυναικῆ, μόλις
 δὲ πλὴν θυγατρίαν ἀπολαβὼν,
 ἐβιάσθη. ἢ ἄ, πᾶτορ, εἶπε, αἰ-
 νόσια πράττεις, οὐχόμην μὲν
 τοι ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν αἰ-
 σχυνθῆναι, ἢ ἐπὶ σε το γονο-
 σαμλῆς. ποτο τοίνυν κατὰ ἑ-
 μῶν, ὦ παρὰ νόμοι Δελφοί, λέ-
 γω, ὡς ἠρόμην σκύλλη κατὰ χά-
 ρυβδὶ πρὸς πρὸς αἶν, κατὰ ταῦς ἐν
 ἀφρομῆ σύρτοδιν, ἢ παρ' ὑμῶν
 ἀδίκως κατὰ ἀναξίως ἀποθανῆναι.
 κατὰ τῶμαι γονοῦ ὑμῶν τῆ πα-
 ρίδι,

Ἰδίῳ, καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι, οἱ μοι τιμωρήσασιν εἰσακτάσαντες. ἔρριψαν μὲν οὖν αὐτὸν οἱ Δελφοὶ κατὰ τὴν ἑρμῆν, καὶ ἀπέθανον. ἔπειτα δ' ὑπόβροχλοιμῶν συσχεθέντες, χρησμόν ἔλαβον ἐπιλάσκειν αὐτὸν αἰσώπῃ θάνατον. ὡς κ' ὡς σωφλόγους ἑαυτοῖς ἀδίκως φερόμενοι, καὶ σήλιον ἀνέστησαν. οἱ δ' ἐν τῇ ἑλλάδι πρωτόνοστον, καὶ ὅσοι τῶν σοφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπῃν πεπραγμένα μαθόντες, εἰς τὴν Δελφὸν παρεγένοντο, καὶ σὺν ἑκείνοις ἐκπέφασκεν, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῷ αἰσώπῃ θάνατον γίγνασιν.

etiam, & deos testor, me praeter omnem iustitiam interire, qui me ulciscuntur exauditum. praecipitarunt igitur ipsum de rupe, & mortuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt, exiriandum esse Aesopi mortem. Cui, quod & conscijs sibi essent, iniuste eum interfecissent, etiam cippum crexerunt. Sed primates Graeciae, ac doctissimi quique, cum & ipsi quae in Aesopum facta fuissent, intellexisset, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

Τὴν αἰσώπῃ βίου, ὑπὸ Μαξίμου τῆς Πλανύδα συγγραφεύτου.

Finis Aesopi uita d
Maximo Planude
conscripta.

Αἰτῶν

Aquila

AQUILA ET

vulpes.

Aquila & vulpes in
nita amicitia, pro-
pè habitare decre-
uerunt, cōfirmationem ami-
citiæ faciēdo consuetudinē.
Aquila super alta arbore
nidū affixit: Vulpes uero in
proximis arbusculis filios pe-
perit. Ad pabulum igitur
aliquando vulpe profecta, ai-
quila cibi inopia laborans,
deuolans in arbuscula, & fi-
lios huius abreptos, una
cum suis pullis deuorauit.
Vulpes itaque reuersa, &
re cognita, non tam filio-
rum tristata est morte,
quàm uindictæ inopia: quia
enim terrestris esset, uolu-
crē persequi haud poterat.
Quare procul stans, quod ei
etiam impotētibus est facile,
inimicæ maledicebat. Non
multo autem post, capram
quibusdā in agro sacrifican-
tibus, euolans aquila par-
tem uictimæ cum ignis
carbonibus rapuit, & in ni-
dum tulit. Vento autem ue-
hementi tūc flante, & flāma
excitata, aquilæ pulli inuo-
lucres atque cū essent, assati

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ

αλώπηξ.

Aετός ηγή αλώπηξ φι-
λιωδέστε, πλησίον
ἀλλήλων οικῆν ἔγνω-
σαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιέ-
μενοι τῆν σωθήσαν. ὁ μὲν οὖν
ἐφ' ὑψηλῆ δένδρου τῆν καλι-
αὺν ἐπέθετο. ἡ δ' αλώπηξ ἐν
τοῖς ἔγγιστα δάμνοισι ἐτεκνοποι-
ήσατο. ἐπὶ νομίῳ οὖν ποτι-
αλώπηξ προσελθόντος, ὁ αε-
τὸς φοβῆς ἀπορῶν, καταπλάσ-
σεν τὴν δάμνον, ηγή τὰ τέκνα
ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς
αὐτο νεοττοῖς ἐθροινήσατο. ἡ δ'
αλώπηξ ἐπανηλθούσα, ηγή τὸ
πραχθὲν μαθεύσα, ἐτεσθτορ ἐ-
πὶ τῶν τῶν τέκνων ἠντιάθη θανά-
του, ὅσον ἐπὶ τῶν ἀμύνης ἀπό-
ρω. χόρσαία γὰρ οὔσα, πτωχὸν
διώκειν οὐχ οἶα τε λῶ. διὸ ηγή
πρόρρωθρον φάσα, τοῦ δ' ἡγή
τοῖς ἀδυνάτοις ὄσιν δύπορον,
τῶν ἐχθρῶν καταπλάσσει. ἐπολλῶ
δ' ὑσθρον, αἰγάτινων ἐπ' ἀ-
γρῶ δύστων, καταπλάσσει ὁ αε-
τὸς, μέρῳ τι τῶν θυμάτων
οὖν ἐμπύροις ἀνθραξιν ἤρπα-
σι, καὶ ἐπὶ τῶν νεοττοῖν ἔγαγον,
ἀνέμῳ ἢ σφοδρῶ πνεύσαντος
πλωκαῦτα, ηγή φλογὸς ἀναδ' ο-
θείσης, οἱ ἀετιδαῖς ἀπ' ἡλίου ἐ-
τι τυχερόντες, ὁ πτωχὸς ἐπὶ

εἰς γῆν κατέπεσον. ἢ δ' ἀλώ-
πηξ ἔπιθραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ
αἰετοῦ πάντας κατέρραγον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλί-
ων παρὰ κλονδοῦντος, καὶ πλὴν
ἐκ τῶν ὑδ' ἰκνημέλων φύγῃσι τι-
μαρίαν δι' ἀδύσειον, ἀλλὰ
πλὴν γε δέειον δίκην οὐ δίκης
σονται.

Αἰτὸς ἢ καύδαρος.

Ἀγῶς ὑπ' αἰετοῦ δεινό-
μηνος, πρὸς λεοίτῳ λαοῖ
θάρσος κατέφυγε, δ' ὁ μὲν ὑπ'
αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ ἢ καύδαρος
ἤξις τ' αἰετοῦ, μὴ ἀνελῆν τὸν
ἰκνημένον, ὁρμίστων αὐτὸν κατὰ το-
μγίτη δέος, ἢ μὴ μὴ κατα-
φρονῆσαι ἂν μικρότερον αὐτῶν.
ὁ ἢ μετ' ὀργῆς τῆν ὠλοῦντι ῥαι-
πίσας τ' καύδαρον, τὸν λαγῶ-
ν ἀρπάζσας κατέφαγον. ὁ δ' ἢ
καύδαρος τῶν αἰετῶν σωχπέ-
πην, ὡς πλὴν καλῶν τῶν κατὰ
μαθῆν, καὶ δ' ἢ προσελθὼν, τὰ ἀ-
τάτα κατακυλίτας δέφθαιρε.
τὸ δ' ἢ δεινὸν ποιησαμένους, εἴ-
τις ποτὸ τολμήσει, καὶ πῶς με-
τιωροτέρως τὸν δ' οὐτῶν νε-
οιτοποιησαμένους, καὶ κῆ πάλιν
ὁ καύδαρος τὰ ἴσα ποτὸν δέει
θῆκον. ὁ δ' αἰετὸς ἀμυχανήσας
τοῖς ὄλοις, ἀνελθὼν ἐπὶ τὸν δ' ἰα.
αὐτοῦ γὰρ ἰσθμὸς ἀγῶν λίγεται,

τεῖς

in terrā decidunt. uulpes uer-
ro accurrens, in conspectu
aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui
amicitiā uolant, licet ab
affectis iniuria fugiant ul-
tionem ob impotentiam, diu-
num tamen supplicium non
depulsiuros.

Aquila & scarabeus.

Lepus aquila insectante,
in lustrum scarabei profu-
git, rogans ut ab eo seruetur.
Scarabeus autem roga-
bat aquilā, ne occideret sup-
plicem, obtestans ipsam per
maximum Iouem, ne scilicet
cōtemneret paruitatem
suam. Illa uero irata, ala
percussit scarabeum, et lepo-
rem arreptum deuorauit.

At scarabeus & cū aquila
uolauit, ut nidum eius discer-
ret, ac iam profectus, oua
eius deuoluta dirupit. Illa
autem quum graue existi-
maret, si quis hoc ausus fu-
isset, & in altiore in loco
secundo nidificasset, & illic
rursus scarabeus hūdem hāc
affecit. Sed aquila inops cō-
siliij penitus, ascendit ad Iouē
(in eius em̄ tutela eē dicitur)

et in ipsius genibus certam
 foeturam ouorum posuit, deo
 ipsa commendans, & suppli-
 cans, ut custodiret: sed scar-
 abeus è stercore pilula fa-
 cta, ascendit, & in sinum Io-
 uis eam demisit. sed Iupiter
 cum surrexisset, ut finium
 excuteret, & oua proiecit
 oblitus, quae & : oneruit de
 iecta. Cognito d scarabeo,
 quod hoc fecisset ut aquilam
 ulcisceretur: nam non modo
 scarabaeum illa iniuria affe-
 cit, sed & in Iouem ipsum
 impia fuit, reuerse aquilae
 ait Iupiter, scarabaeum esse
 qui moestitiae causa fuerit,
 & certe iure fuisse. Nolens
 igitur genus aquilarum rei-
 rescere, consulit scarabeo,
 ut aquilae conciliaretur. Sed
 eo non parente, Iupiter in
 aliud tempus aquilarum transi-
 mutauit partem, cum scara-
 bei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat, nulli-
 lum contemnendum, con-
 siderando non esse quenquam,
 qui laceffitus se ulcisci non
 queat.

Philo-

τοῖς αὐτῷ γόνασι τῶν φίτων γο-
 νῶν τῶν ὠν ἴθιγε, τῷ θεῷ ταῦ-
 τα παραδέμνησθε, καὶ ἰκετεύ-
 σας φυλάττειν. ὁ λιανθάραθ ἢ
 λιόπρεσ σφαῖραν ποιήσας, καὶ
 ἀναβάς ἐπὶ τὸ κόλπον τοῦ Διὸς
 ταύτῃ λιανθῆνον. ὁ ἢ ἴσους ἀνά-
 γὰς ἐφ' ὧ τῶν ὄνδρον ἀποτινά-
 ξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέριψεν,
 ἐκλαθόμενησθε, ἃ καὶ σινερί-
 βη πούοντα. μαθὼν δὲ πρὸς
 τὸ καυθάρθ, ὅτι ταῦτ' ἴδρασε
 τὸν αἰτὸν ἀμιωόμενησθε, οὐ γὰρ
 μὴ τὸν λιανθάρθον ἐκείνησθε μοί-
 νον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς
 τὸν αἰτὸν εἶπον ἐλθόντα, καὶ ἰ-
 θάρθον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ
 Διὲ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ
 βουλόμηνσθε οὐδὲ τὸ γένεσθε τὸ
 τῶν αἰτῶν σπασιδίωαι, συμ-
 βόλουνε τῷ λιανθάρθῳ διαλλαγὰς
 πρὸς τὸν αἰτὸν δεῖσθαι. τὸ ἢ μὴ
 πειθομένησθε, ἐκείνησθε εἰς καιρὸν
 ἔτθρον τὸν τῶν αἰτῶν μετέθ-
 κητοκετὸν, ἢνίκα αὐτὸν μὴ φαί-
 νωντῆ καυθάρθον.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος Ἀηλοῖ, μυσθῆδος
 καταφρονεῖν, λογιζομένησθε, ὡς
 οὐδὲς ἔστιν ὅς προσηλακιδέσθε,
 οὐκ αὐτὸν Διωνδεῖν ἐκείνησθε ἰπασ-
 μιῶσαι.

ἀπὸ Λαῶν

Αἰθ' ὄρν' κ' ἱέραξ.

Αηθ' ὄρν' ἐπὶ δένδρῳ λαθεῖσι
 μέλῳ, κατὰ τὸ εἶδος ἡδ' οὐ.
 ἱέραξ ἧ δεισομένη, καὶ ῥο-
 φῆς ἀπορῶν, σιωπῆλον ἐπι-
 πλάσ, ἢ δ' ἀναγεῖσθαι μέλλε-
 σα, ἐδέετο τὸ ἱέρακ' μὴ βρω-
 θῆναι. μηδ' ἔγὰρ ἰκανὸν εἶ-
 σαι ἱέρακ' γαστέρα πλερούῳ,
 δαῖν δ' αὐτὸν ῥοφῆς προσ-
 δέομενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν
 ὀρνέων ῥαπέσθαι. καὶ ὁ ἱέραξ
 ὑπολαβὼν, ἔπειθ' ἀλλ' ἔγωγε αἰ-
 φρωρὸν αὖ εἶλω, ἢ τίω ἐν χερσὶν
 ἰτοίμῳ ῥοφῶν ἀφείς, τὰ μὴ
 φαινόμενά πω διώκειμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τ' ἀνθρώ-
 πῳ ὅπως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἱ δ' ἰ-
 ἰπίδα πλειόνων ἀδύλων, τὰ
 ἐν χερσὶ προῖέμενοι.

Ἀλώπηξ καὶ ῥάγ'.

Αλώπηξ καὶ ῥάγος δειψῶνι
 τὸς εἰς φρέαρ κατέβησαν.
 μετὰ ἧ τὸ πιεῖν, τὸ ῥάγος σκε-
 πτομένη πῶν ἀνοσθον, ἢ ἀλώ-
 πηξ ἔφη, θάρσος, χρησίμῳ τι καὶ
 οἷς πῶν ἀμφοτέρων σωτηρίαν
 ἐπινοήσῃκα. εἰ γὰρ ὄρθι' ἔτα-
 θείς, τὸς ἐμπροσθίως τ' ποδῶν
 τῶ τοίχῳ προσκρείσεις, καὶ τὰ
 κέρατα ὁμοίως εἰς τοῖμ' προ-
 ὄθῃ κλίσεις, ἀνασθραμούσα
 διὰ τῶν σῶν αὐτῆ νώτων καὶ

εἰσάτων,

Philomela & accipiter.

Philomela super arbore
 sedens de more canebat,
 Accipiter autem uicens,
 ac cibi indigēs, uolando cor-
 ripuit. Quæ cum occidenda
 foret, orabat accipitrem, ne
 deuoraretur: neque enim satis
 esse ad accipitris uentrem
 implendum, sed oportere ip-
 sum cibo egentem ad maio-
 res aues conuerti. At acci-
 piter suscipiens ait: Sed ego
 certe amēs esse, si qui in ma-
 nibus paratus est, cibo dimis-
 so, quæ nō uidentur, psequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq̄
 homines eodē modo esse in-
 consultos, qui spe maiorum
 incertorum quæ in manibus
 habentur, amittant.

Vulpes & hircus.

Vulpes et hircus sitiētes
 in puteū descenderunt.
 sed postq̄ biberūt, hircο inda-
 gante ascensum, uulpes ait:
 Cōfide, utile qd in utriusq̄ ei-
 tiā salutē excogitauī: si enī
 rectus steteris, et anteriores
 pedes parieti firmaueris, et
 cornua pariter in anteriore
 partē iclinaueris cū percus-
 serim ipse p̄ tuos humeros et

cornua

cornua, & extra puteum illic exiluerim, & te postea extraham hinc. ab hircu autem ad hoc prompte officio praestito, illa cum ex puteo sic exilisset, exultabat circumos laeta, hircus autem ipsam accusabat, quod transgressa fuerit conuentiones. Illa autem: Sed si tot, inquit, mentes possideres, quot in barba pilos, non ante descendisses, quam ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines altius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

Vulpes, cum nunquam uidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit, ut ferre moreretur: deinde cum secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius: tertio autem cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet, & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, conuersione

λεόντων, ηγεῖ ἔξω το φρέιατ
ἐκείνην πηδύσασα, ηγεῖ σὲ με
τὰ τοτο ἀνασπάσω εἰτὸ σῦθος.
τὸ ἦ βράχῃ πρὸς τοτο εἰτοίμως
ἐπηρετισαμένης, ἐκείνη τὸ φρέι
ατος ἔτως ἐκπηδύσασα, ἐσκίρ
τα πρὸ τὸ φόμιον ἡδὲ μὲν. ὁ
ἦ βράχῃ αὐτὴν ἐμίμπετο, ὡς
παρὰ βάλυσαν τὰς σωθήνας.
ἡ δ', ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε,
φρένας ἐκέντυσο, ὁπόσας ἐν
τῷ πύγωνι βίχας, ἔπρότδρου
αὐτὴ κατέβη, πρὶν ἢ τὴν ἀνέσθου
σὴν φαθαί.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω ἢ
τὸν φρόνιμον ἀνδρα δεῖ πρότε
ρον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν
πραγμάτων, εἶδ' ἔτως αὐτοῖς
ἐγχειρεῖν.

Ἀλώπηξ καὶ λέων.

Ἀλώπηξ μύπῳ διασαμί
νην λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τι
να τύχῃ αὐτῷ σωλύθησε, τὸ
μὲν πρῶτον ἔτως ἐφοβήθη, ὡς
μικρὸν ἢ ἀποθανεῖν, ἐπειτα τοῖ
δούτδρου θρασυμένην, ἐφοβήθη
μὲν, οὐ μὲν ὡς τὸ πρῶτδρον,
ἐκ βίτου δὲ τοτοθ διασαμί
νην, οὕτως αὐτοῦ κατεδάργυ
σον, ὡς ηγεῖ προσελθῶσα, δια
λεχθῶσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ σωθῆ
θεα

cauda euasisset, non uiuendā prae pudore existimabat uitam. De creuit itaq; & alijs uulpibus hoc idē persuadere, ut communi malo suū celaret dedecus. Et iam omnibus collectis, suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quaedam ait: Heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significare uideatur, paruos homines non bene uolentia in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa casura foret, apprehendit in adiutorium, rubum. Quamobrem cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit: Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu peius me traclasti. Sed errasti heus tu, inquit rubus, quae me apprehendere uoluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

ἄρας διαδράσασα, ἀβιώτορον ὑπὸ αἰσχυρῆς ὑγᾶτο τὸ βίον. ἔγνω οὖν ἡγεῖ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας ποτ' αὐτὸ νυδρετῆσαι, ὡς αὐτῷ λεοντῶ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειον αἰσχρῶ. ἡγεῖ δὲ πάσας ἀβροίσασα, παρήνει τὰς ἄρας ἀποκόπτειν, ὡς ἂν ἀπρεπὲς μόνον ποτὸ τὸ μέλθ' οὖν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν βάρος προσηρητυμύον. ὑπολαβοῦσα δ' ἐτις αὐτῶ ἔειπον, ὦ αὐτή, ἀλλ' ἐἴδσοθ' ποτὸ προσέφορσον, ἂν αὐτὸ ὑμῖν αὐτὸ σιωβῆσαι οὐδ'.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' Ἀγροῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τὸ ἀνθρώπων, ἔδ' ἰδύνοισαν τὰς πρὸς τὰς πείλας ποιουῶν τῆ συμβουλίας, διὰ δ' ἐτὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ καὶ βάτθ'.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβάσειν υψοῦσα, ἐπειδὴ ὀλιθίσασα λιταπίπτειν ἐμίλλον, ἐπελάβητο πρὸς βοήθειαν βάτθ'. καὶ δ' ἔτις πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκόνης κενύροισ αἰμάξασα, ἡγεῖ ἀλγίσασα, πρὸς αὐτὴν ἔειπεν, οἱ μοι, κατανυγῆσαν με γὰρ ἐπὶ σε ὡς ἐπὶ βοήθον, σὺ χεῖρον δ' ἔδθηκα. ἀλλ' ἐσφάδης, ὦ αὐτή, φησὶν ἡ βάτθ', ἐμὲ βυλινθῆσαι ἐπιλαβεῖσθαι, ἢ τις πάντων ἐπιλαμῆσθαι αὐτὸν ἐπὶ σὺν.

Επιμύθιον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅτις πῆ
 ἔστω ἀνθρώπων μάταιοι ὅσοι βονι
 θοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδι
 κερμῶν μάλλον ἐμφυτον.

Αλώπηξ καὶ ἱεροκόδειλος.

Αλώπηξ καὶ ἱεροκόδειλος
 ὑμφισβήτουσαν περὶ σύγγενί
 ας, πολλὰ δὲ τὸ ἱεροκόδειλος ὑ
 πέρβαντα περὶ τῶν προγό
 νων διεξιόντων λαμπρότητες,
 ὡς γυμνασιαρχηκότων, ἢ ἀ
 λώπηξ ὑπολαβέουσα, ὡς τὰν, εἶ
 πον, ἀλλὰ λέγει μὴ λέγεις, ἀλλ'
 ἀπὸ τοῦ δέρματός σε φαίνη, ὡς
 ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γυμνα
 σμῆν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψου
 δεμείων ἀνδρῶν ἐλαγχῶν τὰ
 πράγματα γίνεται.

Αλεκρυόνος καὶ πέρδικα.

Αλεκρυόνας τις ἔχων ἐπὶ
 τῆς οἰκίας, περιάμηνον καὶ
 πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε
 σήμεθαι, τῶν δὲ τυπλόντων αὐ
 τῶν καὶ ἀπειλούντων, ἐκείνον
 ἠθύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλ
 λόφυλον τὰυτὰ πάσχειν ὑπὸ
 τῶν ἀλεκρυόνων, ὡς δὲ μετὰ μι
 κρῶν ἐκείνον ἐώρκει μαχημέ
 νος καὶ ἀλλήλους ἐόπλοντας, τῶν
 λύπης ἀπολυθῆς, εἶπεν, ἀλλ' ἐ
 γὰρ ἀπὸ τῶν ἑμῶν ἐλύπησομαι,
 ὁρῶν

Affabulatio.

Fabula significat, sic ὅ
 hoies esse stultos, q̄ ad eos au
 xilij gratia accurrunt, qui
 bus magis iniuria afficere
 natura insitum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus cō
 tēdebant de nobilitate,
 cum multa aūt crocodilus su
 perba de progenitorū narra
 set splendore, quod exercitiar
 tionū principes fuerint: vul
 pes suscipiens, ὁ ἀμικισθίμης,
 ait, sed si ipse nihil dicas, tai
 men ex cute uideris an
 tiquis temporibus esse exerci
 citatus.

Affabulatio.

Fabula significat, menda
 ces uiros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

Gallos quidam habens
 domi, emptam & per
 dicem cum illis pasci dimi
 sit: qui quum ipsam uerber
 arent ac expellerent, ille
 tristabatur ualde, existimans
 ut alienigenam hæc se pati
 d gallis: quum uero pau
 lo post & illos uideret pu
 gnare, & seipsos cæde
 re mærore soluta ait: Sed
 ego posthac non tristabor,
 f 2 uideris

videns & ipsos pugnare in-
ter se.

Affabulatio.

Fabula subindicare vide-
tur, quod prudentes facile feri-
rant ab alienis iniurias,
quum ipsos videant neque de
suis abstinere.

Vulpes.

Vulpes in domum mimi
profecta, & singula ip-
sius uasa perscrutata, inueni-
nit & caput larvae ingenio
se fabricatum, quo & acce-
pto manibus ait: o quale ca-
put, & cerebrum non ha-
bet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magni-
ficos quidem corpore, sed a-
nimo inconsultos.

Carbonarius & fullo.

Carbonarius in quadam
habitans domo, rogabat
ut & fullo accederet, & sei-
cum cohabitaret: sed fullo
respondendo ait, Sed non
hoc possem ego facere, timeo
enim, ne quae ego dealbo, tu
fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne
dissimile, esse insociabile.

Piscari

ὄρωρ κὴ αὐτὸς μαχομένους ἀλλο-
λήλοις.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνε-
μοι ῥαδίως φέρονται τὰς παρὰ
τῶν ἀλλοτρίων ὑβρεῖς, ὅταν αὐ-
τὸς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων ἀ-
πιχομένους.

Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῶσα
ὑποκρίτο, κηεὶ ἕκαστα τῶν
αὐτῆς σκευῶν διδουνομένη, δὴ
ρηεὶ κεφαλῆν μορμολυκίαν δὴ
φυῶς κατὰ κροσσὸν μέλι, ὅρ κὴ
ἀνὰ λυθῶσα ταῖς χερσὶν, ἔφη,
ὦ οἶα κεφαλὴ, κηεὶ ἐκ κεφαλῶν
δὴ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας μεγα-
λοπρεπῆς μὴ τῷ σώματι, κατὰ
τὴν ψυχὴν ἀλογίστους.

Ἀνθρακὸς κὴ γναφὸς.

Ἀνθρακὸς ἐπὶ τινος οἰκῶν
οἰκίας, ἤξις κὴ γναφία πᾶ-
ραγονόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι.
ὁ δὲ γναφὸς ὑποκρίσας, ἔφη,
ἀλλ' οὐκ αὐτὸ τοιοῦτον ἀμείλιον
ἐγὼ πρᾶξαι, δὲ δὴ γὰρ μή-
πως ἀπὸ ἐγὼ λουκαίνω, αὐ-
τὸς ἀσθῆνης πληροῖς.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀ-
νόμιον ἀκαινώνητον.

Ἀλιεῖς.

Αλιῆς.

Piscatores.

Αλιῆς ἔλιον σαγλίωλω, βαρ
 ρείας ἢ αὐτὸ ὄσησ, ἔχαιρον
 κὴ ἰσκήριτων, πολλῶν ἕναι τῶν
 ἄγρων νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ τῆ
 ἠϊόνος ταύτω ἐκλύσαντες, τῆ
 μὲν ἰχθύων δύνου ὀλίγας, λί
 θου δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη,
 ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ὁ
 τοσῆτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀ
 λυγότητι, ὅσοι ἔτι κὴ ταύνοτιᾶ
 πρὸς πελάγισιν. ἔς δ' αἱ τῆς ἐν
 αὐτοῖς πρὸς δύνου ἔπει, μὲν
 ἄχθόμεθα ὡς ἰταῖροι, τῆ γὰρ ἠ
 δονῆ, ὡς ἰοικεσ, ἀδελφὴ ἔστιν ἠ
 λύπη. κὴ ἡμᾶς οὐκ ἴδεις τοσαῦ
 τα πρὸς ἀμυθῆνται, πάντας
 τῆ κὴ λυπηθῶσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δὲ λυπηθῆ
 ῥαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

Κομπασῆς.

Ανήρ τις ἀποδ' ἐμῆσας, εἶ
 τα δὲ πάλιν πρὸς τῶν ἰαυ
 πο γλῶ ἐπαρηλθὼν, ἀλλὰ τε
 πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγα
 θηκύναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ
 δὴ καὶ τῆ ῥόδω πεπεδ' ἠκύναι
 πύδημα, οἶον ὁ δ' αἰς τῆ ἐπ' αὐ
 το διωχτὸς αὐ εἶν πηδῆσαι.
 πρὸς ποτο ἢ κὴ μαρτυρας τοὺς
 ἐκεῖ παρόντας ἐλεγεν ἔχειν,
 τῆ δ' ἐπαρόντων τῆς ὑπολαβῶν,
 ἔφη, ὡς οὐτὸς, εἰ ἀληθῆς ποτ'
 ἔσθι,

Piscatores traherant uer
 riculū, quod cū graue fo
 ret, gaudebāt & exultabāt,
 multum inesse prædæ existi
 mātes: sed quū in litto ip
 traxisset, pisces q̄ paucos q̄
 dē, sed lapidē in eo p̄ magnū
 inuenissent, tristari & mœre
 re coeperūt, nō iam piscium
 paucitate, q̄ quod & cōtra
 ria antè animo præsumpse
 rāt. Quidā autē inter eos natu
 grādior, dixit: Ne tristemur
 ὁ socij: nā uoluptati, ut uidei
 tur, soror est tristitia: et nos i
 gitur oportebat tantū ante
 letatos, omnino aliqua in re
 etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat, nō spor
 tere tristari frustrata spe.

Iactator.

VIr quidā peregrinatus,
 deinde in suā patriā re
 uersus, aliaq̄ multa in diuer
 sis uiriliter gessisse locis iac
 tabat, atq̄ etiā Rhodi saltas
 se saltū, quem nullus eius loci
 potuerit saltare: ad hoc & te
 stes, q̄ ibi interfuerunt, dice
 bat habere. Quidam autem
 ex ijs qui aderant, suscipi
 ens, ait: Heustu, si uerum
 hoc

hoc est, non est tibi opus tuis
sibus: En Rhodus, en sal-
eus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi pro-
pta rei demonstratio sit, om-
nem sermonem uanum esse
& superuacuum.

*Impossibilia pro-
mittens.*

Vir pauper ægrotans &
male affectus, quum à
medicis desperatus esset, dei
os rogabat, pollicens si sani-
tatem sibi rursus restituis-
sent, centum boues ipsis obi-
laturum esse in sacrificium.
Uxore autem eius rogante,
& ubi tibi hæc, si conualue-
ris: ille ait: Putas enim sur-
gere me hinc, ut dii hæc à
me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat multos
facile polliceri, quæ re com-
probare non sperent.

Malignus.

Vir malignus ad eum qui
in Delphis est, iuit A-
pollinem tentaturus ipsum.
Atque ideo comprehen-
so passerulo manu, & eo
ueste connecto, stetitque pro-
xime

τοτ' ὄσιν, ὅθεν δεῖ σοι μαρτυ-
ρων, ἰδὸν ῥόδον, ἰδὸν ἡγεῖ τὸ
πῦρ ἡμα.

Επιμύθιον,

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ
πρόχειρον ἢ τοῦ πράγματος
ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος ἄρισ-
τός ὅσιν.

*Αδιώματα ἐπαγγελλό-
μενον.*

Ανὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς
διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς
τὴν ἰατρῶν ἀπειγνώσθη, τὴν θεῶν
ἰδέσθαι, ὡς εἰ τιῶν ὑγίαιαν αὐτῷ
πάλιμ ἐπαγγελθεῖν ποιήσειαν,
ἰνατὸν βόας αὐτοῖς προσοί-
σειν ὑπισχόμενος ἑς θυσίαν.
τὴν γυναικὸς αὐτῆς πυθομένης,
καὶ πᾶς σοι ταῦτα, ἢν ὑγιάινης;
ἰκέτιος ἔφη, οἶε γὰρ ἀναστῆναι
με ἐν τούθῳ, ἴν' οἱ θεοὶ ταῦτά
με ἀπατήσωσιν;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ
ῥαδίως ἑπαγγέλλονται, ἅν-
τις τελεῖσαι ὄργων οὐ προσδο-
κῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ανὴρ κακοπράγμων εἰς τὴν
ἐν Δελφοῖς ἦκουσ ἀπόλλω-
να, πειράσασθαι τὸν βελόμενος.
ἡγεῖ δὲ λαβὼν στροβίον ἐν τῇ
χειρὶ καὶ τοτὸ τῆν ἐδῆτι σκεπά-
σας, ἔφη τι τὸ ῥίπονδον ἔγ-
γισα;

γίγνα, κὴ ἤρετο τὸν θεόν, λέγων, αἰπόλοισιν, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότρου ἔμπυρον ὄσιν, ἢ ἄπυρον; βεβλόμενος ὡς εἰ μὴ ἄπυρον ἔποι, ἴσῳ ἀναδέξαι τὸ φραθίω, εἰ δὲ ἔμπυρον, οὐθὺς ἀποπνίξαι, νικρὸν ἐκείνο προσφύγειν. ὃ δ' ἔγει θεὸς πῶν λιανότερον αὐτῷ γνῆς ἐπίνοιαν, ἄποσ, ὁπότρου ὦ ἔτ' βάλαι ποιῆσαι, ποίησον. παρά σοι λιῖται ὦ, ποτὸ πρᾶξαι, ἢ τοῖ ἴσῳ ὁ λιανίχαι, ἢ νικρὸν ὑποδέξαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον κὴ ἀλάβητον.

Αλιεῖς.

Αλιεῖς δεξιθόντες εἰς ἄγρην, ἐπειδὴ πολλὴν χεῖρονται λαμπρήσαντες, οὐδ' ἐν ἔλῳ, σφόδρα τε ὑδύμειον, καὶ ἀναχωρήσαι παρθεκσίοντο, οὐδὺς δὲ διύν' ὑπὸ τῶν μεγύτιων διωκόμενοι ἰχθύων, εἰς τὸ πολλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο, οἱ δὲ ποτὸν λαβόντες, μὴ ἕδον ἕως ἀνεχώρησαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι πολλὰί τις ἂ μὴ τέχνην παρέσχε, ταῦτα τύχῃ ἐδωρήσατο.

Φύλαξ.

Ἄνθρωπος πόντος νοσῶν ἤνθετο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη,

βββ

xime tripodem, ac rogavit deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, utrum vivum ne est an mortuum? Nam si mortuum diceret, vivum ostensurus erat passerulum, si vivum, statim suffocatum mortuum illum efferret. Sed deus, maligna ipsius cognita mente ait: Verum vis beustu facere, facito: penes te enim est illud facere, siue vivum quod contines, siue mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, deum neque decipi posse, neque quicquam eum latere.

Piscatores. (re.

Piscatores egressi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepissent, et admodum tristabatur, et discedere apparabant: sed statim thunnus maximo quodam insectante pisce, in navigium ipsorum insiluit: quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

Vir pauper agrotans vocebat deos, si curaret,

f 4 bones

boues centū in sacrificium oblaturū: sed Dei tentaturū a morbo liberarunt. At ille surgens, quoniam bobus carebat, ex pasta boues centum a se formatos in ara positos sacrificauit. sed dei ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes, Abi ad litus ad eum locum, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autē excitatus, letus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisq̄ cōprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum non crederetur, ab eis ab eis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat, mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranae.

Ranae duae in palude pascēbantur, aestate autē sicca ta palude illa derelicta, quae rebāt aliam: ceterū profundum inuenerunt puteū. Quo uiso,

βῆς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσήσσειν. οἱ δὲ θεοὶ περιᾶσαι τοτο βυλίμην, το πάθος ἀπύλλαν ξαν. ὁ δὲ ἀναστὰς, ἐπειδὴ βοῶν ὑπὲρ, τρατίνης βούς ἑκατὼ πλάσας, ἐπὶ το βωμῶ θείσ ὀλεκαύτως. οἱ δὲ θεοὶ βυλίμην αὐτὸν ἀμύνασαι ὄσαν ἐπισαύτω αὐτῶ, εἶπον, ἀπὲρ εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τὸρθε τὸν τόπον, ἑκεί δὲ ἀττικὰς χιλίας οὐρήσεις. ἑκεί δὲ διῦπνισθῆς, σὺν ἡθρονῆκῃ σπασθῆ πρὸς τὸν ὑποδειχθῆτα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίου διδρουνῶν. ἑκεί δὲ δὴ πειραταῖς πδριτυχῶν, ὑπὸ κῦτῶν σικελήφδῃ, ἀλοῦς δὲ ἰδῆ, ἀφῶ λῶαι τ̄ πειρατῶν ἐδῆτο, χιλία χρυσίου τάλαυτα δῶσθῃ αὐτοῖς ὑπισχνέμεν. ὡς δὲ ἐκῆπῆσθετο, ἀπαχθῆς ὑπὸ αὐτῶν, ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψδδῶν δῶσι τ̄ ἀνδρώπων ἐχθραῖνα τὸ δῆρ.

Βάραχοι.

Βάραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο, δέξας ἡ ξηραθείσης τῆς λίμνης ἐκείνῳ καταλιπένοι τῶ, ἐπισήτευσον ἑτέραν. ηγεὶ δὴ βαδῆ πδριτυχῶν γέγατι, ὁ

πρὸ δ' ἄνθρωπος, δατέρω φησὶ
 σί, συγκατέλωμεν ὡς ἔτος εἰς
 τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν
 ἔπειθε, αὐτὸν δὲ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ
 ξηραυνθῆναι, πῶς ἀναβυσόμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ὁ δὲ αἰ
 ὠριστικῶς προσιόναι τοῖς
 πράγμασι.

Γέρων καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄ
 ρου, λαβὴν τῶν ὤμων ἀράμε
 νος, ἐπειδὴ πολλὰ ὄσπρ' ἐπι
 χρισμένη ἐβόησεν, ἀπειρη
 κῶς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ
 τὸ θανάτου ἐλθεῖν ἐπιμαλήτο.
 Ἐξ ἠδ' ἀνάτα δὴν ἐπιταύτος,
 καὶ πλὴν αἰτίαν πτωχνομελὸς
 δὲ ἦν αὐτὸν λαλοῦν, ὁ γέρων ἐ
 φη, ἵνα τὸν φόβον τοῦ ἀφαι
 ἔσθῃς μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πᾶς αὐ
 θρωπος φιλόφως ὢν, λαβὴν μυρί
 οῖς λινοῦσις περιβύτων δοκῆ
 θανάτου ἐπιθυμεῖν, ὁμῶς τὸ ζῆν
 πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἰετῆ.

Γραῦς καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλυγῆσα τῆς ὀφ
 θαλμῆς, εἰσηλαῖται τινὰ τῶν
 ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσα
 σα, ὡς εἰ μὴ θραπύσειεν αὐ
 τῷ, τὸν ὁμολογῆσέντα μισθὸν
 αὐτῷ δώσειν, εἰ δὲ μὴ μισθὸν
 δώσειν.

uiso, altera alteri inquit:
 Descendamus heus tu in
 hunc puteum. Illa respon
 dendo ait: Si igitur hic
 aqua aruerit, quō ascēdemus?

Affabulatio.

Fabula declarat nō oportere
 re incōsideratè res aggredi.

Senex & mors.

SEnex quondam incisus
 in monte lignis, ac in hu
 meros eleuatis, ubi multam
 uiam oneratus iuit, defesi
 sus & deposuit ligna, &
 moritur ut inueniret, inuoi
 cabas. At morte ilico ad
 stante, & causam roganti
 te, quæ se uocasset: senex ait,
 Ut onus hoc sublatum impo
 neres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat omnem
 hominē uitæ studiosū esse, &
 licet infinitis periculis im
 mersus, uideatur mortē ap
 petere, tamen uiuere multo
 magis quàm mori eligere.

Anus & medicus.

Mulier anus dolens oculi
 los, conduxit medicum
 quendam mercede, conuen
 tione facta, si se curaret, pra
 etiam mercedem ei daturam,
 sin autem minime, nihil
 f s daturam

daturam. Aggressus est igitur medicus curam, quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei iungens, quum illi nequaquam uidere posset ea hora, ob uictionem, ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilem uidebat singulis diebus minui, adeo ut tandem omnino liberatae nihil relinqueretur. At medicus quum pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quae prius etiam uideret, & testes adduceret: Magis certe, ait illa, nunc nihil uideo. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc aures quum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, praeros homines ex his quae agunt, ignaros contra se ipsos arguementum afferre.

Agricola & filij ipsius.

Agricola quidam uita excessurus, ac uolens suos

δώσειν. συνέχερσε μὲν οὖν ὁ ἰατρός τῆ δόξα πεία, καὶ ἡμέραν ἢ φοιτῶν ὡς τὴν πρῶτον βύτιον, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς χρίων, ἐκείνης μὲν ἀμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνῳ ὑπὸ τὸ χρίματ', αὐτὸς δὲ ἐν τῶν τ' οἰκίας σκουῶν ὑφαρξέμενος, ὅσην μέραι ἀπῆλθε. ἢ μὲν οὖν γράυς τὴν ἑαυτῆς πρῶτον δόξαν ἐώρα καὶ ἐνάστω ἐλαττωμένην ἐπὶ τὸ σῶτον, ὡς καὶ τέλος πάντων αὐτῆς διαπρασθεῖση μὲν ἐν ὑπολειφθεῖναι. τὸ δ' ἰατρός τὰς συμφωνηθείσας μισθὸς αὐτῆς ἀπαίτητος ὡς λαθαρῶς βλέπασαι ἤδη, καὶ τὰς μαρτυρὰς παραγαγόντων, μάλλον μὲν οὖν ἀπὸ ἐκείνης, τὰ οὖν ἔδοτι δὲν βλέπω. ἢ ἐκείνη μὲν γὰρ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐνόησεν, πολλὰ δὲ ἐμῶν κατὰ τὴν ἑμαυτῆς ἐβλεπον οἰκίαν, οὖν δὲ ὅτι μεσὺ βλέπειν φῆς, ἔδοτι δὲν ἐκείνων ὄρω.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἔξ ὧν πρῶτον ἔλαττωσιν, λαμβάνουσι καὶ ἑαυτῶν τὸν ἐλεγχον ἐπισπώμενοι.

Γεωργός καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸ βίον, καὶ βεβλήμενος τὰς

τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας παῖσαν
λαβῆναι ἀγεωργίας, προσκα-
λοῦσά μιν αὐτοὺς, ἔφη, παῖ-
δες ἔμοι, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν
βίον ὑπέξαιμι, ὑμῖς δὲ ἀπὸ
ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι λίαν κρυπταί
ζητήσαντες, εὐρήσετε πάντα.
οἱ μὲν οὖν οἰουθέντες θησαυρὸν
ἐκεῖ πρὸς λατοροῦν ἔχθαι, πᾶσαν
τὴν ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν
ἀποβίωσιν τὴν πατρὸς λατῆσαι
ψαν, καὶ θησαυρῶ μὲν ἐπιβρί-
ῃ τυχοῦν, ἢ δὲ ἀμπέλου λαλῶς
σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν
καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι ὁ λα-
ματῶ, θησαυρὸς ἔστι τοῖς ἀν-
θρώποις.

Δουπότης καὶ λιῦδος.

ΑΝῆρ τις ὑπὸ χειμῶν ἐν
τῷ αὐτῷ προαφείῳ ἀπολει-
φθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβα-
τα λατῆφαγον, ἔπειτα τὰς αἰγας,
το δὲ χειμῶν ἐπικρατουῦ-
ντος, καὶ τοὺς ὄργατας βοῦς
σφάξας, ἰδοιμήσατο. οἱ δὲ κύ-
νους ταῦτα ἰδόντες, ἀλλήλοισιν
εἶπεν ἑκάστης πρὸς ἀλλήλους, φύγω-
μεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐν τῷ σῦνθῳ. εἰ
γὰρ τὸ ὄργατῶν βοῶν ὁ δουπό-
της ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς
ἡμῶν φείσειται.

Ἐπιμύ-

suos filios periculum face-
re de agricultura, uocatis
ipsis ait: Filij mei, ego iam
ē uita discedo, uos autem
si quæ in uinea à me occul-
tata sunt, quaesieritis, in-
uenietis omnia. Illi igitur
rati thesaurum illic dei
fossam esse, omnem uineæ
terram post interitum pa-
tris defoderunt, & thesau-
rum quidem non inuenie-
runt, sed uinea pulchre fos-
sa multiplicem fructum red-
didit.

Affabulatio.

Fabula significat, labor-
em thesaurum esse homi-
nibus.

Hercus & canes.

Uir quidam à temper-
estate in suo suburbio
deprehensus, primum oues
comedit, hinc capras.
Tempestate autem inua-
lescente, & operarios bo-
ues iugulatos comedit.
Canes uero his uisis, di-
xerunt inter se: Sed fugi-
amus nos hinc. Si ei-
nim operarijs bobus herus
nostrer non abstinet, quom-
modo nobis abstinebit.

Affabu-

Affibulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui neq̄ suis ablinent.

Mulier & gallina.

Mulier quædam uidua gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi parientem: raris uero si plus gallinæ orderi proieceret, bis pariturã die, hoc fecit. Sed gallina pinguescens, ne semel quidem d. e parere potuit.

Affibulatio.

Fabula significat, eos qui ob auaritiam plurimum sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidam medicamentum circuibat querens, cum autem occurrisset quidam ei, et cognosceret quod querebat, Heus tu ait, si sanari uis, accipe panem, atq̄ eo sanguinem uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum da. & is ridendo ait, Sed si hoc fecero, oportebit me ab oib. qui in urbe sunt canib. morderi.

Affibulatio.

Fabula significat, prauios etiam homines beneficio

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ τὸν μάλιστ' ἀφύγειν καὶ φυλάττειν δαίχρη, οἱ τινὲς δ' ἐτῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Ἦν ἡ χῆρ' ἀ τις ὄρνιν εἶχον
Γκαθ' ἐκάστῃ ἡμέρᾳ ὠόν αὐτῆς
τίκτεσσαν, νομίσασα ἵ ὡς ἂν
πλάσσει τῆ ὄρνιθι λιγυρὰς παραβάλλοι,
δ' ἰς τέξετ' αὐτῆς ἡμέρας, τοτο
πεποίηκεν. ἡ δ' ὄρνις πικρὰς
γούμυς, δ' ἀπαξ αὐτῆς
ἡμέρας τεκῆν ἡδυνάτο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δὲ πλεονεξία τ' πλεόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ κέρντα ἀποβάλλουσι.

Κυνόληκτος.

Δηχθῆς τις ὑπὸ λιωδὸς, τ' ἰατροσόμνον
πρήξει μῦτ, ἐντυχὼν δ' ἐ τις αὐτῷ, καὶ γνῶς ὅτι
τῆ, ὡς ἔστι, ἄπσο, εἰ σώσει δαίβλει,
λαβὼν ἄρτον, καὶ τὸ τὸ τὸ αἷμα
αὐτῆς ἐκμάξας, τῷ δαιμόντι
λιωὶ φαγεῖν ἐπίσθ. καὶ κεῖντος
γλάσας ἐφθ, ἀλλ' εἰ τοτο
ποιήσω, δ' εἰ με ὑπὸ πάντων
τ' ἐν τῆ πόλει λιωδῶν
δ' ὑχθίωαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τ' ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ σύργιστ' ἀνδρῶν, τὸ μέγιστον,

οὐ μέγιστοι, μάλλον ἀδικῶν παρὶ
θεύουσι.

Νεανίσκοι καὶ μάγιστροι.

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρὶ
ἐκείνῳ, καὶ δὲ τῷ μαγεί
ρῳ παρὶ τῷ οἰκίῳ ὄργων αἰ
σχολῶ μέγιστοι, ἀτρεῖς τῶν μέ
γιστρον τῷ κριῶν ὑφελόμενον,
εἰς τὸ δατῆρα καθῆκε κόλπον.
ἐπιστραφέντι. ἢ τῷ μαγείρῳ,
καὶ τὸ κρέας ἐπισφουῖντι, ὁ
μὲν εὐφρῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ
ἔχων, μὴ εὐφραίνεσθαι. ὁ δὲ μάγισ
τρον αἰσθόμενος πλὴν λακκοῦ
αὐτῷ, εἶπεν, ἀλλὰ λέγεις μὴ
λάθῃτε, τὸν γὰρ ἐπισηκόμενον
θεῶν ἔχειν λήσει αὐτῷ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι καὶ ἀνι
θρώπων ἐπισηκόμενοι λάθωμεν,
ἀλλὰ τὸν γὰρ θεῶν ἔχοντα λήσει.

Ἐθροί.

Δύο τινὲς ἀλλήλους ἐχθραί
νοντες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεῶς
ἱππεύοντες, ὡρ ἀτρεῖς μὲν ἐπὶ τῷ
πρύμνῳ, ἀτρεῖς δὲ ἐπὶ τῷ πρῶ
ρας ἐκείνῳ. χειμῶν δὲ ἐπι
γρηγομένη, καὶ τῆς νεῶς μελλούσης
ἕδην καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῷ
πρύμνῳ τὸν κυβερνήτην ἔρε
τε, πότερον τῶν μερῶν το
πλείους πρῶτον μελλεῖ κατα
ποντίζεσθαι. τὸ δὲ πλὴν πρῶ
τον εἶπεν, ἀλλ' ἐμοίγε ἔστι

ἔστι

cio affectos, magis ad infer
endam iniuriam exacui.

Adolescentuli & cocus.

DUO adolescentuli apud
cocum assidebant, et coco
in aliquo domestico opere oc
cupato, alter horum partem
quandam carniū subreptā
in alterius demisit sinum.

Converso autem coco, &
carnem querente, qui abstul
erat, iurabat non habere: qui
autem habebat, non abstul
isse. Cocus uero cognita
malicia ipsorum, ait, Sed
etsi me latueritis, peierat
um Deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod li
cet homines peierantes lat
teamus, Deum tamen non
latebimus.

Inimici.

DUO quidam inter se in
imici, in eadem nauī nau
igabant: quorum alter in
puppi, alter in prora sede
bat. Tempestate au
tem superueniente, & nauē
iam submergenda, qui erat
in puppi gubernatorē roga
bat, utra pars nauigij prius
obruenda esset. Cumq; ille
prora, dixisset; Sed mihi non

ἔστι

est graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocu mentium curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affictos.

Felis & mures.

IN domo quodam cum mul ti essent fures, felis eo cogno to iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie quum se absumi uiderent, dixerunt inter se: Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus, nam si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis cum non amplius mures descenderent, statuit apud se, per astutiam eos decipiens euocare. Cæterum cum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisofq; eo ait: Heus tu, etsi saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, cum aliquorum prauis

ἔστι λυπηρὸν, ἔπειτα, ὁ θάνατος, εἴγε ὄρα μίλλω πρὸ ἐμῶ ἢ ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἢ ἀνθρώπων ἔδον ἢ ἑαυτῶν βλάβης φροντίσσειν, εἰ τὸ ἐχθρὸς μόνον ἴδωσι πρὸ αὐτῶ κακωμένους.

Αἴλιος & κῆ μῦθος.

ΕΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων, αἴλιος τοιογνούς ἦγον ἐνταῦθα, κῆ καὶ ἑκάστου αὐτῶ συλλαμβάνων λατύδιον. οἱ δὲ καὶ ἑκάστῳ ἑαυτοὺς ἀνεχλίσκομενους ὀργῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι λέει τῷ λατῆρὶ δουλεύειν, ἵνα μὴ πάντας ἀπολώμεθα. ἢ γὰρ αἰλίος μὴ δουλαμῆς δούρο ἔξει κενεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλιος μηκέτι τῶν μυῶν λατιόντων, ἔγνω δὲ ἐπινοίας αὐτοὺς σοφισόμενον ἑκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ἀπὸ πατῆρος τινὸς ἑαυτὸν ἀναξίως ἀπεῴρησε, καὶ προσποιεῖτο νεκρὸν εἶναι, τῶν ἢ μυῶν τις παρακύβητος, καὶ ἴδων αὐτὸν, ἔφη, ὅτι ἔτι, καὶ δούλαξ γένῃ, ὃ προσελεύσομαι σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐπίου

οἴων μισθωρίας περιθεῖσιν, ἐκείτι αὐτὴ δὲ πατῶν τῆ ταῖς ὑποκρίνεσθαι.

Ἀλώπηξ καὶ τίθηξ.

ἘΝ σιωδῶ ποτὶ τὴ ἀλόγων ζώων ὄρχησατο τίθηξ, καὶ εὐδοκίμασας, βασιλεὺς ὑπὸ αὐτῶν ἐχρηστονόηθαι. ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα, ὡς εὐ τιμὴ παγίδι λυγίας ἐθείασατο, τὴν τίθηξ λαβῆσα, ἐν ταῦθα ἔγαγγη, ὡς εὐρεῖ μὴ αὐτὴ λήγασα θυσσαυρὸν ποτον, μὴ μύτοι καὶ χρῆσασαι αὐτῷ, τῷ βασιλεὶ γὰρ ἔτερον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν, ἀπὸ δὲ βασιλείας, τὸν θυσσαυρὸν ἀνελθῆσαι. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς ἐπιπέως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς δὲ πατῆσασα ἐμὲ μύτι πῶ αὐτῶν, ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν, ὡς τίθηξ, τοιαύτω σὺ μωρίαν ἔχεις, τὴν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ πρὸς ἐπιπέως ἀπὸ τῆς ἐπιπέως ἐπιχειροῦντες, δυστυχῆμασι περιπίπτουσι.

Θύνος καὶ δελφίνου.

Θύνος δὲ λέγει, ὅτι ὁ θύνος ὑπὸ δελφίνου, καὶ πολλῶν τῶν ῥίψω φέρει, ἵππεδὲν κατὰ δαμῆσθαι ἐμύλλον, ἐλαβόν ὑπὸ

prauitatem expertifuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Vulpes & simius.

IN concilio quondam irrationalium animalium saluatus simus, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in casse quodam carnem uidit, simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum dicens, nota me uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atque hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. At ille inconsiderate profectus, & captus a casse, ut quæ decepisset, accusabat vulpem. Illa autem ei: O simie, talem tu habens demerentiam, imperium in bruta tenebis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos quæ actiones aliquas inconsulte aggrediuntur, in infortunio incidere.

Thunnus & delphin.

Thunnus delphino persequente, magno impetu ferebatur. Cum capiendus foret, inscius

ob uehemēter impetum deci-
dit in insulam quandā. Ab
eodem uero impetu & deli-
phin cū eo eiectus est. Thū-
nus aut conuersus, cum agēi-
tem animā delphinū uidisset,
ait, Nō amplius mors mole-
sta est, cum eum uideam qui
mibi causa fuit ipsius, una
mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat, facile
miserias ferre homines. si ei-
os qui illarū autores fuerūt,
infeliciter agere uideant.

Medicus & agrotans.

Medicus agrotū curabat,
agrote aut mortuo, ille
efferētibus dicebat: Homo
hic si uino abstinuisset, &
clysteribus usus fuisset, nō in-
terisset. Quidā aut ex ijs qui
aderāt respōdendo ait: Opti-
me nō oportebat te hæc nūc
dicere, cū nulla utilitas est,
sed tūc admonere, cū his uti
poterat. *Affabulatio.*

Fabula significat, oportet
re amicos tempore necessita-
tis præbere auxilia

Auceps & uipera.

Auceps uisco accepto &
arundinib. aucupatū ex-
ijt. uiso aut turdo super alta
arbore

υπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν
εἰς τινὰ νῆσον. ὑπὸ ἧ ἄλ ὁμοί-
ας ῥύμης καὶ ὁ δελφίν αὐτῷ
σωξέσκελεν. ὁ ἧ θύων & ἐπι-
τραφεῖς, καὶ λεπτοψυχοῦντα
τὸ δελφίνα ἰωρακῶς, εἶπον, ἂν
ἔτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, δι-
ρῶντι τὸ αἰτίον γεγυότα μοι τᾶ-
τα, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως
τὰς συμφορὰς τοῦ ἀνθρώπου φεί-
ρασι, τὰς τᾶτων αἰτίας δυστυ-
χῶντας ὀρῶντες.

Γαβρός καὶ νοσῶν.

Γαβρός νοσοῦντα ἐβδράπασε,
τοῦ ἧ νοσῶντος ἀποθανόντος,
ἐκέλευε πρὸς τοὺς ἐκκομίζου-
σας ἐλθεῖν, ὅτι ὁ ἀνθρώπος
ἐὶ οἶνον ἀπέχετο, καὶ κλυσηρ-
σιμ ἐχρῆτο, ἂν αὖ τεθνήκει. τὸ
ἧ παρόντων ὑπολαβόντις, ἐ-
φη, βελτιστε, ἂν ἐδρασε ταῦτα
νῦν λέγειν, ὅτι μηδὲν ὄφελος
ἔστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε
τότοις γρη῏θαι ἠδύνατο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τὰς
φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς
βοηθείας παρέχειν.

Ἰξουτῆς καὶ ἔχισ.

Ἰξουτῆς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ
λαλάμας, πρὸς ἀγρᾶν ἐβῆλ-
θον. ἰδὼν ἧ κίχλαν ἐφ' ὑψηλᾶ
ἀκρόδρε

δένδρον καθύπερθε, καὶ τὰς
καλάμους ἀλλήλους ἐπιμύκη-
σιν ἄφασ, αὐτὸν πρὸς αὐτὸν συν-
λαβῆν βουλόμενον ἐφείρωται·
καὶ δὴ λαθῶν ἐχίρην ἰοιμωμέ-
νῳ ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς
δ' ὀργισθεῖσας καὶ διακούσας
αὐτὸν, ἐκείνη ἤδη λειπόφυ-
χῶν ἐλεγε, δύστυχ' ἐγὼ, ἐ-
τρεν γὰρ θηροῦσαι βεβλόμενος,
αὐτὸς ὑφ' ἐτέρου ἠγροῦδ' εἰς
θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς
πέλας ἐπιβουλοῦντες, λαυθά-
νοι πολλὰκις ὑφ' ἐτέρου τ' τ'
αὐτὸ πάσχοντες.

Κάστωρ.

Ὁ Κάστωρ ζῷον ἐστὶ τετραπόδον,
ἐν λίμναις τὰ πολλὰ δια-
τώμενον, ὃ τὰ αἰδοῖα φασί-
μα ἰσχυρῶς χρησιμὰ εἶναι, ὅτι οὐδὲν
ἐπειδὴ ὑπὸ ἀνθρώπων διωκό-
μενον καὶ λαλαμεινῶν, γινώ-
σκων δὲ χάριν διώκει, ἀποτει-
μὸν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα, ῥίπτει
πρὸς τὰς διώκοντας, καὶ ὅττω
σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω
τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑ-
πὲρ ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐ-
δένα λόγον τ' χρεμάτων ποι-
οῦντες.

Κύων

arbore sedente, & arundinibus
inter se in longitudinem
coniunctis, sursum eum com-
prehensurus suspiciebat. Cæ-
terum ignarus imperam dor-
mientem conculcauit. Hæc
uero irata momordit ip-
sum. Ille iam agens ani-
mam dicebat: Me miserum,
alium enim captaturus,
ipse ab alio captus sum
ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significare uide-
tur, eos qui proximis insidi-
antur, ignaros sæpe ab alijs
id ipsum pati.

De fibro.

Fiber animal est quadrupes,
in stagnis plerunquæ
uitam degens. cuius puden-
da dicunt usui esse medicis.
Hic igitur cum ab homini-
bus persequentibus iam ca-
piendus sit, cognito cuius
gratia petatur, abscissa
sua pudenda proicit perse-
quentibus, & sic salutem
consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat, homi-
nes prudentes pro sua salute
nullum habere respectum
pecuniarum.

g

Canis

Canis & cocus.

CAnis irrumpeus in culinam, & coco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, inquit: Heus tu, scito ubi tu fueris, me te obseruaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affibulatio.

Fabula significat, sepe nocumenta hominibus documenta esse.

Canis & lupus.

CAnis ante stabulū quod dā dormiebat: cumq; lupus irrupisset, et deuoraturus eū esset, rogabat, ne tunc se mactraet. Nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depascuis, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum foederis. Et canis: O lupo si posthac

ante

Κύων η μάγισσος.

Κύων εισπηδήσας εἰς μαγιστρῆον, καὶ τὸ μαγείρα ἀσχολομένην, λαβδίαν ἀρπάσας ἐφυγον. ὁ δὲ μάγισσος ἐπιστραφεῖς, ὡς εἶδον αὐτὸ φύγοντα, εἶπεν, ὦ ὅτι, ἰαδί ὡς ὄπισθεν αὐτῆς, φυλάξομαί σε, ὅτι ἂν ἐμὲ λαβδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ λαβδίαν ἐδωκας.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰνίς τὰ παθήματα τοῖς ἀνδρῶπις παθήματα γίνονται.

Κύων η λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλειός τινος ἐκάθησθε, λύκος δὲ ἐπίδραμόντης, καὶ βρωμα μέλλοντος δύσειν αὐτὸν, ἐδέετο μὴ νῦν αὐτὸν λαταθῆσαι. νῦν γὰρ, φησι, λεπτός εἰμι καὶ ἰσχυρός, αὐτὸς δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλαδσιμοὶ ἐμοὶ δὲ δόξαται ποιήσειν γάμος, καὶ γὰρ τλωικῶτα πολλὰ φαγῶν, πικρὸς εἶμι καὶ ἰσχυρός εἶσομαι, καὶ σοὶ ὑδύτρον βρωμα γουήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος περὶ αὐτὸν ἀπῆλθε. μετ' ἡμέρας δὲ ἐπαυλιῶν, οὖρον ἀνωτὸς ἐπὶ τῷ σώματι ἐκίνα λαβδίαν, καὶ τὰς κἀλαβδίας, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν σιωθηκῶν. καὶ ὁ λύκος, ἀλλ' ὦ λύκε, εἰ τὸ αὐτὸς εἶ

πρὸ

πρὸ τῆς ἐπαύλειός με ἰδοὺς λα-
θούδοντα, μηκέτι γάμος ἀνα-
μύνης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρό-
νιμοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν πρὸς
τι λινδωδύσαντες σωθῶσι,
διὰ βίης τοτο φυλάττουσι.

Κύων ἢ ἀλεκρυών.

Κύων ἢ ἀλεκρυών ἰταρεί-
αυποισάμενοι, ἴδουσι
ἰσπράας ἢ λαταλαβύσας, ὃ μὲν
ἀλεκρυών ἐπὶ δένδρου ἐκά-
δουδον ἀναβάς, ὃ δὲ κύων
πρὸς τῆς ῥίζης το δένδρου κοίλω-
μα ἔχοντες. το ἢ ἀλεκρυόνος
λατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνύ-
σαντες, ἀλώπηξ ἀκούσασα,
πρὸς αὐτὸν ἰδραμι, κρεῖττα
λάτῳ, πρὸς ἑαυτὴν λατελ-
θεῖν ἠξίου, ἐπιθυμῶν γὰρ ἀγα-
θὸν οὕτω φωνὴν ἴσως ἔχον ἀ-
σπάσασθαι. το δὲ ἐπὶ τῷ
δυσωρὸν πρὸ τῶν διυπνίσαι
ὑπὸ τῶν ῥίζων λατδύδοντα, ὡς
ἐκείνος ἀνοίξαντες λατελεῖν,
καὶ ἐκείνος ἰκτῆσας αὐτὸ φωνύ-
σαι, ὃ κύων ἀφῆκε πωδῆσας,
αὐτὸν δὲ παρὰ ξί.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνι-
μοὶ τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐχθροὺς
ἐπιβάντας, πρὸς ἰσχυροτέρους
πεμπασσι παραλογισόμενοι.

Λέων

ante stabulum me uideris
dormientem, non amplius
expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, prudens
homines cū aliqua in re
periclitati, salui facti fue-
rint, cauere ab ea quamdiu
uixerint.

Canis & gallus.

Canis & gallus in ita so-
cietate, iter faciebant,
uespera autem superuenien-
te, gallus cōscēsa arbore dor-
miebat, at canis ad radicem
arboris excauata. Cum gal-
lus, ut assolet, noctu cantas-
set, uulpes ut audiuit, accur-
rit, & stans inferius, ut ad se
descenderet, rogabat, quod
cuperet commendabile ad e-
cantu animal complecti.
Quum autem is dixisset, ut
ianitorem prius excitares
ad radicem dormientem, ut
cum ille aperuisset, descen-
deret, & illa quærente ut ip-
sum uocaret, canis statim
profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat, pru-
dentes homines, inimicos
insultantes ad fortiores as-
mittere.

g 2 Leo

Leo & rana.

LEO audita aliquando rana ualde clamante, uerit se ad uocem, ratus magnum aliquod animal esse: parumper autem expectando, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante quam uideas uoce sola perturbari.

Leo & asinus, & uulpes.

LEO & asinus, & uulpes inita societate, egressi sunt ad uenandum. Multa igitur præda capta, iussit leo asino ut diuideret sibi.

At ille tribus partibus faelis æqualiter, ut eligeret, ei os hortabatur. Et leo iraper citus asinum deuorauit. Inde uulpi ut diuideret, iussit. Illa uero in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum leo ipsi: Quis te optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, casti, gamenta hominibus esse, aliorum infortunia.

Leo

Λέων ηὐ βράχῳ.

ΛΕΩΝ ἀκούσας ποτὶ βράχῳ φη μίγα βοῶντος, ἐπιστάφη πρὸς τὸ φωνῶν, οἰόμενος μίγα τὸ ζῶον εἶναι. προσμύσας ἢ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸ προσελθόντα ἐλὶ λίμνης, προσελθὼν αὐτὸ κατεπάτησεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ ἐλὶ ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνου παρατρέσθαι.

Λέων ηὐ ὄνῳ ηὐ αἰλώπηξ.

ΛΕΩΝ ἢ ὄνος ἢ αἰλώπηξ κοινῶν ποιοῦσά μῆνοι, ἐξῆλθον πρὸς ἀγρῶν. πολλῆς δ' ἔρδης συλληφθέντες, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελθῆν αὐτοῖς. ἢ βῆς μβρίδας ποιοῦσά μῆνι ἐκ τῆ ἰσῶν, ἐκλέξασθαι τὰς πρὸ βῆς πετο. ηὐ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῆ αἰλώπηκι μβρίσειν ἐκέλευσεν. ὁ δ' εἰς μίαν μβρίδα πάντα σωρδύσασα, ἐκ τῆ βραχύτη κατέλιπεν. ηὐ ὁ λέων πρὸς αὐτὸν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαμαρτῆν οὕτως ἐδίδαξεν; ἢ δ' εἶπον, τὸ ὄνος συμφορᾶ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφροσύνη μοι γίνονται τοῖς ἀνδρώποισι, τὰ τῆ βίβλας δυστυχήματα.

Λέων

Λέων η̄ ἀρκτός.

Ἐὼν η̄ γὰρ ἀρκτός ὁ μὲ βυ-
Λυδῶν πωδριτυχόντων, πρὶ
 τῶν ἐμάχοντο. δεινῶς ἄρ ὑπὸ
 ἀλλήλων διατιθέντων, ὡς ἐκ
 αὐτῶν πολλῆς μάχης η̄ γὰρ σποδοῖ
 νάσαι, ἀπαυδῆσαντες ἐκείνο.
 ἀλώπηξ δὲ λυκῶν πωδριῶσα,
 πεπρωκότας αὐτῶν ἰδῆσα, η̄
 τὸ βένουρον ἐν τῷ μέσῳ λέμε-
 νον, τοποδία μέσου ἀμφόϊν
 διαδραμῶσα η̄ ἀρπάσασα, φύ-
 γασα ἔχετο. οἱ ἄ βλεπόντες ἢ
 αὐτῶν, μὴ θιωάμενοι ἢ ἀνα-
 σῶσαι, δὲ λαοὶ ἡμεῖς, ἔπον, ὅ-
 τι δὲ ἀλώπηκα ἐμοχθῶμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων
 λωπιώντων, ἄλλοι λωπιδά-
 νουσιμ.

Μαύτις.

Μαύτις ἐπ' ἀγορᾶς λαθῆμε
 νος διελέγετο, ἐπισαύτος
 δὲ τινος αἰφνης η̄ γὰρ ἀπαγγεί-
 λαντος, ὡς αἱ αὐτῶν οἰκίας αὐτο
 θηρίδων ἀναπειταμεναί τε
 πᾶσαι εἶεν, η̄ γὰρ πάντα τὰ ἐνί-
 θρον ἀφῆρμενα, ἀνεπήδησεν ἢ
 φρονάξας, η̄ γὰρ δρομαῖος ἦεν.
 ῥέχοντα δὲ τις αὐτὸν δεασά-
 μενος, ὡ οὐτος, ἔπον, ὅ τὰ λ-
 λόβρια πράγματα προειδῆσαι
 ἐπαγγελόμενος, τὰ σαυτοῦ ἔ-
 προμαντῶσα.

Ἐπιμύθιον

Leo & ursus.

Leo & ursus simul mai-
 gnūm nacli hinnulum,
 de eo pugnant. grauiter &
 seipsis affecti, ut ex multa
 pugna etiam uertigine cor-
 riperentur, defatigati iace-
 bant. Vulpes autem circum-
 circa eundo, ubi prostratos
 eos uidit, et hinnulum in me-
 dio iacentē, hunc per utros-
 que percurrendo rapuit, fu-
 giensq; abiuit. At illi uide-
 bant quidem ipsam, sed quia
 nō poterant surgere, nos mi-
 seros dicebant, quod uulpi la-
 borauimus.

Affabulatio.

Fabula significat, alijs
 laborantibus alios lucrari.

Vates.

Vates in foro sedens dis-
 crebat: quum autem sie
 peruenisset quidam derepen-
 te, & nūciasset, quod domus
 ipsius fenestrate aperte om-
 nes essent, & quae intus abi-
 lata omnia, exiuit suspiran-
 do, & currendo ibat. At
 quum quidam uidisset ipsum
 currentem: Heus tu, inquit,
 qui alienas res praescire pro-
 fiteris, tuas ipsius non praes-
 uaticinabare.

g 3

Affa

Affabulatio.

Fabulæ in eos, qui quum suam uitã prauè gubernant, que nihil ad se attinent præscire conantur.

Formica & columba.

Formica sitiens descendit in fontem, attracta à fluxu, suffocabatur. Columba uerò hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedendo formica, euasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam comprehendendum iibat. Hoc autem uiso, formica aucupis pedem monuit, qui dolens & calamos proiecit, & ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorib. gratiã referre.

Uespertilio & rubus,

& mergus.

Uespertilio & rubus & mergus in ita societate, mercatoriã decreuerunt uitam agere. Itaque uespertilio argentum mut uata, proiecit in medium, rubus uerò etiam secum accepit, mergus tertius æs, & nauigauerunt.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τὰς τ' μὲν ἑαυτ' βίον φαύλως διοικούντας, τ' δ' ἐμυθεῖν αὐτοῖς προσσηκόντων προνοεῖν δαιμονομελῆς.

Μύρμηξ ἢ περὶ τῆς βίας.

Μύρμηξ διψήσας, λατρεύων ἐν πύλῳ, παρασυρῆς ὑπὸ τοῦ ῥόμου & ἀπεπνίγεται. περὶ δ' αὖ τὸ τοῦ διασαμῆος, ἐπιπύλῳ ἐρρίψον, ἐφ' ᾧ ἡγεῖται ἡ ἀδίσασ ὁ μύρμηξ διδωδὴ. ἰξούτης δ' ἐτις μετὰ τὸ τοῦ τὰς καλάμους σιωδῆς, ἐπὶ τὸ πύλῳ περὶ δ' αὖ συλλαβεῖν ἤει. τὸ τοῦ δ' ὁ μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τὸ ἰξούτο πόδα ἰδακον. ὁ ἢ ἀλγύσας, τοὺς τε καλάμους ἐρρίψει, ἡγεῖται πύλῳ περὶ δ' αὖ αὐτῆς φουγῆν ἐποίησον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δ' ἡλοῖ, ὅτι δὲ τοῖς δούλοῖς χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτορίας ἡγεῖται βία &

ἢ αἰδύα.

Νυκτορίας ἡγεῖται βία & αἰδύα ἑταίρειαν ποιησάμενοι, ἰμπορικὸν δ' ἐγνώσαν βίον βίω. ἢ μὲν οὖν νυκτορίας ἀργύριον λαβεῖσα μύλη, λαδῆν ἡγεῖται τὸ μέσον, ἢ ἢ βίατος ἐδῆται μὲν ἑαυτῶν ἑλαβον, ἢ ἢ αἰδύα βίτη χαλκόν, ἡγεῖται ἀπέπλον.

σαν. χειμῶν ὁ σφοδρῶς γενο-
 μένου, καὶ ἂν νεὸς πῶρι βρα-
 πέσιος, πάντα ἀπολέσαντες,
 αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διβρώθη-
 σαν. ὁ δὲ κείνους τοίνυν ἢ μὴν αἰ-
 θυα τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ παρι-
 δροῦσι, μὴ πᾶσι χαλκῶν ἐκβάλ-
 λη ἢ θάλαττα. ἢ ἡ νυκτῆς τῶς
 διανεύσας φοβῶ μένῃ, ἂν μὴν ἡ
 μέρας δὲ φαίνεται, νύκτωρ δὲ ἐ-
 πὶ νομίῳ ἕξεισιν. ἢ δὲ βᾶτ
 ἂν τὴν παριόντων ἐσθῆτ' ἐπι-
 λαμβάνει, εἶπον τὴν οἰκείαν
 ἐπιγνοῖν ζυτῶσα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι πῶρι ἂ
 σπυδᾶζομένη, τῶτοις ἐς ὑσθρον
 πριπίτομένη.

Νοσῶν ἢ ἰατρῶς.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῖ ἰα-
 τρῶν ὄρωτῶμένη ὅπως
 διετηρέθῃ, πλείον ἔπει το δέ-
 οντ' ἰδρωκύναι. ὁ δὲ ἀγαθὸν
 ἔφη ποτ' εἶναι. ἐκ δ' αὐτῆς δὲ
 πᾶρ αὐτὸ πάλιν ὄρωτηθεὶς ὅ-
 πως ἔσχει, φρίκη συσχιδεὶς εἶπε
 σφοδρῶς διατιτινᾶχθαι. ὁ δὲ
 καὶ ποτ' ἀγαθὸν ἔφηκεν εἶναι.
 ἐκ δὲ τρίτῳ αὐδῆς, ὅπως δι-
 γνήτετο, εἶπερ ὑδρῶ πῶρι π-
 πτωκύναι. ὁ δὲ καὶ ποτὸ πάλιν
 ἀγαθὸν εἶπον εἶναι. εἶτα τῶν οἰ-
 κείων τινὸς αὐτὸν ὄρωτῆσαν-
 τ' ὅπως ἔχει; ἐγὼ εἶπον, ὅ-
 δ' ἔστι,

runt. Tempestate autem uei-
 hementi oborta, & nauis e-
 uersa, omnibus perditis, ipsi
 si in terram euaserunt. Ex
 illo igitur mergus littoribus
 semper assidet, num quopi-
 am æs eijciat mare. Vesperti-
 lio uero crebro creditores
 timens, interdum non appa-
 ret, noctu ad pabulum exit.
 Rubus prætereuntium uesti
 inhaeret. sic ubi suam cognos-
 scat quaerendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea
 quibus incumbimus, in pos-
 terum recidere.

Aegrotus & medi-
 cus.

AEgrotus quidam à me-
 dico rogatus, quomodo
 ualuisset: Plus, ait, quàm o-
 porteret, sudasse. Ille autem
 bonū ait hoc esse. Secundo
 uero ab ipso iterum rogatus
 quomodo habuisset: horrore
 correptum ait ualde concusi-
 sum fuisse. Ille & hoc bonū
 esse ait. Tertio rogatus quom-
 modo ualuisset, ait in interi-
 cutē incidisse. Ille et hoc rur-
 sus bonū ait esse. Inde ex do-
 mesticis quodā ipsum rogan-
 te: Vt habes? Ego, ait, heus

tu, præ bonis pereō.

Affabulatio.

Fabula significat, maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius.

Lignator quidam apud fluvium suam amisit securim: Inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat, rogavit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam ipsam sustulit: illo hanc vere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus omnia socijs quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur

οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν αἰεὶ πόλλυμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι μάλιτα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνουμένων, τὸς πρὸς χάριν αἰεὶ βαλλομένων λέγειν.

Ξυλοτόμην & ἑρμῆς.

Ξυλοτόμην τις παρὰ τῷ ποταμῷ, τὸ οἰκῆον ἀπέβαλε πέντικον, ἀμυχανῶν τοίνυν παρὰ τῷ ὄχθῳ καθίσας ἀδύρειτο. ἑρμῆς ἡ μαθὼν τῷ αἰτίῳ, καὶ οἰκτείσας τὸν ἀνθρώπον, καταδύς εἰς τὸ ποταμόν, χρυσῶν ἀνέλεγε πέντικον, καὶ εἰ οὗτος ἔστιν ὃν ἀπώλεσεν, ἔρειτο. τὸ ἡμῖν ποτόν εἶναι φαμὲν, αὐθις καταβάς ἀργυροῦ ἀνιόμισεν. τὸ ἡμῖν ποτόν εἶναι τὸ οἰκῆον εἰπόντες, ἐκρίθη καταβάς ἐκείνον τὸν οἰκῆον ἀνέλεγε. τὸ ἡμῖν ποτόν ἀληθῶς εἶναι τὸ ἀπολωλότα φαμὲν, ἑρμῆς ἀποδείξά μιν αὐτὸ τῷ διναισοῦντι, πάσας αὐτῷ ἔδωκεν. ὁ δὲ παραγομένης πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβαύτα διεξέλεγε. ὡς εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβόησεν. καὶ παρὰ τὸ ποταμόν ἰδὼν, ἡμῖν τῷ οἰκῆον ἀξίνων ἐξέπιπεν ἀφ᾽ εἰς τὸ ῥεύμα, ἡλκίσαν ἠνάγκαστο. ἐπιφανέως

οὐδὲ ἔρμῆς λευκείνω, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν το ὄρλιον, καὶ ταύτης ὁμοίως χρυσῶν ἀξίνων ἐξέλιπε, καὶ ἔρετο, εἰ ταύτην ἀπέδρανε. το ἵ σὺν ἡδονῇ, καὶ ἀλυθῶς ἢ δ' ὄχι φήσαντο, μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνῳ κατασχόν, ἀλλ' ἔδ' ἐ τὴν οἰκείαν ἀπέδρανε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι τοῖς θεοῖς καίτοις τὸ θεῖον σιωπῶντες, τοσούτοις τοῖς ἀδίκτοις ἐναντιῶνται.

Οὐ καὶ λεπτοῦς.

ΟΝ καὶ ἔπειτα ἐμὲ καὶ κηρωτῶ, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἔτι διεπλάτυνα δ' ἐμὸν χεῖρα, ἡύξατο τῶν δ' ἵ ὥστε το λεπτοῦ ἀπαλλοτρίωσεν. ἐτέρω ἀπεμπελάσθη αὐτὸν ἀδελφότη. το ἵ δ' αὖτ' ἐπαινήσαντο, καὶ κηρῶσεν τὸ αὐτὸ κηραμῆν πρὸς τὴν αὐτὴν, πάλιν ἐδυσφόρη, πλέον ἢ πρότερον ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλόν, καὶ τὰς κηράμας λιμίσθων. πάλιν οὐκ ἀμείψαι τὸ ἀδελφότην ἠέτι οὐκ ἐβουλόμην, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπελάσθη. εἰς χείρονα τοῖς νῦν τῶν προτέρων ἀδελφότην ἐμπελάσθη, καὶ ὄρων τὰ παρ' αὐτῶν πρὸς τὴν κηρῶν, μετὰ τῶν ἀγμῶν ἔφη, οἱ μοι τῶν ταλαιπωρῶν, βέλτερον ἢ μοι παρὰ τοῖς προτέροις

igitur Mercurius & illi: & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus & hortulanus.

ASINUS seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. Quñ Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uendi, iterum iniquiore animo perferebat, quàm prius, onera & coenum, & tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogauit, & coriario uendatus est. Peiorem itaq; prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: Hei mihi misero, melior erat mihi apud priores

priores heros manere. hic enim, ut uideo, & pellem meam operabitur.

Affabulatio.

Fibula significat, tunc maxime priores dominos à famulis expeti, quàm de secundis periculum fecerint.

Auceps & castita.

Auceps auibus struxerat laqueos, alauda uero hūc procul uidēs, rogauit: Quid nam operaretur: eo urbem condere dicente, deinde procul regresso & abscondito glerita uiri uerbis credendo accessit ad cassem, & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit: Heus tu, si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, eunc maxime domos & urbes desolari, quum præfecti molesteri fuerint.

Viator.

Viator multa confecta uia, orauit si quid inueniret, dimidium Mercurio dedicaturū. Nactus igitur ueram cariotaŕū & amygdalarum plenam, atq; ea accepta,

πρωτέροις δούλοταϊς μύειν· ἔτ' ὡς ὄρω, κὴ τὸ δέμαμα κατ' ἔργασετ'.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τὰς πρωτέρας δούλοτας οἰκίετ' ὁ θεὸς, ὅταν τ' αὐτέρων λάβωσι πείραν.

Ὀρνιθοθήρας κὴ κορυθαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὀρνισιμ ἔτη παγίδας, κορυθαλός ἢ ἔτομ πόρρωθεν ἰδὼν, ἐπιωθάνετο τί ποτ' ὄργασετο, ἔ' ἢ πόλιμ κτίσειν φαμύει, εἶτα ἢ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντ' κὴ κρυβέντ', ὁ κορυθαλός τοῖς τοῦ αὐθός λόγοις πισθύσας, προσελθὼν εἰς τ' βρόχον ἰάλω. τὸ ἢ ὀρνιθοθήρα ἐπιθραμόντ', ἐκάνυτ' ἔπειτα, ὡς ἔτ', εἰ τοιαύτῃ πόλιμ κτίσεις, ἔ' πολλὰς σύρῃσαι ἐνικόντας.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἰκοὶ καὶ πόλεις ὀρημούνται, ὅταν οἱ προσηώτεροι χαλεπαίνουσι.

Ὀδοιπός.

Ὀδοιπός πολλὴν ἀνύσας ἰδὼν, ἠύξατο, εἰ ἄρα σύρῃσει τί, τὸ ἡμῖν τούτῃ τῷ ἔργῳ ἀναθήσειν. πόριτυχὼν δὲ πῦρα μισῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν, καὶ ταύτῃ ἀνελόμειν,

ἔκείνης ἤφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὄσῃ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφῃ ἐπὶ τινα αὐτῆς θύκε βωμῶ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ ἱερμῆ, πλὴν οὐχί. το γὰρ οὐκ ἐστὶ τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σε διασέμμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα φιλαργυρον, καὶ τὸς θεὸς διὰ πλεονεξίαν κατασοφισόμενον.

Παῖς καὶ μήτηρ.

Παῖς ἐν διδασκαλείῳ πλὴν ἔσσυμαθητο δέλτον λέξας, ἤνεγκε τῇ μητρὶ. ἧ δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μάλλον μὲν οὐκ ἀποδείξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω καὶ πλεονεξίᾳ ἐπ' αὐτοφόρῳ δέ ποτε λαφύρας, ἀπήγαγε πλὴν πρὸς θάνατον. ἧ δὲ μητρὸς ἐπομένης καὶ ὀλοφρομένης, ἐκείνη δὲ τῶν ἀμύμων ἐδέετο βραχέως τινὰ τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὐδ. ἧ δὲ ταχέως τῷ νόμῳ τι το πατρὸς προδείξας, ἐκείνη δὲ τὸ οὐδ τοῖς ὀλοῦσι δακρύων ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων καταγορευῶτων, ὡς οὐ μόνον λέκτορες, ἀλλ' ἡδὲ καὶ εἰς πλὴν μακίρα ἠσέβηκον, ἐκείνη δὲ εἶπεν, αὐτὴ γὰρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονον αἰτίαι. ἧ γὰρ ὅτι πλὴν δέλτον ἐκείνη κλόφειν

pta, eas comedit. Sed caricatarum ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, loquutus: Habes o Mercuri uotum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partor.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer & mater.

Puer ex literario ludo cōdiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea uero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur recta ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuiua quædam matri narraret in aurem. Quæ quum illico ori filij se admouisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & alijs accusantibus, quia non solum furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait: Hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim, quum librum furatus

us fui, me corripuisset, non ad hæc usq; procedendo nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum qua non in principio puniuntur, in maius augetur mala.

Pastor & mare.

Pastor in maritimo loco armentum pascebat, in tranquillo mari, desideravit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facta, & nauis in periculo ut submergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua nauis euasit incoluntis. Post uero dies non paucos, transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone: Hic ait, cariotas iterum, ut uidetur desiderat, & propterea uidetur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat, calamitates hoib. documenta esse.

Punica & malus.

Punica & malus de pulchritudine contenti debant. Multis uero conuenientior

κλόφειν, ἐπέπληξε μοι, ἔκ αὖ μέλει τέτρω χωρήσας νῦν ἠγὼ μὲν ἐπὶ τῷ θάλαττον.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ καταρχὰς καταβομῶν ἐπιμῆσον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν καὶ θάλασσαν.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνιον νέμων, ἐωρακῶς γαλιωῶσαν πλὴν θάλατταν, ἐπιθύμησι πλοῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπὸ πωλήσας οὖν τὰ πρὸ βῆτα, καὶ φοινίκων βαλάνου πριάμενος, αἰὲν ἔχου. καὶ μῶν ἡ σφοδρῶς γενομένη, καὶ ἀνεὶς λινοδυσούσης βαπτίζουσαι, πάντα τὰ φορτὸν ἐκβαλὼν εἰς πλὴν θάλατταν, μόλις κερῆ τῆ νηὶ διδύου. μετὰ δ' ἡμέρας ἔκ ἑλίγας παριόντων τινῶν καὶ ἀθαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὐτὴν γαλιωῶσαν, πλὴν ἰορμίων θαυμάζοντων, ὑπολαβὼν οὖν τὸ ἄπει, φοινίκων αὐθις, ὡς ἰοικον, ἐπιδυμῆ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Ροιὰ καὶ μηλέα.

Ροιὰ καὶ μηλέα πρὸς λιάνου ἡρεῖον. πολλῶν δ' ἀμφισβου

φισβητήσεων μεταξὺ γυναικῶν, βάτος ἐκ τῆς πλουσίον ἀκρόσασα φραγμῶ, παυσώμεθα, εἰπερ, ὡ φίλαι, ποτὲ μαχόμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δαυλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων τᾶσδε, καὶ οἱ μηδονὸς ἀξιοὶ πειρῶνται εἶραί τι.

Ασπάλαξ.

Ο Ασπάλαξ τυφλὸν ζῶον ἐστὶ φασίην οὐκ ὡς ποτε τῆ μητρὶ, συκαμινέαν μῆτηρ ὄρω. εἴτα αὐδὶς φησὶ, λιθάνας ὅσμησ πεπλήρωμαι. λέων τρίτου πάλιν, χαλκῆς, φησὶ, ψηφίδος κτύπον ἀκούω. ἢ ἡ μήτηρ ὑπολαβῶσα εἶπον, ὡ τέκνον, ὡς ἴδης ἡαταμουθαίνω, ἢ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς καὶ ὁσφρησεως.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δαυλοῖ, ὅτι οἱ τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα ἡατε παγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλίγχονται.

Σφῆκός καὶ πέρδικος.

Σφῆκός καὶ πέρδικος ἀίψα σιωπήμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτὸ αἰτουῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντιπῶσαι τὸ ὕδαλ' ἢ τούτω πῶ χάριν ἀπαθώσασιν. οἱ μὲν πέρδικος ἐκείνην τὰς ἀμπέλας, οἱ δὲ σφῆκός

ceptionibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, desinat, ait, ὁ amicæ aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat, in præstantiorum seditionibus, uilissimos quoque conari esse aliquos.

Talpa.

Talpa cæcum animal est. Dixit igitur aliquam matri, Mater mater uideo. Deinde rursus ait: thuris odor plena sum. Et tertio iterum: Aerei, inquit, lapillæ fragorem audio. Mater uero respondendo ait: ὄφιλια, ut iam percipio, non solum uisu priuata es, sed & auditu & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabundos impossibilia promittere, & in minimis redargui.

Vespæ & perdices.

Vespæ & perdices siti bundæ ad agricolam uerunt, ab eo petierunt, ut daret eis bibere, promiserunt quoque pro aqua hanc gratiam reddituras, perdices fodere uineas, uespæ

uespæ circumcirca eundo
aculeis arce re fures. At a
gricola inquit: Sed mihi
sunt duo boues. qui nihil pro
mittunt, tamen omnia faci
unt. Melius igitur est illis
dare, quam uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros pernicio
sos, qui promittunt quidē iuuari
re, ledunt autem admodum.

Pauo & monedula.

AVibus creaturis regem,
pauo rogabat ut se ob
pulchritudinem eligerent.
Eligentibus autem eum om
nibus, monedula suscepso ser
mone, ait: Sed si te regnari
te aquila nos persequi aggres
sa fuerit, quomodo nobis oi
pem ferēs? *Affabulatio.*

Fabula significat princi
pes, non modo propter pul
chritudinē, sed et fortitudinē
& prudentiā eligi oportere.

Singularis aial & uulpes.

Singularis agrestis, cui
dam cum adstaret arbori,
dentes acuebat. Vulpes ro
gante causam, quare nulla
proposita necessitate dentes
acueret, inquit: Non ab re
hoc facio. Nam si me peri
culum inuasit, minime me

τιμη

σφῆκος ἐν κληῶ περιϊόντης, τοῖς
λεόντοισ ἀποσοβῆν τοὺς κλέ
πτας. ὃ ἰ γεωργὸς ἐφη, ἀλλ' ἐ
μὲν γὰρ εἰσι δύο βόβοι, οἳ μηδὲν
ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιῶ
σι. ἀμεινον οὖν ἔστιν ἐκείνοισ
δοῦναι, ἢ ἂν ὑμῖν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας θζῶ
λεῖς, ὠφελῆν μὲν ἐπαγγελλόμε
νος, βλάβου τας ἰ μεγάλα.

Ταὺς ἢ κολιός.

ΤΩν ὀρνίθων βουλομένων
ποιῆσαι βασιλεία, ταὺς ἐ
αυτ' ἤξειε διὰ τὸ κάλλος χερσ
τον εἶν. αἰρεθ μένων δὲ τοτορ
παύτων, κολιός ὑπολαβὼν, ἐ
φη, ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύουσι
αὐτὸς ἡμᾶς κατὰ δῖον ἐπιχ
ρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρτίσεις;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀκροῖ, ὅτι τὰς ἀφ
χοντας ἔ διὰ κάλλος μόνον,
ἀλλὰ καὶ ῥώμῃ ἢ φρόνησι
ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιός ἢ ἀλώπηξ.

Μονιός ἀγροῖ ἐπὶ τινος
εἰς ὄψιν, τοὺς ὀδόντι
τας ἐθῆγον. ἀλώπηξ δ' ὄρω
μένης τίνος αἰτίαν, ὅτι μηδε
μιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης,
τί τοὺς ὀδόντας θήγει, ἐφη, ἐκ
ἀλόγως ἔτο ποιῶ. εἰ γὰρ με κί
σθω περιτάει, οὐκ οὐ με
πλῆ

πλωκῶτα πρὸς τοὺς ὀδόν-
τας ἀκουῶν ἀσχολεῖσθαι δεύ-
σαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐτοίμοις οὐ-
σι χρῆσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι δεῦ-
πρὸς τὸν λείδωρον παρκακονί-
αίεισθαι.

Κορυθαλός.

Κορυθαλός εἰς πάλω ἀλγῆ,
θρῶν ἑλγῆ, οἱ μοι τῶται
λακτώρῳ ἢ λυτῶν πῆλῳ, ὃ
χρυσὸν ἐν σφισάμῳ τιθῆς, ὃν
ἀργυρῶν, ὃν ἄλλο τι τῆ τιμίῳ.
κόκκῳ ἢ σίτῳ μικρὸς τῆ δαύα
τόν μοι πρὸς ἐξέγκοτον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τὸν διὰ κέρ-
δος ἀτυχεῖς, μέγαν ὑφιστάμε-
νος κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν ἱλαί-
φρον εἶπε, πάτερ, σὺ ἢ κῆ-
ρῶν καὶ ταχύτῳ κνωῶν πεί-
φυκας, ἢ κέρτατα πρὸς τῶτοις
ὑπὲρ ἅ φέρεις πρὸς ἀμύων,
τί δέ ποτ' ἔμ ἔτῳ τῶτῳ φοβῆ;
ἡ δὲ εἶπε γελῶν εἶπε, ἀληθῆ
ἢ ταῦτα φῆς τέκνον, ἐμ δ' οἶ-
δα, ὡς ἐπειδ' αὐ κνωὸς ὑλακίῳ
ἀκίσσω, αὐτίκα πρὸς φυλίῳ ἔμ
οἶδ' ὅπως ἐκφύρομαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι τὸς φύ-
ε

tunc acuendis dentibus ocu-
cupatum esse oportebit, sed
potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat, aduer-
sus periculum praeparatum
esse oportere.

Castita.

CASTITA à laqueo capta,
plorans dicebat: Hei mi-
hi miserae, et infelici uolucris.
Non aurum surripui cuius-
quam, non argentum, non al-
liud quicquam preciosum.
Granum autem tritici pari-
uum, mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile
lucrum magnum subeunt
periculum.

Hinnulus.

HINNULUS aliquando cer-
uo ait: Pater, tu es mai-
or, et celerior canibus, et
cornua praeterea ingentia
gestas ad uindictam, cur
nam igitur sic eos times? Et
ille ridens ait: Vera quidam
haec inquis fili, unum uero
scio, quod quum canis latra-
tum audiueris, statim ad fu-
gā nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, na-
e

cura timidos nulla admonitione fortificari.]

Lepores & ranæ.

Lepores aliquando in unum profecti, suam ipsorum deplorabant uitã, quod foret periculis obnoxia, & timoris plena, quod et ab hominibus & canibus & aquilis, & alijs multis consumantur. Melius itaq; esse mori semel, quam toto uitæ tempore timere. hoc igitur firmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam insulturi, & suffocandi. Sed quæ ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus & trepitu percepto, ilico in hanc insiluisse, ex leporibus quidã prudentior esse uisus alijs, ait: Sis uite ó socij, nulla re graui uos ipsos afficite, iam ut uidetis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum cõsolari calamitatibus.

Asinus & equus.

Asinus equum beatum putabat, quod abunde nutrire & accurrate, cum ipse neque paleam satis haberet, praesertim defatigatus.

σει δειλὸς οὐδεμία παραίτησις ῥώμνυσιν.

Λαγωὶ καὶ βάραχοι.

Οι λαγωὶ ποτε σιωπηλῶς τῶν, τὸ ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίωντο βίον, ὡς ἐπισημῶς ἐν ἡγεῖ δειλίας πλείως. καὶ γὰρ ἡγεῖ ὑπὸ ἀνθρώπων ἡγεῖ λυγρῶν ἡγεῖ ἀετῶν, ἡγεῖ ἀλλῶν πολλῶν ἀναδίσκοντες. βέλτιον οὖν εἶναι θανάτῳ ἀπαξ, ἢ δειλίας βίῳ βίαιον. τοιοῦτο τοίνυν κινῶσάντες, ὡς μνησάν κατὰ ταύτων εἰς πλὴν λίμνῳ, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπόδες μύνοι ἡγεῖ ἐκποπνιγῶσ μύνοι. τὸ γὰρ ἡλαθῆ μύνων λυγρῶν ἀλίμνης βάραχων, ὡς τὸ τῶν δρόμων λιτύπων ἠέδοντο, οὐδὲν εἰς ταύτῳ εἰσπηδισάντων, τὸ λαγωῶν τις ἀγχινοῦσθαι εἶναι διοκῶν τῶν ἀλλῶν, ἔφη, σῆτε ἑταῖροι, μηδεὶν δεινὸν ὑμᾶς αὐτὸς διαπράξῃσθαι, ἢ δειλίας ὡς ὀρᾶτε, καὶ ὑμῶν ἑτέρῳ σῆσι ζωῆσ δειλότερα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀγροῖ, ὅτι οἱ δυστυχουῦντες, εἰς ἑτέρων χείρονα πασχόντων παραμυθῶντες.

Ὀν καὶ ἵππος.

Ον ἵππον ἐμακρόθροσ, ὡς ἀφρόδῶσ βερόμενον, ἡγεῖ ἐπιμῶσ, αὐτὸς μηδὲ ἀγροῦ ἀλλεῖ ἔχων, καὶ ταῦτα πλείστα τῶν ἀλλῶν.

θαλασπιωρῶν. ἐπὶ δὲ ἡλικίᾳ ἐ-
πέτυχε πολέμῳ, καὶ ὁ στρατιώτης
εὐοπλοῦς ἀνέβη τὸν ἵππον παυ-
ταχόσει ποτοῦ ἐλαύνων, καὶ δὴ
ἤγει μὲσον τῶν πολεμίων εἰσὴ
λασε, καὶ ὁ ἵππος πληγῆς ἐ-
κειτο. ταῦτα ἑώρακὼς ὁ ὄνος,
τὸν ἵππον μεταβάλλόμενον
ἐτκλαύσεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι δὲ αἱ
τὰς ἀρχοντας καὶ πλοσίους ἡ-
λῶν, ἀλλὰ τὴν λιχίαν ἐκείνων φθό-
νον, καὶ τὴν κίνδυνον ἀναλογίζο-
μενός τις πρὸς τὴν ἀγαπᾶν.

Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἀπασαν αὐ-
τὸ πλῆθος οὐσίαν ἀργυροῦσι
μενον, καὶ χρυσοῦ βῶλον ποιή-
σας, οὐ τινὶ τόπῳ καταρύξει,
συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχῶν
ἐαυτοῦ καὶ τῶν νοῦν, καὶ λιανὴν ἡμέ-
ραν ὄρχόμενον, αὐτὸν ἐβλεπε.
τὴν δὲ ἄργατῶν τις αὐτὸν παρὰ τῆν
ρήσας, καὶ τὸ γεγονός σιωποῦ-
σας, ἀνορύξας τὸ βῶλον ἀνείλε-
το. μετὰ δὲ ταῦτα λιανέειν ἐλ-
θὼν, καὶ λιανὸν τὸ τόπον ἰδὼν,
δριωθεὶς ἤρξατο, καὶ τίλλειν
τὰς ρίχας, ποτοῦ δὲ τις ὄλο-
φρομένην οὕτως ἰδὼν, καὶ
πλῆθος αἰτίαν πυνθόμενον. μὴ δ-
πως, εἴπερ, ὡς οὐτὸς, ἀδύμει, δ-
δὲ γὰρ ἔχω τὸν χρυσοῦν εἶχον.

Λίθου

defatigatus. Cum autē tem-
pus instituit belli, & miles ar-
matum ascendit equum,
huc illuc ipsum impellendo,
cæterum et in medios hostes
insiluit, & equus vulnera-
tus iacebat. His visis, asi-
nus equum mutata sententiâ,
miserum existimabat.

Affabulatio.

Fabula significat, non
oportere principes & divi-
tes æmulari, sed in illos invidi-
diâ & periculo cōsideratis,
paupertatem amare.

Avarus.

Avarus quidam cum om-
nia sua bona vendidisset,
& auream massam fec-
isset, in loco quodam infos-
dit, unâ defosso illic & ani-
mo suo & mente. Atque quoti-
dianè eundo, ipsam uidebat.
Id autem ex operarijs quidam
observando cognovit, & re-
fossam massam abstulit. Post
hæc & ille profectus, & va-
cuum locum videns, lugere
coepit, & capillos euellere.
Hunc cum quidam uidisset
sic plorantem, & causam
audivisset, Ne sic, ait, d-
tu trisitare. Neque enim
habens aurum habebas.

b Lapidem

Lapidem igitur pro auro acceptum, reconde, & puta tibi aurum esse, eundem enim tibi usum præstabit. Nam ut uideo, neq; cum aurum erat utebare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessione, nisi usus adfructus.

Anseres & grues. (rit.

ANseres, & grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem uisis, grues quod essent leues, statim euolauerunt: anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, ut & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem seruire captos.

Tesludo & aquila.

Tesludo orabat aquilam, ut se uolare doceret. Ea autem admonente, procul a natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accipit ergo ipsam unguibus. & in alium sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est. *Affabulatio.*

Fabula significat multos, qui in contentionibus prudentiores

res

λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν δὲς, κὴ νόμισε σοὶ τὸ χρυσοῦ εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοὶ πληρώσει χρέαν. ὡς ὁρῶ γὰρ, ἔσδ' ὅτι ὁ χρυσοῦς λίθον, ἐν χρέσει ἤθεα τῶν κτήματων.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔσδ' ἐν τῇ κτῆσει, ἐὰν μὴ ἢ χρεῖσι προσῆ.

Χλιῶδες κὴ γέραντοι.

Χλιῶδες κὴ γέραντοι ἐπὶ ταῦτο λαιμῶν ἐνέμοντο. τὸ δ' ἐδυραυτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέραντοι κοῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπλησαν. οἱ ἢ χλιῶδες διὰ τὸ βαρῆ ἐσωμάτων μείναντες, σιωλήθησαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κὴ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀντήμονες οὐ χρεῖς φύγασιν, οἱ ἢ πλάσιον δ' ἀλύσασιν ἀλισκόμενοι.

Χελώνη κὴ ἀετός.

Χελώνη αἶετα ἐδ' εἶτο ἰπλάσθαι ταύτῃ διδάξαι. τὸ ἢ παραινῶν ἐπὶ πόρρω τὸ τ' φύσει αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δειήσει προσέκειτο. λαβὼν δ' ἢ ταύτῃ τοῖς ὀνυξί, κὴ εἰς ἕψος ἀνενεγκῶν, εἶτ' ἀφῆκεν. ἢ ἢ κατὰ πέρων πλεῖστα, σιωλήθη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τὸ φρονιμώτερον

σῶμα

ἑαυτὸν παρακόμενον, ἑαυτὸν ἐβλάψαν.

ΥἸΛΛΑ.

ΥἸλλα ποτὲ πηδύτῃσσι, ἐπὶ πόδα ἀνδρῶν ἐκάθισεν, ὃ ἢ τὴν ἡρακλῆω ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλεσε. ἢ ἢ ἐν αἴθρῳ αὐτῆς ἀφελόμενός τινος ἀξίας, εἶπεν, ὡς ἡρακλῆς, ἢ ἐπὶ ψύλλῃ δὲ σωματικῆσσι, πῶς ἐπὶ μείζονσι ἀνταγωνισαῖς σωρηγῆσσι;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, μὴ δεῖν τὴν ἐλαχίστων τὴν θεῶν δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀναγκαιότητα.

Ἐλαφός.

Ἐλαφός τὴν ἑτοῖον πεπηρωμένον τὸν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ ἡϊόνος ἐνέμετο, τὸ μὲν ὕγια τὸν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξυραὴν διατὰς λιμνηγετοῦσσι ἔχουσα, τὸ ἕτερον πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲν ὑπόπτεον. παραπλεονίτῃσσι δὲ τινῶν, καὶ τότε σοχασάμενοι, αὐτὸν κατετόξευσαν. ἢ δὲ ἑαυτὸν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἑστέ μὴ ἐδεδοίκεν, μηδὲν παθεῖσσι, ἢ δὲ ἐν ὧτε κακὸν ἐπαξίμ, ὑπὸ ταύτης προδεδομένον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πολλοὶ καὶ ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦσσι, ἀφ' ἑλπίμα γίνεται, τὰ δὲ ἀφ' ἐπιμα, βλαβερὰ.

Ἐλαφός.

res non audierint, seipsos læsisse.

Pulex.

Pulex aliquando saltans, viri pedibus inhaesit, hic autem Herculem in auxilium uocabat. ac cum illinc rursus saltasset, suspirando ait, O Hercules, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere in minimis deum rogare, sed in necessarijs.

Cerua.

Cerua altero obcecata ceculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. praeter nauigantes aut quidam, et hoc coniectantes, ipsam sagittarunt. Haec autem seipsam liegebat, quod unde timuerat, nihil passi foret, quod non praetabat malum allaturum, ab ea proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sepe quae nobis noxia uidentur, utilia fieri: quae uero utilia, noxia.

δ 2 Cerua

Cervus & leo.

Cervus uenatores fugiens in speluncam ingressa est, in leonem autem ibi incidens, ab eo comprehensa est. moriens autem dicebat: Hec mihi, quod homines fugiens in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parva fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cervus & uitis.

Cervus uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum praeterissent autem parumper illi, cervus prorsus iam latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitantibus, uenatores conuersi, & quod erat uerum, arbitrati animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam. Haec autem moriens talia dicebat: Iusta passa sum: non enim offendere oportebat, quae me seruauit.

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt à Deo puniri.

Asinus

Ελαφός ηὺ λέων.

Ελαφός λιωνηγούς φύγονσα, εἰς ἀνδρῶν εἰσέδου, λέοντι δὲ ἐκείνῳ περιτυχῶσα, ὑπὸ αὐτοσικωλήφθῃ, δυνήσασα δὲ ἐλεγε, οἱ μοι, ὅτι ἀνθρώπος φεύγασα, τῷ τῷ θηρίῳ ἀγριωτάτῳ ὑπέπεσον.

Επιμύθιον,

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικρὰς λιπύνας φύγοντες, μεγάλας ἐπεράθυσαν.

Ελαφός ηὺ ἀμπέλῳ.

Ελαφός λιωνηγούς φύγονσα, ὑπὸ ἀμπέλῳ ἐκρύβῃ. παρῆλθόντων δὲ ὀλίγων ἐκείνων, ἡ ἐλαφός τελείως ἤδη λαθεῖν ἀόξασα, τῶν δὲ ἀμπέλων φύλων ἐδίειν ἤρξατο. τούτων δὲ σκοπεύων, οἱ λιωνηγοὶ ἐπιτραφέντες, καὶ ὅπως ἐν ἀλλοῖς, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεισθαι, βέλοισιν ἀνέειλον τὴν ἐλαφον. ἡ δὲ δυνήσασα, τοιαύτῃ ἐλεγε, δίκαια πέποιδα, οὐ γὰρ εἶδον τίς σώσασά με θυμῶν νεοδαί.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδίκοντες τὰς σύγγεντας, ὑπὸ θεῶν κατακίονται.

Ουθός

Οὐτὸς καὶ λέων.

Οὐ ποτὲ ἀλεκρυῶν σιωπῶν
 βόσκειτο, λέοντες δ' ἐπειλ-
 θόντες τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκρυῶν ἐ-
 φώνησε. καὶ ὁ καὶ λέων, φασὶ γὰρ
 ποτοῦ πλὴν ἀλεκρυῶν φωνὴν
 φοβέσθαι, ἐφυγεν. ὁ δ' ὄντος νο-
 μίσας δι' αὐτὸν πεφθόσθαι, ἐ-
 πέδραμην σὺν τῷ λέοντι. ὡς
 ἢ πόρρω ποτοῦ ἐδίωξεν, οὐδα-
 μηκέτι ἢ τὸ ἀλεκρυῶν ἐφίπε
 τοφωνή, τραφεὶς ὁ λέων κατα-
 θοινήσατο. ὁ ἢ θνήσκων ἐβόα,
 ἀθλίος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολέμι-
 σῶν γὰρ μὴ ὠργονέω, τίς τις
 χάριν εἰς πόλεμον δῶξέ μ' ἔθηκε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέει, ὅτι πολλοὶ
 τῶν ἀνθρώπων ταπεινομίᾳ οἱ
 ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτί-
 θονται, καὶ οὕτως ὑπὸ ἐκείνων
 ἀπόλλονται.

Κυπῶρος καὶ λύων.

Κηπῶρος λύων εἰς φρέαρ κατα-
 πέσθαι, ὁ ἢ κυπῶρος βελό-
 μητος αὐτὸν ἐκείθεν ἀνοικνῆν,
 καταβῆκε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέ-
 αρ. οἰκνῆς δ' ὁ λύων ὡς κατα-
 πέσθαι μάλλον αὐτὸν παραγγέλλει
 καταβῆναι, ἢ κυπῶρον τρα-
 φεῖν ἐλάκων. ὁ ἢ μετ' ὀδύνης
 ἐπαυῶν, δίκαιά φησι, τίς πο-
 θεία τίς δύποτε γὰρ ἢ αὐτὸς χεῖρα
 σῶσαι ἐσπέδασα;

Επι-

Asinus & leo.

Cum asino gallus aliquan-
 do pascebatur: Leone
 autem aggresso asinum, gal-
 lus exclamavit, et leo (aiunt
 enim hunc galli uocem time-
 re) fugit. At asinus ratus
 propter se fugere, aggressus
 est statim leonem. Ut uero
 procul hunc persecutus esset,
 quò non amplius galli perue-
 niebat uox, conuersus leo de-
 uorauit. Hic uero moriens
 clamabat, me miserum &
 dementem. Ex pugnacibus
 enim non natus parētibus, cui
 ius gratia in aciem irruit?

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque
 homines, inimicos, qui se de
 industria humiliarum, aggre-
 di, atque ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

Olitoris canis in puteum
 decidit, olitor autem ipsi-
 sum illinc extracturus, de-
 scendit & ipse in puteum.
 Ratus autem canis acces-
 sisse, ut se inferius magis obi-
 rueret, olitorem uersus mor-
 dit. Hic autem cum doi-
 lore reuersus, iusta, inquit,
 patior. Nam cur unquam sui
 interfectorem seruare studui?

b 3 Affa

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & canis.

Sus & canis mutuò conuiciabantur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus discissurum carnem. Canis uerò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et sus: Propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. Nam occidentem, aut alio quouis modo ledentem omnino auersatur: tu tamen male oles, & uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus & canis.

Sus & canis de foecunditate certabant: dixit autem canis, foecunda esse maxime pedestrium omnium. & sus occurrens, ad hæc inquit, Sed cum hæc dicis, scito

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς ἢ κύων.

Σὺς καὶ κύων ἀλλήλοισιν ἀποδοροῦντο. καὶ ἢ μὲν σὺς ὤμνυεν ἑαυτὰ ὡς ἀφροδίτης, ἢ μὲν τοῖς ὀλοῦσιν ἀναρρήξειεν τὴν κρέμα. ἢ ἢ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, ἑαυτὸς ἑαυτὰ ὡς ἀφροδίτης ἢ μὲν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπὸ αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γούμνον, οὐδ' ὅπως εἰς ἰδρῖν προσίεται. καὶ ἢ σὺς, διὰ τοῦτο μὲν οὐ μᾶλλον δέλη ὄζειν ἢ θεὸς σέγγυσά με. τὸν γὰρ λιτὴν ναυτα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασιν ἀποστέφεται, οὐ μὲν τοι ἑαυτὸς ὄζεις, καὶ ζῶσθα καὶ τεθνηκυῖα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τὴν ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐνείδῃ συμβόδως εἰς ἑπαινον μετασχηματίζουσιν.

ὺς ἢ κύων.

ὺς καὶ κύων πρὸς ὅτι στυγία ἢ εἶσον, ἔφη δ' ἢ κύων, στυγία εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἢ ὡς ὑποτυχοῦσα, πρὸς ταῦτα φησιν, ἀλλ' ὅταν ποτὲ λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ

καὶ τυφλὰς τὰς σαυὰς σκύλαι
καὶ τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οὐκ ἐν
τῷ τάχει τὰ πρῶτα γίνονται, ἀλλ' ἐν
τῇ τελειότητι κρίνεται.

Ὀφίς καὶ λαρκίον.

Ὀφίς λαρκίον σιωπῶν ἤθελε
ἐτακτεῖν πρὸς αὐτὸν ποιη
σάμενον. ὁ μὲν οὖν λαρκίον
ἀπλῶς ὡς τὸν ῥόπον, μεταβαί
νεντα λαρκίον παρῆναι τῆς
πανουργίας. ὁ δ' ἄλλοι οὖν ἐαυ
τὸν παρῆναι πειθόμενον. ἐπι
ρήσας δ' ὁ λαρκίον αὐτὸν ὑπὸ
νύκτα, καὶ ὅσον οἶόν τι πείσας,
φονεύει. τὸ δ' ὄφιος μετὰ θανά
του ἐκταθέντος, ἐκείνος εἶπον,
ἔτις ἐδείκνυτο πρόθεον οὐδὲν καὶ
ἐπὶ λαρκίον εἶναι. ἔδει γὰρ αὐτὸν
τὸν πῶν δίκην ἔτισας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ τοῖς
φίλοις σιωπῶν προσιδόντες,
καὶ τοῖς μᾶλλον βλάπτουσι.

Ποιμὴν καὶ λύκον.

Ποιμὴν νεογέννητον λύκου σὺν
μνορ οὐδὲν, καὶ ἀνελόμηνος,
σὺν τοῖς κυσίν ἐρεφον. ἐπεὶ δ'
ἠνξύνθη, εἶποτε λύκον πρόθεον
τοῦ ἠρπασε, μετὰ τῶν κυσῶν καὶ
αὐτὸς ἐδίωκε. τὸ δ' ἠκωῶν ἐδ'
ὅτι μὴ διαμαρτάνει λαλακῶν
τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑπο
γράφον

caecostuos te catulos par
tere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in
celeritate res, sed in perfectio
ne iudicari.

Serpens et cancer.

Serpens una cum cancro
iuebat, inita cum eo so
cietate. Itaque cancer simi
plex moribus, ut et ille mu
taret admonebat astutiam.
Hic autem minime obedi
bat. Cum obseruasset igitur
cancer ipsum dormientem,
et pro uiribus compressisset,
occidit. At serpente post
mortem extenso, ille ait: Sic
oportebat ante hac, rectum
et simplicem esse. Neque ei
nim hanc poenam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui
cum dolo amicos aduenit, ip
sos offendi potius.

Pastor et lupo.

Pastor nuper natum lupi
catulum reperit, ac suscipit,
unaque cum canibus nutrit.
At qui adoleuisset, si quando
lupus ouem rapuisset, cum cani
bus et ipse persequebatur. Qui
canes uero aliquando non possent
assequi lupum, atque ideo reuer
tere,

erentur, ille sequebatur, ut
quum ipsum affecutus esset,
ut lupus, particeps foret uei
rationis, inde redibat. Sin
autem lupus extra non ra
puisset ouẽ, ipse clã occidẽs,
qui cũ canibus comedebat,
donec pastor quĩ coniectas
set et intellexisset rẽ, de arbo
re ipsum suspẽdit, et occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, natu
ram prauam bonos mores
non nutrire.

Leo & lupo.

LEO quum consenuisset,
ægotabat, iacens in ani
ero, accesserunt aut̃ uisitatu
ra regẽ præter uulpem, cæte
ra animalia. Lupus igitur
capta occasione, accusabat
apud leonem uulpem, quasi
nihil facientẽ suum omnĩũ
dominum, & propterea neq̃
ad uisitationem profectam.
Interim affuit & uulpes,
& ultima audiuit lupi ueri
ba. Leo igitur contra eam
infremuit, sed defensionis tẽi
pore petito: & quis, inquit,
eorum qui conuenerunt, tan
tum profuit, quantũ ego, quæ
in omnem partem circuiui,
& medicamentum pro te a
medico

σρεφόντων, ἐκείνος ὑπολέθθη, μὲν
χειρὶ αὐτοῦ καταλαβὼν οἷα
δὲ λύκος συμμετάσχη τὸ θύρας,
ἔτα ὑπὲρ τῆς, εἰ ἢ μὴ λύκος
ἔξωθεν ἀρπάσσει πρόβατον, αὐτὸς
τὸς λάβρα θύων, ἀμα τοῖς λυ
σὶν ἐθινεῖτο, ἕως ἑποικίω τοῦ
χασάμην, καὶ σωῆς τὸ δρώ
μηνον, εἰς δὲ σύνδρομον αὐτὸ ἀναρ
τήσας ἀπέκτεινε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πο
υκρὰ χρυσὸν ἤθεῖ δὲ βίβει.

Λέων καὶ λύκος.

Ἐν γηράσας, ἐνόσει λέων
Λτακικιλιμνὸς ἐν αὐτῷ,
παρῆσαν δὲ ἐπισκεψόμενα ἔ
βασίλεια πλὴν ἀλώπεκος, τὰ λε
λα τὸ ζῶον. ὁ τοίνυν λύκος λα
βόμενος σὺκαρίας, κατηγόρει
παρὰ τῷ λέοντι πρὸς ἀλώπεκον,
ἅτι δὲ παρὰ ἑαυτὸν τιθεμένης
τῶν πάντων αὐτῶν λιρατοῦσι
τα, καὶ διὰ ταῦτα μηδὲ εἰς ἐ
πίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν τοσού
τω ἢ παρὼν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ
τῶν τελευταίων ὑπεροῶσατο τὸ
λύκος ῥιμάτων. ὁ μὲν οὖν λέων
κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο, ἢ δὲ ἀ
πολογίας λαβὼν αἰτήσασα,
καὶ τίς, ἔφη, τῶν σωζομένων
τῶν τοσούτων ὑφέλησον, ὅσον ἐ
γὼ πανταχόσε περινοσήσασα,
καὶ δόρατ' εἶαν ὑπὲρ σου παρ
ιαρῆ

ἰατρῶς ζητήσασα, καὶ μαθεῖσα; φωνή λέοντος δὲ πλὴν δόραιο πείσων ἐπ' αὐτὸν λελούσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκιδείρας, πλὴν αὐτοῦ δόρατὸν δόρμιον ἀμφίεσκ. καὶ τὸ λύκος λευκὸς, ἢ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, ὅπως ὁ χρὴ τὸ δόρατὸν πρὸς δυσμελείαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμελείαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστῳ μηχανώμενος, καὶ ἑαυτοῦ πλὴν πάγῳ περιβέβηκε.

Γυνή.

Ἦν τις ἀνδρῶν μέθυσορ εἶχε, τὸν ἰσχυρῶς αὐτὸν ἀπαλλοτρίωσεν, τοιοῦτον τι σοφίστην. Λεκαρῶμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα καὶ νεκρῶ δίνῳ ἀνακαθηπτῶτα, ἐπ' ὤμων ἀράσασα, ἐπὶ τὸ πολυαύριον ἀπονεγκῶσα καταβίβητο, καὶ ἀπῆλθεν. Ἐνίκα δ' αὐτὸν ἕδην ἀνάνηφειν ἐστοχάσατο, προσελθῶσα πλὴν δύραον ἐκοπήε τοῦ πολυαυρίου. ἐκείνος δ' ἐφύσωντος, τίς ὁ πλὴν δύραον λέων; ἢ γυνὴ ἀπεικρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρεμι, καὶ εἶπεν, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὅβελτιστε, μάλλον προσέγεγε. λυπῆς γὰρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως

medico quaesivi, & didici: Quum autem leo statim, ut medicamentum diceret, impetrasset, illa inquit: Si lupo uiuente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Es lupo iacente uulpes videns, ait: Sic non oportet dominum ad maleuolentiam mouere, sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

Mulier quaedam uirum ebrium habebat, ipsum autem a morbo liberatam, tale quid commenta est. Aggrauatum enim ab ebrietate quum obseruasset, et mortui instar insensatum, in humeros eleuatum, in sepulchretum allatum deposuit, & abiuit. Quum uero ipsum iam sobrium esse coniectata esset, profecta ianuam pulsauit sepulchreti, ille autem quum diceret: Quis est qui pulsauit ianuam? uxor respondit: Mortuis cibaria ferens, ego adsum. & ille: Non mihi comesse, sed bibere optimum potius affer. Tristificas enim me, cum tibi, sed non

potus meministi. Hæc autem pectus plangendo, Hei mihi misere, inquit: nam neque astutus profui. tu enim uir non solum non emendatus es, sed peior quod te ipso euasisti. in habitum tibi deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere malis actibus immorari: nam et nolentem quandoque hominem consuetudo inuadit.

Cygnus.

Vir diues anseremque simul et cygnum nutrebat, non ad eadem tamen, sed alterum cantus, alterum mensæ gratia. Cum autem oporteret anserem patere, quorum causa nutrebat, nox erat, ac discernere tempus non permisit utrumque. Cygnus autem pro anserem abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium, et cantu significat naturam, mortem uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicam differre mortem.

Æthiops.

Æthiopem quidam emic, talem ei colorem inesse ratus

πόσεως μνημονύωμ. ἢ δὲ τὸ
 τῆθ πατάξασα, οἱ μοι τῆθ
 γλίω, φησιν, ἔδ' ἔ γ' ἔδ' ἔ σοφί
 σα μὲν ὄνησα. σὺ γ' αὐτὸρ ἔ
 μόνομ' ἐκ' ἐπαίδ' οὐθῆς, ἀλλὰ καὶ
 χάρων σαυτοῦ γέγονας, ἔξ' ἔξ' ἔ
 σοι κατασάντ' ἔ τ' πάθης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἀγλοῖ, ὅτι οὐδέ
 ταῖς λιανῶν πράξεσιν ἐγχερο
 νίσειν. ἔστι γὰρ ὅτι καὶ μὴ δέ
 λοντι τῷ ἀνδρώπῳ τὸ ἔθ' ἐπι
 τίθεται.

Κύνθ.

Ανὴρ οὐπορῶν χλιῶά τε ἄ
 μα καὶ λύνον ἐρεφεν, ἐκ
 ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μέλοι, τὸν μὲν
 γ' ὠδῆς, τὸν δ' ἔραπίης ἐνε
 κού. ἐπεὶ δ' ἔδει τὸν χλιῶα πα
 δῆν ἐπ' οἷς ἐρέφειτο, νύξ μὲν
 λῶ, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς
 ἐκ' ἀφῆκεν ἐκάτ' ὅρου. ὁ δ' ἐλύ
 κνθ' ἀντὶ τοῦ χλιῶος ἀπαχθῆς,
 ἄδει τι μὲν δ' ἀνάτ' ἀπροί
 μι' ἢ, καὶ τῆ μὲν ὠδῆ μιλύει
 τῶ φύσιν, τῶ δ' ἐτελευτῶν δι
 ἀφύγει τῶ μέλει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἀγλοῖ, πολλὰ κί
 ἢ μακρὴν τελευτῆς ἀναβολὴν
 ἀπ' ἀνάτ'.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπας ὠνήσατο, τοιοῦ
 τόν αὐτῷ τὸ χρώμα εἶναι
 ἀκῶρ

δοκῶν ἀμιλεία το πρότθρον
 ἔχοντες, καὶ παραλαβῶν οἴκα
 θε, πάντα μὲν αὐτῶ προσῆγε
 τὰ ῥήματα, πᾶσι δὲ λαβοῖς
 πρᾶτο λαβαίρεθ, καὶ τὸ μὲν χρῶ
 μα μεταβαλεῖν ἐν ἔχει, νοσεῖν
 δὲ τὸ πονεῖν παρδουκῶσασον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀγροῖ, ὅτι μένου
 σιν αἰ φύσης, ὡς προῆλθεν τῶ
 ἀρχίῳ.

Χελιδῶν καὶ κορώνη.

Χελιδῶν καὶ κορώνη πρῶ
 διάλλας ἐφιλονείκασον. ἕως
 τυχεῖσθε δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐ
 τῶν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν διάλι
 λος τῶν ἐαρινῶν ὥραν αὐδεῖ,
 τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι
 παρατείνεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀγροῖ, ὅτι ἡ παρὰ
 τασιν το σῶματθ δὲ πρῶ εἰ
 ας κρέττωρ ἐστὶ.

Βούταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρί
 δος ἐκρέματο, νυκτοῦς δὲ
 προσελθῶσα, ἐπυθαύετο τῶ
 αἰτίαν, δὲ ἡν ἡμέρας μὲν ἡσπι
 χάζει, νύκτωρ δὲ ἀδῶσι. Ἐπεὶ δὲ μὲν
 μάττω τοτο ποιεῖν λιγούσης,
 ἡμέρας γὰρ ποτε ἀδῶσα σων
 λυφθῆ, καὶ διὰ τοτο ἀπ' ἐκεί
 νθ ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτοῦς εἶ
 πον, ἀλλ' ὅ νῦν σε φυλάττειται

ἀεὶ,

ratus negligentia eius, qui
 prius habuit. Ac assumpto
 in domum, omnes ei adhibui
 it abstersiones, omnibus la
 uacris tentavit mundare: &
 colorē quidē trāsmutare non
 potuit, sed morbū uexatio pa
 raui. *Affabulatio.*

*Fabula significat, manere
 naturas, ut à principio pro
 uenerunt.*

Hirundo & cornix.

Hirundo & cornix de pul
 chritudine contendeβāt.
 Respondens autem cornix
 ei, dixit: Sed tua pulchritu
 do uerno tempore floret, mei
 um uerò corpus etiam hyc
 me durat.

Affabulatio.

*Fabula significat, dura
 tionem corporis decore me
 liorem esse.*

Butalis.

Butalis à fenestra qua
 dam pendeβat, uesperti
 lio autem profecta rogauit
 eausam, quare die silet, nocte
 canit. Quum autem id ea nō
 incaβū hoc facere dixisset,
 nā die canēdo olim capta fu
 erat, & propterea ex illo
 prudens euasit, uespertilio
 ait, Sed non nunc te cauere

oportet,

oportet, quum nulla utilitas,
sed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula significat in ini-
fortunijs inutilem esse poeni-
tentiam.

Cochleæ.

Rustici filius affabat co-
chleas. Cum autē audi-
ret eas stridentes, ait: ὁ
pestime animantes, domi-
bus uestris incensis uos ca-
nicis.

Affabulatio.

Fabula significat, omni-
ne intempēstive factum uir-
tuperabile.

Mulier & ancillæ.

Mulier uidua operosa an-
cillas habens, has solei-
bat noctu excitare ad ope-
ra, ad gallorum cantus. His
uero assidue defatigatis labo-
re, uisum est oportere dome-
sticum occidere gallum, tan-
quam illum, qui noctu exci-
taret heram. Euenit autem
ipsis, hoc facto, ut in grauior-
a incidere mala. Nam
hera quum ignoraret gallo-
rum horam, temporius eas
excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat plerisque
hominibus

δει, ὅτι μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ
πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς
ἀτυχήμασι μὴ ἀνοήτως ἢ με-
τανοῖα.

Κοχλίας.

Εργασθῆναι ὡς ἴπτα κοχλίας.
ἀνέστας ἢ αὐτῶν βυζόντων,
ἔφη, ὦ λαόκιτα ζῶα, τῶν οἰκι-
ῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐ-
τοὶ ἄδειτε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ
παρὰ καιρὸν διεγέρθῃ ἰπο-
νείδιον.

Γυνὴ καὶ δούλῃσιν.

Γυνὴ χεῖρα φιλιόργος δού-
λῃσιν ἔχουσα ταύτας ἐβό-
θει θυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔρ-
γα, πρὸς τὰς τῶν ἀλικυβύτων
ἡδίας. αἱ δὲ σιωπῶν τῷ πό-
σῳ ταλαιπωρέμεναι, ἐγνωσά-
σαν δὲ ἐπὶ αὐτῶν οἰκίας ἀποκτεῖ-
ναι ἀλικυβύτων, ὡς ἐκείνην ὑ-
κτωρ δὲ ἀνίστασθαι τὴν δὲ ἰσπο-
σαν. σιωπῶν δ' αὐταῖς ποτὸ
διαπραξαμένης χαλεπωτέ-
ροις περιπέσειν τοῖς δεινοῖς. ἢ
ἢ δὲ πότις ἀγνωσάσθαι τὴν τῶν
ἀλικυβύτων ὄργην, ἐννεχώτε-
ρον ταύτας ἀνίστη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι πολλοῖς
ἀνθρώποις

αὐθρόποις τὰ βελούματα, καὶ κῶν αἰτία γίνετῃ.

Γυνὴ μάγῃ.

ΓΥΝὴ μάγῃ θείων μλιωμάτων ἀποτροπασμὸς ἀπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλεσθε ποιῆσαι, καὶ λίβρα ἑστὸν οὐθὺν ἔχουσα. γραφά μύθοι δ' ἐτινὸς αὐτῆν ἀσέβειας, ἔλον, καὶ καταδικασάντων ἀπὸ ἡγορῆς εἰς δαίμονα. ἰδὼν δ' ἐτις ἀπαγομένη αὐτῆν, ἔφη, ἡ γὰρ τῶν θεῶν ὄργας ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς ἔδ' ἐ ἀνθρώπων βελών μετὰ πείσαι ἢ δ' ἠθέλεις;

Επιμύθιον.

Ο μῦθῃ δουλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλουτῃ, μηδ' ἐμικρὰ ποιῆσαι διωά μύθοι.

Γαλῷ.

ΓΑΛῷ εἰς ἔργαστήριον ἰσελθεῖσα χαλκίως, τῆν ἐκεί κειμένην πρίελε χερίν. ξυομένης ἢ πλ γλώττης, αἶμα πολὺ ἐφείρετο, ἢ ἢ ἔδ' ετο, νομίζουσα ὅτι τοσιδύρε ἀφαιρεῖν, ἀχεις δ' παντελῶς πᾶσαν, τῆν γλώσσαν ἀνήλωσον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῃ πρὸς τὰς ἐν φιλονησίαις ἑαυτὰς βλάπτοντας.

Γεωργός.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις σκάπτου, χερσὶ σίω πρίετυχε, καὶ δ' ἐκείνῳ

hominibus consilia esse maiorum causas.

Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseuerabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accusauerunt eam impietatis, & conuicerunt, & damnatam ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci: ait, Tu que deorum iras auertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti? Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

Mustela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacetem circumlambebat limam. Rasa igitur lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autem letabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in contentionibus seipsos offendunt.

Agricola.

Agricola quidam fodiendo autem reperit. quotidie igitur

igitur terram, ut ab eo beneficio affectus, coronabat.

Huic autem Fortuna adstantans, inquit: Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te: nam si tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atq; hinc gratiã referre.

Viatores.

Duo quidam unã itinerabatũtur, & cum alter securim reperisset, alter, qui nõ inuenit, admonebat ipsum, ne diceret, inueni: sed, inuenimus. Sed paulo post, quũ aggrederẽtur ipsos, qui securim perdidierãt, habẽs ipsam, persequẽtib; illis, ad eũ qui unã itinerabatur, dicebat, perijimus. Hic autẽ ait, perij dic, nõ perijmus. Etenim & tũc cũ securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatũ, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Rane.

οὐδὲ πλὴν γλῶσσοι ὡς ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲ γιγνησὶς ἔστι φε. τῶν δὲ ἢ τύχη ἐπιφασσα, φησὶν, ὡς δὲ τὸ, τί τῆν γῆν τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ὡς ὅρ ἔγώ σοι δίδωνα, πλεονεξῆσαι σὲ βελομελῆ; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας ποτὸ σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι πτωικαῦτά με πλὴν τύχῃ μιμήσῃ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν οὐδὲ γέ τλω ἐπιγινώσκειν, ἢ τῶν τῶ χάριτας ἀποδιδόναι.

Ὀδοιπόροι.

Δύο τινὲς ἑατὰ ταυτὸν ὡς οὐ πόρον, καὶ δατῶρον πῆλε κινω οὐρόντ, ἄτρε ὁ μὴ οὐρῶν παρήνει αὐτὸν, μὴ λέγειν εὐρύκα, ἀλλ' οὐρήκα μεν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τῶν πῆλε κινω ἀποβέβληκόντων, ὁ ἔχων, αὐτὸν διωκόμενον, πρὸς τὸν μὴ οὐρόντα σιωποῦν, ὁλοπόρον ἔλεγον, ἀπολώλαμεν. ὁ δὲ εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, ὅτι ἀπόλωλα μεν. ἢ γὰρ καὶ ὅτι τὸ πῆλε κινω οὐρόν, εὐρύκα ἐλεγε, ὅτι οὐρήκα μεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τὰ οὐτυχημάτων, οἶδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βεβακοὶ εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Βάρβαροι.

ΔΥο Βάρβαροι ἀλλήλοις ἐγενήθησαν. ἐνέμοντο ἧ, ὃ μὲν εἶς ἐν βαθείᾳ καὶ πόρρω τῆ ὁδοῦ λίμνῃ, ὃ δὲ σὶ ὁδῷ, μικρὸν ὑπὸ ἄσπερον. καὶ δὴ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ δακτύλῳ παραινέωντος πρὸς αὐτὸ μεταβλεῖναι, ὡς αὐτὸ ἀσφαλτέρας διαίτης μεταλλάξῃ, ἐκείνος ἐκ ἐπέθετο, λέγων δυσσποσπᾶτως ἔχεις τῆς τοῦ τόπου σιωπῆς, ἕως ἂν σιώβη ἁμαξάν παρελθῆσάν αὐτὸν σιωπῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δαλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχέρονται, φθαίουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἱεῖσθαι.

Μελιτῆργός.

Εἰς μελιτῆργῶν τινος εἰσελθὼν, τῆ λεκτικῆς ἀπόντος, τὸ κενεὸν ἀφῆλετο. ὃ ἡ ἐπανηθῶν, ἐπειδὴ τὰς κενεὰς εἶδεν ὄρῆμους, εἰσῆκε τὸ λατῆ αὐτὰς διεσπῶν, αἱ δὲ ἐμίλιασαι ἀπὸ τῆ νομῆς ἐπανηθῆσαι, ὡς λατῆλαβον αὐτὸν, τοῖς κεῖροις ἐπαίου, καὶ τὰ χεῖρα διετίθει. ὃ ἡ πρὸς αὐτὰς, ἰάκιστα βῶα, τὸν μὲν λέγειν ταῦτα ὑμῶν τὰ λεγόμενα ἀθῶον ἀφῆκατε, ἐμὲ δὲ τῶ ἐπιμύθου ὑμῶν πᾶσι λέγει;

Ἐπιμύθιον.

Rana.

DUæ rana vicinæ sibi erant. Pascebantur autē, altera in profundo, et procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. Verū, quum quæ in stagno, alterā admoneret, ut semigraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens: Firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit curram prætereuntem ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; praua aggredientes, citius mori, quam mutentur in melius.

Ariarius.

IN mellariū ingressus quisdam domino absente, fauos abstulit. Hic autē reuersus, ut alueolos uidit inanes, statim quod in his erat perscrutabatur. Apes autem à partibus redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabant. Hic autem ad eas, ὁ pessimæ animantes, furatiū uestros fauos illesum dimisit, stis, me uero sat agentem uestri percutitis?

Affabulatio.

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiator res repellere.

Alcedo.

Alcedo avis est solitaria, semper in mari uitā degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidos edificare. Cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi cōcitatum uento eleuari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reuersa, re cognita, ait: Me miseram, quæ terram ut insidiatricem cauens, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Piscator.

Piscator in fluuio quodam piscabatur, extēsis autē retibus,

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἴστω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δὲ ἀγνοίαν τῶν ἐχθρῶν μὴ φυλαττόμενοι, τῶν φίλων ὡς ἐπιβόλων ἀπωθοῦνται.

Αλκυών.

Αλκυών ὄρνις ἔστι φιλόρητος, ἀεὶ τῆ δαλαττῆ διαστωμένη. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων δύρας φυλαττόμενῃ, ἐν σκοπέλοις παραδαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. ἢ δὴ ποτε τίκτην μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τῇ δάλασσαν ὑπὸ λάβρῃ λυματῶδεῖσαν πνύματῃ, ἣν ὄρασαν δῖωαι ἄλλοι, καὶ ταύτῃ ἐπιπύσασσαν, τῶν νεοττῶν διασφῆσαι. ἢ ἢ ἐπανελεῖσθαι ἢ γυνῆσα τὸ πρῶτον, εἶπε, δευλαία ἐγωγε, ἢ τις τῇ γῆ ὡς ἐπίβουλον φυλαττόμενῃ, ἐπὶ ταύτῃ λιπέφυγον, ἢ μοι πολλῶν γέγονεν ἀπίστον ἔργον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς ἐχθρῶν φυλαττόμενοι, λαυδαῖοι πολλῶν χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντο.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἐν τινὶ ποταμῷ ἤλειθον. διατείνας δὲ τὰ δία

ἡτύα, καὶ τὸ ῥοῦμα περιλαβῶν, ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδέσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἐτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φύγοντο, ἀπραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δ' ἐπεὶ τὸν τόπον οἰκοῦντων τις διασάμελν' ἔτοτο ποιούοντα, ἐμίμρετο ὡς τὸν ποταμὸν δολεῖντα, καὶ διὰ τοῦτο ὕδωρ μὴ συγχωρεῖντα πίνειν. καὶ ὅς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτις ὁ ποταμὸς ταραττεται, ἐμὲ δεήσει λιμῶντοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοί, τότε μάλιστα ὀργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας ἴσ' εἰσὶν περιάγουσιν.

Πίσυκος καὶ δελφίς.

Ἐὗς ὄντος τοῖς πλείοσι μελιταῖα λιμνὴ καὶ πιδήνης ἐπάγειν πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλείων τις εἶχε συνῆκετο καὶ πιδήνου. γονομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σούμιον τὸ ἐπὶ τῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γένεσθαι. καὶ ἦνεως περιπαπίσης, καὶ πάντων διακολυμένων, ἐνήχετο καὶ ὁ πιδήνου. δελφίς δ' εἶς αὐτὸν διασάμελνος, καὶ ἀνθρώπου εἶναι ὑπολαβὼν, ἠπειθὼν αὐτὸν εἶχε διακομίζων ἐπὶ

tibus, & fluxu comprehenso, utrinque funi alligato lapide, aquam uerberabat, ut pisces fugientes incaute in retia incidere. Cum quidam uero ex his qui circa locum habitabant, id facere uideret, increpabat quod fluium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit: Sed nisi sic fluius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatem etiam rectores tunc maxime operari, quum patrias in seditionem induxerint.

Simius & delphis.

Moris quum esset nauigantibus, Melitenses catulos & simios adducere in solamen nauigationis, quidam habebat secum & simium. Cum autem peruenissent ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem uehementem fieri contigit. Naui autem euersa, & omnibus natantibus, natabat & simius. Delphis autem quis ipsum conspiciens, & hominem esse ratus, digressus leuabat, perferens

i ad

ad certam. Ut uero in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit Simium, an genere esset Atheniensis. Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus: rogauit, an & Piræum nosset. Ratus autem Simius de homine eum dicere: ait, & ualde amicum esse ei & familia rem. Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ aduolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, euolare non poterant. Cum uero suffocarentur, dicebant: Misere nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius & flatuarius.

Mercurius scire uolens, quanti apud homines esset, inis in flatuarij, transi

ἐπὶ τὴν χερσον. ὡς ἢ λιπαρὰ τὸν περιαιῶ ἐγένετο τὸ τ' ἀβλιωαίων ἐπίνοιον, ἐπιωδαίνετο τὸ πιδύης, ἐπὶ τὸ γένεθ' ὄσιν ἀδηναιῶ. τὸ ἢ ἐπὶ ὄντ' ἡγεῖ λαμπρῶν ἐνταῦθα τὴν χερσοναίων, ἐπανύρετο εἰ καὶ τ' περιαιῶ ἐπίστατη. ὑπολαβῶν ἢ ὁ πιδύης καὶ πρὸ ἀνδρώπα αὐτὸν λέγειν, ἴφην, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ σιωπῆν. καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσοῦτω ψεύδει ἀγανακτῆσας, βηπλίσιον αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας, οὗ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἶδόντες, ἀπαστῶν νομίσασιν.

Μῦαι.

Εν τινι ταμείῳ μέλιτος ἰνοχυρότος, μῦαι προσπλάσασα λιπαρῶν. ἐμπαγύτων ἢ τ' πωδῶν αὐτῶ, αἰ ἀπὸ τῶν αἰ δὲ χον. ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἀθλιαὶ ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρωσίον ἀπολλύμεθα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ τοῖς, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία πολλῶν λιανῶν αἰτία γίνεται.

Ερμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

Ερμῆς γινῶναι βουλόμενος ἐν τινι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ὄσιν, ἤκει εἰς ἀγαλματοποιῶν, ἑαυτῶ

ἑαυτὸν ἐκείνου ἀνθρώπων, καὶ δια-
 σάμην & ἀγαλματὶ τοῦ Διὸς, ἤρω-
 τά, πόσον τίς αὐτὸ πρίασθαι δύ-
 ναται; ἢ ἡ ἐπὶ οὐρανῶν Δραχμῆς,
 γιλάσας, πόσον τοῦ ἤρας; ἔφη.
 εἰπὸν τῷ ἢ, πλείον &, ἰδὼν καὶ
 τὸ ἑαυτοῦ ἀγαλμα, καὶ νομίσας
 ὡς ἐπεὶ ἡ ἀγγελὸς ἔστι θεῶν
 καὶ ἰδὼν &, πολλὴν αὐτὸν πα-
 ρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λό-
 γον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δὲ ἀ-
 γαλματοποιὸς ἔφη, ἑαυτὸς τὴν
 ἀνέστη, καὶ τὸν προσηύκην
 σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐτὰρ ἑρμῆν
 ὁμοίαν, οὐδὲ μιᾶν παρὰ ἄλλοις
 ὄντα τιμῆ.

Ἐρμῆς καὶ τειρεσίας.

Ἐρμῆς βελόμην & πλὴν τειρε-
 σίας μαντικῶν εἰ ἀληθῆς ἔστι
 γινῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βῆ-
 δας ἀγροικίας, ἤκοσ ὡς αὐτὸν
 εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων,
 καὶ παρὰ αὐτῶν λατῆρην, ἢ ἢ τῷ
 θεῶν ἀπολείας ἀγγελθείσης τῷ
 τειρεσίᾳ, ἐκεῖν & παρὰ λαβῶν
 τὸν ἑρμῆν ἐξήλθον, οἰωνόν τι-
 να περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμε-
 νος. καὶ τότε παρήνθ' ἀράσας αὐ-
 τῷ, ὅρ τινα αὐτὸν ἰδὼν θείασθαι.
 ὁ δὲ ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον
 διασάμην & αὐτὸν δὲ ἀετὶν
 ἑρμῆς ἐπὶ τὰ δεξιὰ δειπτάμι-
 νον,

transformatus in hominem,
 & uisa statua Iouis, roga-
 bat, quanti quis ipsam eme-
 re posset. Hic autem cum di-
 xisset drachma, risit. & quā-
 ti Iunonis, ait. cum dixisset,
 pluris: uisa & sua ipsius sta-
 tua, ac opinatus cum nuni-
 cius sit deorum, & lucrosus,
 maximam de se apud homi-
 nes haberi rationē, rogauit
 de se. Statuarius uero ait:
 Si hasce emeris, & hanc ad-
 ditamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum glō-
 riosum, qui nullius apud ali-
 os est precij.

Mercurius & Tiresias

Mercurius uolens Tiresias
 uaticinium an uerū
 esset cognoscere, furatus ip-
 sius boues ex rure, uenit ad
 ipsum in urbem, similis fa-
 ctus homini, & ad ipsum di-
 uertit. Bouem autem a uisio-
 ne renunciata Tiresiae, illi
 le assumpto Mercurio exi-
 uit, augurium aliquod de fur-
 re consideraturus, & huic iu-
 bet dicere sibi, quam nam a-
 uim uiderit. Mercurius au-
 tem primū uidisse aquilam &
 sinistris ad dexteram uolanti

tem, dixit. Hic non ad se at-
tinere quū dixisset, secundo
cervicem super arbore qua-
dam sedentem uidit, & moi-
do superius aspicientem, mo-
do ad terram declinatam.
& uati refert. Et is re co-
gnita, inquit: Sed hæc cori-
nix iurat & coelum & terri-
ram, si tu uelis, meas me rei-
cepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quisi-
piam poterit aduersus uirum
furacem.

Canes.

HAbens quidam duos
canes, alterum uenari
docuit, alterum domum ser-
uare. Cæterum si quando
uenaticus caperet aliquid,
& domesticus particeps und-
cum eo erat cœnæ. ægre fer-
rente autem uenatico, & illi
obijciente, quod ipse quotidie
laboraret, ille nihil faciens,
suis nutriretur laboribus, re-
spondēs ipse, ait: Non me,
sed herum reprehende, qui
non laborare me docuit, sed
labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat, adoles-
centes qui nihil sciūt, haud
esse

νον, ἔφρασε. το δὲ φήσαντι
μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοτοῦ,
ἐκ δουτέρου λογώνω εἶδον ἐ-
πί τινι & δούδρου λαθνή-
νω, καὶ ποτὲ μὲν αὐτὸ βλέπε-
σαν, ποτὲ ἢ πρὸς τὴν γλῶσσαν
τακύνθησαν, καὶ τῷ μαύτει φρά-
σαι. καὶ ὅς ὑποτυχῶν ἔπον, ἀλλ'
αὐτὴ γε ἡ λογὴν διόμνυται
τόν τε ἄρανόν καὶ τὴν γλῶσσαν, ὡς
ἐάν σὺ δέλης, τὰς ἐμὰς ἀπολή-
φομαι βῆς.

Επιμύθιον.

Τὸ τῷ λόγῳ χεῖρα το αὐ-
τίς πρὸς ἀνδρα κλέπτω.

Κύβη.

Εχωρ τὶς δύο κύνες, ἃ μὲν
ἔττορον θυροῦ ἐδίδαξε, ἃ
δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακῆν. καὶ
δὲ ἔπειτα ὁ θυροῦ ἤγρου-
τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετῆχον
αὐτῷ αἶμα δαίνυς. ἀγανακτοῦ
τῷ ἢ το θυροῦ, λαθνή-
νον ὄνειδίζοντι, εἶγε αὐτὸς μὲν
λαθῶν ἐκάτω μοχθεῖ, ἐκείνῳ
ἢ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτῷ βῆ-
φειτῷ πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς
εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δόλο-
τῷ μέμφε, ὅς οὐ πονεῖ με ἐ-
δίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρί-
ους ἐδίει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν
νέων οἱ μηδὲν ἐπιτάμηντοι, οὐ

μεμπτοί εισι, ὅταν αὐτοὺς οἱ
γονεῖς ἔτως ἀγάγωσι.

Ἀνὴρ καὶ γυναῖκα.

Εχωρτίς γυναῖκα, πρὸς τὰς
λιατ' οἴκου ἀπαντας ἀπε-
χθῶς ἔχουσαν, ἢ δὲ λήθη γυνῶναι
εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκεί-
τας οὕτω διάκειται. διὸ δ' ἡ καὶ
μετ' οὐλόγῃ προφάσεως πρὸς
τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποπέμψαι
πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγαις ἡμέ-
ραις ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπιω-
θαύητο, πῶς πρὸς τὰς ἐκεί δι-
εγίνετο. ἢ ἡ φαμελή, ὡς οἱ
βυκόλοι καὶ οἱ ποιμενέες με-
πέβλεποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη,
ἀλλ' ὦ γυναῖκα, ἐτούτοις ἀπε-
χθάνῃ, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποί-
μνας βελαύνουσιν, ὃψ' ἡ εἰσία-
σι, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τῶν
των, οἷς πᾶσαν σιωδὴν ἔβλε-
πὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι οὕτω
πολλὰ ἐκ τῶν μικρῶν τὰ με-
γάλα, καὶ ἐκ τῶν προδήλων τὰ ἀ-
δηλα γνωρίζεται.

Ἐριφίλη καὶ λύκος.

Εριφίλη ὑπερήσασα ἄνθρω-
πῆς, ὑπὸ λύκου λιαιδιώκει-
το, ἐπιτραφέισα ἡ πρὸς αὐτὴν, εἰ-
πὼν, ὦ λύκε, ἐπεὶ ἐπέπεσμαι, ὅτι
σὸν βρῶμα γρηύσομαι, ἵνα μὴ
ἀκθῶς ἀποθάνω, ἀύκιστον πρῶ-
τον

esse reprehendendos, quia eos
parentes sic educauerint.

Maritus & uxor.

Habes quidam uxorem,
quæ domesticis omnibus
inimica erat, uoluit scire an
etiam erga paternos dome-
sticos ita afficeretur, qua
propter cum rationabili præ-
textu ad suum ipsam misit
patrem. Paucis post diebus
ea reuersa rogauit, quomodo
aduersus illos habuisset.
Hæc uero cum dixisset, bu-
bulci & pastores me suspe-
ctabant, ad eam ait: Sed o
uxor, si eos odisti, qui mane
greges agunt, sero autem re-
uertuntur, quid sperare oporti-
tet in ijs, quibus cum tota
conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic
sepe ex paruis magna, &
ex manifestis incerta coi-
gnosci.

Hoedus & lupo.

Hoedus derelictus a gre-
ge, persequente lupo, cō-
uersus ad eum, dixit, o lupo,
quoniam credo me tuum ci-
bum futurum me, iniucium
de moriar, cane tibia pri-
mum

1 3 tum

num, ut saltem. Lupo autē canente tibia atq; hœdo saltante, canes cum audiuisset, lupum persequuti sunt, hic conuersus hœdo inqt: merito hæc mihi sunt oportebat. n. me, cocus cū sim, tibi cinē nō agere. *Affabulatio.*

Fabula significat, qui ea quibus natura apti sunt, negligant, quæ uerò aliorum sunt, exercere conantur, in infortuna incidere.

Cancer & uulpes.

Cancer è mari cum ascēdisset, in loco quodam pascebatur. Vulpes uerò esuriens, ut conspexit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorādus ait, Sed ego cōdigna patior, q̄ marinus quū sim, terrestris esse uolui. *Affabulatio.*

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quæ nihil conueniunt, aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharædus rudis in domo calce incrustata familiariter, ut solebat, canēs, & contraresonante in se uoce, putabat ualde canorus esse. uerum elatus super hoc

cogit

τομ, ὅπως ὀρχήσωμαι. το ἦ λὺ κα ἀὐλῶντο, κα τ ἔριφα ὀρχημένης, οἱ λυῶντο ἀνὸσσαντο, τ λύκομ ἰδίωκομ, ὃ ἦ ἀποσφραφῆσ τῆ ὀρίφω φησι, δὴ καίως ταῦτά μοι γίνετῃ, ἰδίω γάρ με μάγιστρον ὄντα, ἀὐλητῶ μὴ μιμῆσθαι.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τ ἦ πρὸς ἀπειφύκασι ἀμελῶντο, τὰ δὲ ἑτέρωμ ἐπιτηδύμειν περιώμενοι, δυσυχίαισ περιπίπτουσιν.

Καρκίνου κα ἀλώπηξ.

Καρκίνου ἀπὸ Ἰθαλάσσης ἀναβῆσ, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπος. ἀλώπηξ δὲ λιμῶντοσσα, ὡς ἐθιάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόμ. ὃ ἦ μέλλωμ καταβιβρώσκεισθαι, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς θαι λάττιου ὄμ, χρῶσθαι ὑδρῶσθαι γρῆσθαι.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κα ἦ ἀνθρώπομ οἱ τὰ οἰκῆσ καταλεπόντοσ ἐπιτηδύματα, κα τοῖσ μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντοσ, ἐνότωσ δυσυχῶσιν.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφύης ἐν οἴκω λιπονία μὲν ὀσωνῆσ ἀέλωμ, κα αἰτηχῶσ καὶ αὐτῶ Ἰφωπῆσ, ὡς σφόδρα ἀφῶντο εἶναι. ηγεῖ δὲ ἐπαρδῆσ ἐπὶ τούτω, ἔγνω

ἔγνω δ' ἔμψυξαι διὰ τὸν ἑαυτὸν
ἐπιδοῦναι. ἀφινόμενος δ' ἐ-
πιδείξασθαι, καὶ ἡλικῶς ἄδωρ
παύει, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες
ἐπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι καὶ
τῶν ῥητόρων οἱ οὖτοι ἐν ταῖς σχολ-
αῖς διακρίνονται εἰς αἰτίους, ὅ-
ταν ἐπὶ ταῖς πολιτείαις ἀφίκων-
ται, ἔδωκεν ἄξιοί εἶσιν.

Κλέπτει.

Κλέπτει εἰς τινὰ εἰσελθόντες
οἰκίαν, ἔδωκεν δὲ τὸν, ὅτι μὴ
αἰλεκρυόνα, καὶ ποτόν λαβόντες
ἐπήλασαν. ὃ ἡ μέλλων ὑπὸ αὐ-
τῶν δύεσθαι, ἰδέτο ὡς αὐτὸν
ἐξ ἀπολύσσει, λέγων, χρῆσιμος
εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, οὐκ ἔστι
αὐτὸς ἐπὶ τὰ ὄργανα ἰγέρων. οἱ
δ' ἐφασαν, ἀλλὰ διὰ τὸτό σι-
μᾶλλον θύομεν. ἐκείνης γὰρ ἰγέ-
ρων, κλέπτει ὑμᾶς ἕνεκα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα
μάστιχα τοῖς πονηροῖς ἐναντιῶ-
ται, ἢ τοῖς χρηστοῖς ἔστιν ὄργανα
τήματα.

Κορώνη καὶ κόραξ.

Κορώνη φρονήσασα κόρακι,
τῷ ἐπὶ δὲ οἰωνῶν τοῖς ἀν-
θρώποις μαρτυροῦναι, καὶ διὰ
ποτόν μαρτυροῦναι ὡς προλι-
ποῦσι τὸ μέλλον, διασαμῶντι
καὶ

cogitavit & theatro sese com-
mittere oportere. profectus
vero ad se ostendendum, quum ma-
le admodum caneret, lapidibus
ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex
rhetoribus quosdam, qui in
scholis videntur esse aliqui,
cum ad res publicas se con-
ferunt, nullius precij esse.

Fures.

Fures in domum quandam
ingressi, nihil inuenerunt
nisi gallum, atque hoc capto
abierunt. Hic ab eis occi-
dendus rogabat, ut se dimitte-
rent, dicens, utilem esse ho-
minibus noctu eos ad opera
excitando. Hi vero dixerunt,
sed propter hoc te tanto ma-
gis occidimus. illos enim exci-
tando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxi-
me pravis esse aduersa,
quæ bonis sunt beneficia.

Cornix & coruus.

Cornix coruo inuidens,
quod is per auguria homi-
nibus uaticinaretur, ob idque
crederetur uti futura præ-
dicens, conspicata quos-

dā viatores prætereūtes, iuit
super arborē quandam, stās q̄s
ualde crocitauit. Illis uerò
ad uocē conuersis, & admira
tis, re cognita quidā inquit,
Abeamus heus uos, cornix
enim est quæ crocitauit, &
augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem
modo et homines cū præstan
tioribus certantes, præter q̄s
quod nō ad æqua perueniūt,
risum quoq̄ debere.

Cornix & canis.

Cornix Mineruæ sacrifi
cans, canē inuitauit ad
epulas, ille uerò ad eā dixit,
quid frustra sacrificia absu
mis? Dea enim adzō te odit,
ut ex peculiaribus quoq̄ tibi
augurijs fidē sustulerit. Cui
cornix, ob id magis ei sacri
fico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plo
ro q̄s ob lucrum non uereri u
nimos beneficijs prosequi.

Coruus & serpens.

Coruus cibi indigens ut
serpentē in aprico quodā
loco dormientē uidit, hūc dei
uolādo rapuit. Hic cū se uer
tisset, atq̄ momordisset ipsū,

coruus

νὰς ὁδοὶ πόρος παριόντας, ἤ
κην ἐπί τι δένδρον, ἢ τᾶσα,
μεγάλως ἐκραξον. τῶν ἡ πρὸς
τὴν φωνὴν ἐπιτραφέντων, καὶ
καταπλαγέντων, ὑποτυχῶν
τις, ἔφη, ἀπίω μὲν ὡς εἶποι, λωρῶ
ν κ γὰρ ἔστιν, ἢ τις λέει κραγε, καὶ
οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οὕτω καὶ
τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττο
σι ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῶν
ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα
ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ κύων.

Κορώνη ἀβλώα δύσσα, κύων
ἐπὶ ἐστίασιν ἐνάλη, ὃ ἡ πρὸς
αὐτὴν ἔφη, τί μάτλω τὰς θυσι
ας ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς ἔτω
σέμισα, ὡς καὶ τῶν σιωπρόφων
σοὶ οἰωνῶν τὴν πίσιν πείρει
λαίμ. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν, δια
ποτο μᾶλλον αὐτῆν δύω, ἵνα δε
αλλαγῆ μοι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πολλοὶ
διὰ λήρησιν τὰς ἐχθρὰς οὐδὲ
γαίμ οὐκ οὐνεῖσιν.

Κόραξ καὶ ὄφις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς
κατεῖδον ἐν τινὶ σπηλιῶ τό
πω ὄφιν λοιμώμενον, ποτο
καταπλάσσειν ἔπασι. τῶν ἡ ἐπιτρα
φέντων καὶ δακόντων αὐτὸν,

ἀποθνῆ

ἄπο θνήσκει μὲλλωμ ἔρκει, δ' ἴ
λαι & ἔγωγε, ὅς τοι ἔτορ δὺρην
ἔρμαιορ, δ' ἴ κ' ἄπο λυμαι.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθ' & πρὸς ἀνδρα, διὰ
θησαυρῶν ἐρβειν' ἐπὶ σωτηρίᾳ
λευδίω δὺταντα.

Κολοιδὸς κ' πριτράϊ.

ΚΟΛΟΙΔὸς ἐρτινι πριτράωνι
πριτράας ἰδῶν λευδίωσ ῥε
φομύνας, λουκαύνας ἑαυτὸρ ἦλ
θον, ὡς κει ἀυτὸς ἄ ἀυτὸ διαί
της μεταληφόμην & . αἰ ἴ μὲ
χει μὲν ἡσύχασον, οἰόμηναι πε
ριτράν ἀυτ' εἶναι, προσίγντο.
ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμην & ἐφ
θέγξατο, τλιωκαῦτα τλιω ἀυτο
γνῶσαι φύσιν, δ' ἴ ἡλασαν παίσι
σαι. κ' ὅς, ἀποτυχῶν ἄ ἐνταῦ
θα ῥοφῆς, ἐπαυῆκε πρὸς τοὺς
κολοιδὸς πάλιν, λευκῆνοι διὰ
τὸ χρῶμα ἀυτ' ἐκ ἐπιγνόντες,
ἄ μετ' ἀυτῶν διαίτης ἀπειρι
ξαν, ὡς τε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα,
μηδὲτέρας τυχεῖν.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθ' & δηλοῖ, ὅτι δ' ἴ κ' ἡ
μᾶς τοῖς ἑαυτ' ἀρκῆσαι, λογι
σομύνας, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς
τῶ μηδὲν ὠφελῆν, ἀφαιρέτ' κ' ἡ
τὰ προσήκοντα πειλάκει.

Κολοιδὸς.

ΚΟΛΟΙΔὸν τις συλλαβῶν, κ' δ' ἴ
σας ἀυτο τὸν πάλιν λίνω,
τῶ

coruus moriturus dixit, Me
miserum, qui tale reperi luc
rum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob
thesaurorum inuentionē de
salute periclitatur.

Monedula & columbae.

MONEDULA in columba
rio quodā columbis ui
sis bene nutritis, dealbauit se
se, iuitq; ut & ipsa eodem ci
bo impertiretur. Hæ uerò,
donec tacebat, ratæ eā esse
columbam, admiserunt. Sed
cum aliquādo oblita uocem
emisisset; tunc eius cognita
natura, expulerunt percuti
endo, eaq; priuata eo cibore
dijt ad monedulas rursum.
Et illæ ob colorem, cum ipsi
sam nō nossent, à suo cibo abi
egerunt, ut duorum appetēs,
neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere
re & nos nostris contentos
esse, considerantes auari
tiam, præterquam quod nihil
iuuat, auferre sæpe & quæ
adsunt bona.

Monedula.

MONEDULĀ quū q; cepisset,
& pedē alligasset filo,

25 suo

suo tradidit filio. Hæc nõ feri
 rēdo uictum inter homines,
 ubi parumper libertatem
 nacta est, fugit, in suum ni-
 dum se contulit. Circuuios
 luto uerò ramis uinculo, euo-
 lare haud ualens, quum inci-
 ritura esset, secum loqueba-
 tur, Me miseram, quæ apud
 homines non ferendo seruitu-
 tem, incaute me mea uita
 priuauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non
 nunquā quosdam, dum se à me-
 diocribus student periculis
 liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

Iupiter Mercurio iussit, ut
 artificibus omnibus men-
 dacij medicamentum misce-
 ret. Hic eo trito, & ad men-
 suram facto, æquabiliter sin-
 gulis miscuit. Quum uerò so-
 lo relicto sutore, multum su-
 peresse medicamenti, totum
 acceptum mortarium ei mi-
 scuit. Atque hinc contigit arti-
 fices omnes mentiri, maxi-
 mē uerò omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces
 artifices.

Iupit.

τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί-
 ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας τὴν μετ'
 ἀνθρώπων δόξαν, ὡς πρὸς
 ὀλίγον ἀδείας ἔτυχεν, φυγὰς
 ἦνεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ λαλιαν. πε-
 ρειληθέντ' ὁ δὲ τὸ δόγμα
 τοῖς κλάδοις, ἀποπλῦσαι μὴ
 διωάμενον, ἐπειδὴ ἀποθυή-
 σκειν ἔμελλεν, πρὸς ἑαυτὸν ἔ-
 φη, δέλαι' ἔγωγε, ὅς τινι
 παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας
 δολίαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν τῆς
 ζωῆς φρήσας.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δολοῖ, ὅτι τινὲς
 ἐὰν ὅτι μέγιστον λιπιδύων ἑαυ-
 τὰς βελόμηροι ῥύσασθαι, εἰς
 μέγιστον ῥιπίπτησιν.

Ερμῆς.

Ζεὺς ἑρμῶν προσέταξε πᾶ-
 σιν τοῖς τεχνίταις ψύδιον
 φάρμακον ἐγχέειν. ὃ ἢ ποτοῦ
 φασ, καὶ μέγιστον ποιήσας, ἰ-
 σον ἑκάστῳ ἐπέχεσθαι, ἐὰν δὲ μόν-
 ον τὸ σκευτῆρας ὑπολεψθῆτος.
 πολὺν λατρίαν πλοῦτον φάρμακον,
 ὅλῳ λαθῶν τὴν θυεῖαν ἐπέ-
 χεσθαι αὐτῷ. καὶ τούτῳ σωθέν-
 τας τεχνίτας ἀπαντας ψύδιον
 φασ, μάλιστα ἢ πάσῳ τὸν
 σκευτῆρας.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ψυδολίαν
 τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεύς.

Ζεύς πλάσας τοὺς ἀνδρώ-
πυς, τὰς μὲν ἄλλας διαθέ-
σεις αὐτοῖς ἐνέδκει, μόνω δὲ
ἐνδεῖναι τὴν αἰσχύνω ἐπελά-
θετο, διὸ καὶ μὴ ἔχωρ πόδον αὐ-
τῷ εἰσαγάγει, διὰ τὸ ὄχλη
αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. καὶ
ἵ τὸ μὲν πρῶτον αὐτέλεγον ἀ-
ναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα
αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη, ἀλλ' ἔγω-
γε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς
ὁμολογίαις, ὡς αὐτὸς μὴ εἰσ-
έλθῃ, αὐτὸς δὲ εἰσέλθῃ, αὐτῇ δὲ
εἰσεύσομαι παραυτίκα. ἀπὸ
δὲ τῆς σιωπῆς αὐτὰς πόρ-
υς ἀνασχύντας ἔνεικε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰς ἐπι-
πρωτῶν κατεχομένους, ἀνα-
σχύντας ἔνεικε συμβαίνει.

Ζεύς.

Ζεύς γάμος τελευτῶν, πάντα
τὰ ζῷα εἰσία, μόνω δὲ τῷ
χιλῶνις ὑπερβόσκου, διαπο-
ρῶν τὴν αἰτίαν τῷ ὑπερβόσκου,
ἐπιωθάνετο αὐτῷ, τίνος χάριν
αὐτῇ ἐπὶ τὸ δειπνῶν ἐπαγγέ-
νεται. τῷ δὲ εἰπέσης, οἶκος φίλος,
οἶκος ἀριστός, ἀγανακτήςσας
κατ' αὐτῷ, κατεδίκασε τὸ οἶκον
βασιλεύσαντι περιφέρειν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ

☞

Iupiter.

Iupiter formatis homini-
bus, omnibus illis affectus in-
didit, solum indere pudorem
oblitus est. Quapropter non
habens unde nam ipsum in-
troduceret, per turbam in-
gredi cum iussit. Hic uero
primum contradicebat, quod
indigna ferret. Vehementius
uero eo instante, ait: Sed ei-
go sanè his ingredior partibus,
si amor non ingrediat, ipse
se exhibeo quam primum. Ex
hoc profecto euenit, omnia
scorta inuerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, capi-
ptos amore inuerecundos
esse.

Iupiter.

Iupiter nuptias celebrans,
omnia animalia accipiebat.
Sola uero testudine tany-
de profecta, admiratus cau-
sam tarditatis, rogauit eam,
quam obrem ipsa ad cœnam
non accesserit. Quum hæc
dixisset, domus chara, domus
optima: iratus ipsi, damna-
uit ut domum baiulans cir-
cumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque
homines

homines eligere, parce potius apud se uiuere, quam apud alios laute.

Lupus & ouis.

Lupus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inueniam. Illa, re cognita, ait, Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationem insidiantem.

Lepores.

Lepores olim belligerantes cum aquilis, inuocauerunt in auxilium uulpes. hæc aut dixerunt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus, qui uos ei sitis, & cū quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cū præstantioribus certant, suam salutē contemnere.

Formica.

Quæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, nõ

erat

τῶν ἀνθρώπων αἰεθύντῃ μάλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Δύνη & κῆ πρόβατον.

Δύνη ὑπὸ λιωῶν διηχθῆς, ἠγείλιανκῶς πάσχων, ἐβέβλητο. ῥοφῆς ἢ ἀπορῶν, διασάμηνος πρόβατον, ἐδέϊτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ ἰομίσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ ῥοφίῳ ἐμαυτῷ δύρησω. τὸ δὲ ὑποτυχὸν, ἐφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ ῥοφῆ μοι χρύσει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αἰδέρα λιανκοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδεδύοντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀέτοῖς, παρενόησαν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δ' ἐφασαν, ἐδοκῆσαμεν αὖ ὑμῖν, εἰ μὴ ἠδὲ μετρητίνους ἐστέ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀγροῖ, ὅτι οἱ τοῖς λιρείτῃσι φιλονεικούντες, τῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἀνδρωπῶς λιῶ, καὶ τῆ γεωργίας διλιανκῶς προσέχων, οὐ

τοῖς

τοῖς ἰδίοις ὑφηρεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν γειτόνων καρπὰς ὑφηρεῖτο. ὁ δὲ ζῶν ἀγαυοαυτῆσας ἐπὶ τῆς τῶν πλεονεξίας, μετέμορφωσεν αὐτὸν εἰς τοτὸ τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ λεγέται. ὁ δὲ πῶ μο, πῶν ἀλλάξας, πῶ δὲ αἰθέρην ἔμετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀφάρους περιώρων, τὰς τῶν ἑτέρων πόνας συλλέγει, καὶ ἐαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἄλλοι, ὅτι οἱ φύσιν πονηροὶ, καὶ τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, ἢ πρόπον ἔμεταβάλλοντες.

Νυκτρίς ἢ γαλή.

Νυκτρίς ἐπὶ γῆς πεισθεῖσα, ὑπὸ γαλῆς σιωπῆσθην. καὶ μέλλουσα ἀναρῆσθαι, πρὸ σωτηρίας ἐδέετο. Ἄ ἢ φαμελύνε, μὴ λύωσθαι αὐτῷ ἀπολύσασαι. φύσιν γὰρ πᾶσι τοῖς πῶνοις πολεμῆν αὐτῇ ἔλεγον, ἔν ὄρνιθι, ἀλλὰ μῦς εἶναι. καὶ ἔτιως ἀφείθην. ὑστρον ἢ πάλιν πεισθεῖσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδέετο. Ἄ ἢ εἰπέσθης, ἀπατιν ἐχθραίνε μουσῖν, αὐτῇ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτρίς ἔλεγον εἶναι, καὶ πάλιν αἰπελύνε. καὶ ἔτιω σιωπῆσθαι αὐτῷ ἀλλάξαμελύνω τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

erat proprijs laboribus cōtentus, sed & uicinorū fructus surripiebat. Iupiter aut̄ indignatus huius auaritia, transmutauit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. uerū quū mutasset formā, nō & affectū mutauit. Nam usq̄ nūc arua circumeundo, aliorū labores surripit, & sibi recondit. *Affabulatio.*

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmutaerint, mores non mutare.

Vespertilio & mustela.

Vespertilio in terram cū cecidisset, à mustela capta est. Et cum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac uerò dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura uolucris omnibus inimica foret, ait, Non auē, sed murē esse. & sic dimissa est. postremo aut̄ cum iterum cecidisset, et ab alia capta mustela, ne uoraretur, orabat. Hac aut̄ dicente, cūctis inimicā eē muribus, Hæc nō mus, sed uespertilio eē dicebat, & rursus dimissa est. Atq̄ ita euenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Affabulatio.

Affabulatio.

Fabula significat, neq̄ nos in ijsdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerunq̄ pericula effugere.

Viatores.

Viatores secundum litus quoddam iter facientes, uenerunt in speculam quandam, & illic conspicati sarmēta procul natantia, nauim esse magnam existimarunt, quam obrē expectarūt, tanq̄ appulsura ea esset. Cū uerò d' uēto lata sarmēta propius foret, nō nauim amplius, sed scaphā uideri uidebatur. Aduectis aut̄ illis, qui sarmēta esse uidissent, inter se dixerunt: *Ut nos igitur frustra, q̄q̄ nihil est, expectabamus?* Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, qui ex improviso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

Asinus syluestris a sino uiso domestico in loco quodam aprico, profectus ad ipsum, beatū dicebat, & corporis habitudine, et cibi p̄cepti

one.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ ἐπιμελεῖσθαι λογισμῶν, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενοι, πολλὰ πρὸς τοὺς λιπιδίους ἐκφύγασιν.

Οδοιπόροι.

Οδοιπόροι κατὰ τινὰ ἀγρία λόγῳ ὁδὸν ὄντωντες, ἤλθον ἐπὶ τινὰ σκοπιαν, καὶ εἶθ' ἐθεασάμενοι φεύγοντα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾗ ἤθεσαν. διὸ δ' ἠ' προσέμνηον, ὡς μέλλουσιν αὐτὴ προσορμίσσειν. ἐπεὶ δ' ἦ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φεύγοντα ἐγγυτέρω ἐγένετο, δὴκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἰδέσθαι βλέπεσθαι. εἰς τὸν χρόνον δ' αὐτὰ φεύγοντα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάλιστ' ἡμῶν τὸ μὴδ' ἐν ὄρῳ προσδεχόμε

Επιμύθιον. (θα.)

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ ἀνθρώπων ἐννοεῖ εἰς ἀπροόπιστον διοῦντων φόβοι εἶναι, ὅταν εἰς πᾶσαν ἔλθωσιν, ἔδανός δὲ κρίσονται ἀξιοί.

Οὐδ' ἀγρι.

Οὐδ' ἀγρι' ὄνομα ἰδιώτη ἡμῶν ἐν τινὶ συγγένει τῶν πρῶτων, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριον, ἐπὶ τῇ τῆς ἀνείας τῷ σώματι, καὶ τῇ αἰσθητικῇ ἀπολαύσει.

σε.

οφ. ὕψρον ἢ ἰδῶν αὐτὸν ἀχθοφο
 ρεῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτῳ ἐπιδοσ
 ἰπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν
 παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἐγωγε δὴ
 τι σε δὴ δαιμονίῳ. ὄρω γὰρ, ὡς
 ἐκ αἰῶντος λιανῶν μεγάλων πλὴν
 δὴ δαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἐκ ὄρε
 ἰηλῶν τὰ μετὰ λιανῶν καὶ
 ταλαιπωριῶν κέρδιον.

Ονοί.

Ὅνοί ποτὲ ἐπὶ τῷ σιωπῆ
 ἀχθοφορῶν καὶ ταλαιπω
 ρῶν, πρόσθε ἐπιμύθου πρὸς
 τὸν Δία, λύσιμ τὸν ὄνον αὐτὸν
 σοί. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιδείξαι βου
 λόμενος, ὅτι ποτὲ ἀδύνατον
 ὄνον, ἔφη, τότε αὐτὸν ἀπαλα
 γήσει θάλαττα λιανοπαθείας, ὅταν
 ἐροῦντο σοὶ ὄνον ποταμῶν.
 λιανῶν αὐτὸν ἀληθῶς ὑπο
 λαβόντες, ἀπ' ἰκείνου καὶ μέχρη
 ποταμῶν ἐνθα ὄνον ἐτέρων ἰδῶν
 σιμῶν, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ πε
 ριστάμενοι ὄρον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἐκ
 ὄνον τὸν περὶ μὲν ὄνον ἀδύνατον
 τὸν ὄνον.

Ὅνον καὶ ἀλώπηξ.

Ὅνον ἐνδυσάμενος λέον
 τῶν περὶ ἴα, τὰ ἄλλα τὸν ὄ
 νον ἐκφορῶν. καὶ δὴ δεασάμε
 νος

one. Deinde uero cum uidi
 set eum ferentem onera, et ag
 sonem retro sequentem, & bac
 culis ipsum percutientem, ait:
 Ast ego non amplius beatius
 te existimabo. Video enim
 non sine magnis malis habere
 te te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula significat, non esse
 æmulanda lucra, in quibus in
 sunt pericula & miserie.

Asini.

Asini olim propterea quod
 assidue onera ferrent, &
 fatigarentur, legatos miserunt
 ad Iouem, solutionem laborum pet
 entes. Hic autem ostendere
 ipsis uolens, id non posse fieri,
 ait: tunc eos liberatum iri la
 boribus, quum mingendo flus
 uium fecerint. Ac illi eum
 uerum dicere existimantes,
 ex illo & nunc usque, ubi alio
 rum urinam uiderint asino
 rum, illic & ipsi circumstantes
 do mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuique
 quod fatale est, incurabile esse.

Asinus & uulpes.

Asinus indutus pelle leon
 tis, uagabatur reliqua bruta
 et perterrendo. Cæterum ubi
 se uat

sa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait: Sed beneficias, quod & egote tui mihi, nisi rudẽtẽ audiuißẽ.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui ijs qui extra sunt, aliq̄ esse uidentur, ex sua linguacitate redargui.

Asinus & rana.

Asinus ligna ferens, peritrasibat paludẽ quandã. Lapsus aut, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranae autem quæ erant in palude, auditis suspirijs: heus tu, dixerunt, et quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, quia quia ad breue tempus cecidißti, sic lamenteris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiã poterit in uirũ segnẽ, qui ob minimos quosq̄ labores tritatur, quum ipse maioribus facile resistat.

Asinus & coruus.

Asinus ulcerato dorso in prato quodã pascebatur. Coruo autem insidente sibi, & ulcus percutiente, asinus rudebat

vos ἀλώπεινα, ἐπεφῆτο καὶ ταῦτῳ δὲ εἰς τὴν οὐρανὸν ἦν, ἐτύχευεν γὰρ αὐτὸ φθρυγα μὲν πρὸς αὐτὸν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὄγνωμίς ἦεν ἡσασα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἐνίοτε ἀπαιδούτων, τοῖς ἐξωθεν τῆς τιμῆς εἶναι, ὑπὸ τῆς ἀιδίας γλωσσομαχίας ἐλέγχονται.

Ὁν & καὶ βάρβαροι.

Ὁν & ξύλα βασιλέων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλιθίσσας ἦν ὡς λατὴ πέτρων, θανατασθῆναι μὴ δυνάμενος, ὡδύρετό τε καὶ ἔσθον. οἱ ἦν ἐν τῇ λίμνῃ βάρβαροι τῆς στρατιᾶς τούτου ἀνέσταντες, ὡς ἔτασαν, καὶ τί αὐτὸν ἐποίησας, εἰ τοσούτου ἐν ταῦθα χρόνου διέβησθαι, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πέτρων, ἔτως ὀδύρη;

Επιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαι αὐτὸν πρὸς αὐτὸν ῥάθυμον, ἐπὶ ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τῶν πλείστων ῥαδίως ὑφίσταμενος.

Ὁν & καὶ κόραξ.

Ὁν & ἠλιώμενος τῷ νῶτον ἐν τινὶ λημῶνι ἐνέμετο. λέοντα ἦν ἐπιμαθίσαντα αὐτῷ, καὶ τὸ ἔλεος ξαίνοντα, ὅ ὄντα ὄγνωτο

ἔγκλιτο, καὶ ἤλατο. τὸ δὲ ὄνυ-
λάτου πόρρωθον ἰταμλίου, καὶ
γελῶντες, λύκος παρὼν αὐ-
τὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἀδελφοὶ ἡμεῖς,
οἱ ἅμα μόνον ὀφθαλμῶν αὐτῶ,
διωκόμεθα, τέτρω γ' ἡγεῖσθε
εγγελωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι οἱ λακκοῦ-
χοι τ' ἀνθρώπων καὶ μόνον φα-
θέντες ἀηλοὶ εἰσιν.

Ὁν καὶ ἀλώπηξ.

Ὁν καὶ ἀλώπηξ ποινω-
νίαν συσδέμενοι πρὸς ἀλ-
λήλους ἐξήλθον εἰς ἀγρῶν. λέοντι
τ' αὐτοῖς πρὶν τυχόντες,
ἡ ἀλώπηξ τ' ἐπυρτημένον ὄρω-
σα λίνθωρον, προσελθῶσα τῷ
λέοντι, παραδώσει αὐτῷ τὸν
ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀ-
κίνδυνον ἐπαγγέλληται. τὸ γ'
ἀπολύσει αὐτὴν φήσαντες, ἐ-
κείνη παραγαγῶσα τ' ὄνον, εἰς
τινα πάλιν ἐμώβειν παρ-
εθεύασε. καὶ ὁ λέων ὄρων ἐκεί-
νον φύσει μὴ δωάμενον,
πρῶτον πλὴν ἀλώπηκα συσδέ-
σει, ὅθ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐ-
πάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι τοῖς λοι-
ποῖς ἐπὶ δολοῦντες, λαοδρά-
σται πολλοὶ καὶ αὐτὸς προσ-
απολεινόντες.

Ὁν καὶ

rudebat ac saltabat. Sed a-
grosne procul stāte ac ridentē
te, lupus præteriens, ipsū
vidit, & dixit: Miseri nos,
quos si tantum uiderit, perse-
quitur; huic autem & ar-
rudent.

Affabulatio.

Fabula significat, malefi-
cos homines, si tantum ap-
pareant, dignosci.

Asinus & uulpes.

Asinus & uulpes, in ita
inter se societate, exiue-
runt ad uenationem. Leo
uero, quum occurrisset ipsis
uulpes, imminens periculū
uidens, profecta ad leonem,
tradituram ei asinum pol-
licita est, si sibi impunita-
tem promiserit. Qui quū di-
missuram eam dixisset, illa
adducto asino, in casses quos-
dam ut incideret, fecit. Sed
leo uidens illum fugere mini-
me posse, primam uulpem
comprehendit, deinde sic ad
asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat,
eos qui socijs insidiantur,
sepe & seipsos nescios peri-
dere.

k Gallina.

Gallina & hirundo.

Gallina serpentis ovis inuentis, diligenter calc facta excudit. Hirundo autem quum eam uidisset, ait: ô demens, quid hæc nutris? quæ quæ excreuerint, à te prima iniuriam auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilem esse prauitatē, licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

Quoniam primum uisa est camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant. Vbi uero procedente tēpore cognouerunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo usq; ut ad eam accederent. At intellecto paulo post beluæ non inesse bilem, eò contemptus iere, ut & frena ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpens à multis hominibus pessundatus, Iouē postulauit. Iupiter aut ad eū dixit: Sed si qui prior conculcauit,

Ornis η̄ χειλιδῶν.

Ορνις ὄφρατος ἠὰ δὲ ὄρδσα, ἐπιμελοῦς ἐκδορμαίνασα δὲ κολαφί. χειλιδῶν δὲ δεασα μὲν αὐτῶν, ἐφυ, ὠ ματαία, τί ταῦτα βίβεις; ἀπὸρ αὐξήσονται ἀπὸ σὺ πρώτης τοῦ ἀδὲ κἄν ἀφξέτῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι ἀτιθάσαστός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα δὲ βγέτησαι.

Κάμηλος.

Ὅτι πρῶτον κάμηλος ὠφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλάγνόντες ἐφουγον. ὡς δὲ χρόνου προϊόντος, συνῆδον αὐτῆς τὸ πρῶτον, ἐδάρρησαν μὲν κατὰ προσελθόντων, αἰσθόμενοι ἢ κατὰ μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς χολίον οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσας ἤλθεν, ὡς τε καὶ χαλινὸς αὐτῆς περιθέντες, παισὶν ἐλευθερίαν δὲ δῶκασι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι τὰ φοβηδῶν τῶν πράγματων, ἡ συνήθεια δυνατά φρονήματα ποιεῖ.

Οφίς.

Οφίς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατὴρ μῆνος, τῶ δὲ ἰὸν ἐτύχασεν. ὁ ἢ ζῶν πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸ πρῶτον πατὴρ σάουτα

θευτα ἐπληξας, ἔκ αὐτὸν δούτι
 ἔπεχέρησε τοτο ποιῆσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς
 πρῶτον ἐπιχάινουσιν ἀνδι-
 γάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβροί
 γίνονται.

Πρῆξιθρα.

Πρῆξιθρα δὲ διψῆσι συνεχομένη,
 ὡς ἐδείκασατο ἐν τινὶ τόπῳ
 λερατῆρα ὕδατος γυγραμμί-
 θου, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι.
 διὸ καὶ πολλῶ τῷ ροίῳ ἐνεχθεῖ-
 σα, ἐλαθον ἑαυτῶ τῷ πίναντι
 ἐμπροσθεν, ὡς καὶ τῶν πρῶτων αὐ-
 τῶν ὄριστα ἀντων ἑαταπε-
 σῆν ἐπὶ γῶ, καὶ ὑπὸ τινος τῶ πα-
 ρατυχόντων ἀλῶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶ
 ἀνθρώπων διὰ σφοδρῆς προθυ-
 μίας, ἀπρὸς κῆπῶς πράγμα-
 σιν ἐγχειροῦντες, ἐμὲ ἄλλοισιν
 ἑαυτὰς εἰς ὄλεθρον.

Πρῆξιθρα καὶ κορώνη.

Πρῆξιθρα δὲ ἐν τινὶ πρῆξιθρῶνι
 πρῆξιθρα, ἐπὶ πολυτεχνίᾳ
 ἐφροναίτετο. κορώνη δ' αὐτῶν
 κῆσσασα ἐφῆ, ἀλλ' ὦ αὐτῆ, πῆ-
 παυσο ἐπὶ τῶ σερμνωσόμενῃ, ὅ-
 σω καὶ ἀνὸ πλῆθονα τικτῆς, τοσῶ-
 τῶ καὶ πλείους λύπας σιωάγεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι καὶ τῶ
 οἰκίῳ

cavit, purgisses, nequaquam
 id facere secundus aggressus
 fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos quæ
 prius invadentibus resistunt,
 alijs formidosos fieri.

Columba.

Columba siti correpta, ut
 vidit quodam in loco por-
 culum aque depictum, ueris
 nata, atque multo elata impetu,
 inscisa in tabulam offendi-
 dit, ut et pennis ipsius peri-
 fractis, in terram decideret,
 atque à quodam occurrentis
 ueniret.

Affabulatio.

Fabula significat, non
 nullos homines ob uehemen-
 tes alacritates, inconsulto
 res aggredientes, iniicere sei-
 se in perniciem.

Columba et cornix.

Columba in columbario
 quodam nutrita, foxuni-
 ditate superbiebat. Cornix
 uero ea audita, ait: Sed heus
 tu desine hac re gloria-
 ri: nam quo plures pa-
 ris, eo plus mæroris accu-
 mulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex
 k 2 famulis

famulis quoque eos esse infelicitissimos, qui in seruitute multos filios faciunt.

Diues.

Diuēs duas habens filias, altera mortua præficias conduxit. quum uero altera filia dixisset, *Vt nos miseræ,* ipse ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus hæc uero non necessarie sic uehementer plangunt, mater ait: *Ne mirare filia, si hæc ita lamentantur, nam numerorum gratia id agunt.*

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob auaritiam non uereri alienis calamitatibus questum facere.

Pastor.

Pastor actis in quercetum quoddam ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, et fructum decutiebat. Oues uero inter edendum glandes, nesciæque uestes una deuorant. At quum pastor descendisset, ut quod erat factum uidit, *O pessima,* ait, *animalia, uos cæteris uel lera ac uestes præbetis, à me uero qui uos nutrio, et uestem surripitis.*

Affabulatio.

οἰκετῶν δυσχεστάτοι εἰσιν, ὅσοι αἰ τῆ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιῶσιν.

Πλάσιος.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἐπέχωρ, ἃ μιᾶς ἀποθανόνσης, θρηνούσας ἐμιθώσατο. ἃ δὲ ἐτερας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἀθλια ἡμεῖς, αἴγει αὐταὶ ὧν ἔστι τὸ πένθος, θρηνῶν ἐκίστην, αἰ ἢ μὴ προσυκασσάτω σφοδρῶς λυπῶνται, ἢ μήτηρ ἔφη, μὴ δαύμαζε τέκνον, εἰ αὐταὶ ἔτω θρηνῶσιν, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ ποτοποιῶσιν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος λέγει, ὅτι οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν ἐκὼν ἄλλοτρίαν συμφερέας ἐργολαβῶν.

Ποιμῶν.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρυῶν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς τὸν καρπὸν λιπέσει. τὰ δὲ πρόβατα ἐδίονοτα τοὺς βαλαύτας ἐλαδορ, καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὃ ἢ ποιμῶν λιπαρῶν, ὡς εἶδεν τὸ γεγονός, ὦ λέλινα, ἔφη, ἴσα, ἡμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἡμεῖς δὲ ῥέποντες ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλιθε.

Επι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ ἁλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' αὔσιαν, τὰς μικρὰν προσήκοντας οὐδὲν γινώσκουσιν, κατὰ τὴν οἰκίαν φασὶν λατρεύειν.

Ἀλιεὺς καὶ σμαρίς.

Αλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνέβη καὶ σμαρίδα μικρὰν ἣν εἶδε, ἐκ τούτου αὐτὸν νῦν μὴ μὴ λαβῆν αὐτίκω, ἀλλ' εἶσαι διὰ τὸ μικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξήσῃ, καὶ μεγάλη, φησὶ, γινώσκωμαι, συλλαβῆν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μέγαν ἄσπερον ἀφίλειαν ἴσσομαι. καὶ ὁ ἀλιεὺς ἔπειθε, ἀλλ' ἐγγύθι αὐτὸν εἶπεν, ὅτι ἐν χερσὶν παρῆς λίγρος καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ προσδοκώμενον, καὶ μέγα ὑπάρχει, ἐλπίζειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ ἁλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος αὐτὸν εἶναι, ὁ δὲ ἐλπὶδα μέγιστον, τὰ ἐν χερσὶν ἀφείδω σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ανθρώπος τις εἶχε ἵππον καὶ ὄνον, ὁ δὲ οὐδὲν ἦν ἐν τῇ οἰκίᾳ. ἔπειθε ὁ ὄνος τὸν ἵππον, ἀφῆκεν ἑμὲ βαρῆς, εἰ θέλεις εἶναι με σῶον. ὁ δὲ ἵππος ἐπέσθη. ὁ δὲ ὄνος πρὸς τὸν ἵππον ἐλάσθη. τὸ δὲ ἀδελφότης πάντα

ἐπιφέρει

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinent, beneficio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator & ceruus.

Piscator demisso reti in mare, reculit ceruum. qui parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod parvus foret. Ad quum creuero, & magnus inquit, euasero, me capere poteris, quoniam iam et maiori tibi ero utilitati. Tum piscator ait: Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est dimisso lucro, licet sit paruum, expectando magnum sperem. Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe maioris rei, quæ in manibus est, amittat, quod parua sit.

Equus & asinus.

Homo quidam habebat equum & asinum: cum autem iter facerent, in uia ait asinus equo: Tolle à me oneris partem, si uis me esse saluum. Illo non persuaso, asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus

h 3 impot

impositis ei, & ipsa asini pelle, conquerens equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflictio? quia enim parium oneris tui accipere, ecce omnia gestio, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis iungantur utrosq; servari in vita.

Homo & Satyrus.

Homo quidam cum satyri in una societate unâ cū eo comedebat. Hyems uerâ & frigus cū erat, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam ob causam hoc faceret, ait: Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Consulente rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frige facio. Suscepto sermone satyrus: Sed ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos

ἐπιθέντ' αὐτῷ ἢ αὐτὴν τῆς ὄνου δόξαν, θριλιῶν δ' ἵππ' ἔβόα, οἱ μοι τῷ παναδλίῳ, τέ μοι σωείβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ δελήσας γ' ἢ μικρὸν βάρ' ἔλαβ' ἔμ, ἰδὲ ἅπαντα βατὰς ὦ, καὶ τὸ δέγμα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντο, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρώπ' ἢ σάτυρ'.

Ἀνθρώπος τις πρὸς σάτυρον φιλίαν ποιησάμεν' ἠσθεσίῳ ἰὼ αὐτῷ, χειμῶν' ἢ καὶ ψυχῆς γρηομελίας, ὁ ἀνθρώπ' τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφίρων τῷ στόματι ἀπέπνευε. τὸ ἢ σατύρ' ἐπὶ πρώτησαντ', δὲ ἢ αὐτίαν τοτο πράττει, ἔφη, τὰς χεῖρας μὲ δέρμαίνω ἐκ τῆς θερμότητος. μετὰ μικρὸν ἢ ἰδέσθαι τ' ἰδρῶν πρὸς συνέχοντ', ὁ ἀνθρώπ' προσφίρων τῷ στόματι, ἔφύσα αὐτό. πικρονομίαν ἢ πάλιν δὲ ἢ αὐτίαν τοτο πράττει, ἔφη, τὸ ἰδρῶμα καὶ ταψύχων. ὑπολαβὼν ἢ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τῆς νύκτος ἀποτόσομαι σε ἢ φιλίας, ὅτι ἐν τοῦ αὐτ' στόματι τὸ θερμὸν ἢ τὸ ψυχρὸν δ' ἀγείρει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοῖ, ὅτι δεῖ φεῖ γὰρ

ἴσμεν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἄμ
φίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπηξ ἠγεῖ δρυοτόι
μῦθον.

Αλώπηξ κυνηγούς φεύγουσα, ἠγεῖ ἐν ὄρημίᾳ πολλῶν δρόμων ἀνύστα, ἀύδρα δρυοτόμον δὲρίσκει ἐν ταύτῃ, ὅν λαθικίττει τοῦ λυγρῆαι αὐτῷ. τοῖς ἡ υποδείξαντες αὐτῇ πῶς ἑαυτὴ λαλῶν, εἰσιλθεῖσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας. τῶν ἡ λυγρῶν ἐλθόντων κὶ ὄρωτόστων τὸν ἀύδρα, ἔτι τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἶδέναι, τῇ ἡ χειρὶ αὐτοῦ τὸ τόπον ὑπέδεικνυ. οἱ δὲ μὴ πρόσχοντες, ἀπῆλθον παρὰ χεῖμα. ὧς οὖν εἶδον αὐτὴς ἡ ἀλώπηξ παρῆλθόντας, ἐβῆλθεν ἔπιπροφωδῶσα. μεμφομένης ἡ αὐτῷ ἐκείνη, ὧς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας ἡ αὐτῷ ἔχ ὁμολογῶσαν, ἡ ἀλώπηξ ἐπιτραφεῖσα ἔφη, ὡς ἔτι, ἀλλ' ἔγωγε ἠλείψω αὐτοῖς χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὁμοίῃ ἠγεῖ τὰ ὄργα αὐτῶν χεῖρας ἠγεῖ τὰς ῥόπας εἶχεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελιομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιούντας τοῖς ὄργοις.

Ἀνθρώπου

re nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirum rogantibus, hic uoce quidem negabat scire quicquam, sed manu ibi locum demonstrabat. Hi uero quod id non egissent, confestim abiere. Ut igitur uidit eos uulpes præterisse, exiit nihil alloquuta: eorum ipsam accusante, quod seruata à se gratias sibi non ageret, uulpes conuersa inquit: Heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuum gestus & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contra rebus faciunt.

k • Homo

Homo perfractor statuæ.

Homo quidam ligneū habens deū, supplicabat ut sibi beneficeret. Cū igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus eleuatū ipsum cruribus proiecit in pavementū. Illiso igitur capite, ac statim diffractō, auri q̄ plurimū effluxit. quod ille iam dū colligeret, exclamabat: Peruersus es, ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequa q̄ profuisti, uerberati autē te multa donasti bona. *Affabulatio.*

Fabula significat, nō profuturū te tibi, honorando prauū hominem, sed uerberando ipsum profuturum magis.

Homo & canis.

Homo qdā parabat cenā, accepturus amicū quendam suū & familiarē. canis itē ipsius aliū inuitando canem dicebat, o amice ueni, cenā unā mecū. Is cū accessisset, lætus astabat, magnam spectans cenā, secū loquens, Paræ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata est. nam & nutriar, & ad satietatem cenabo, ita ut nullo modo cras esuriam. Hæc secum

Ανθρωπὸς καταβραύσας ἀγάλμα.

Ανθρωπὸς τις ξύλινον ἔχων θεόν, λαθικέτους τ' ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς δὲ ταῦτα ἐπραττον, καὶ δὲ ἐν ἡττῶν ἐν πενίᾳ διήγει, θυμωθεὶς, ἀφ' αὐτῶ σκελῶν, ἐρρίψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρούσας δὲ τὴν κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλαυθῆσθαι, χρυσὸς ἐρρίθυσεν ὅτι πλῆθος. ὁ πόρδων σιωπῶν ὁ ἀνθρώπος ἐβόα. τρεβλὸς ὑπάρχης, ὡς γὰρ οἶμαι, καὶ ἀγνώμων, τιμῶντά σε γὰρ ἤκιστα με ὠφελήσας, τυπθίσαντα δὲ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διυλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἀνθρώπον, τυπθίσαντα δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Ανθρωπὸς καὶ κύων.

Ανθρωπὸς τις ἐτοίμαζε δεῖπνον, ἐσιάσων τινα τῶν φίλων αὐτῶ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτῶ ἄλλον κύναν ἐκάλεσε, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο σιωδέσθην μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἴσατο, βλέπων τὸν μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαδαι, πόση μοι χαρὰ ἀπὲρ δεῖπναίως ἐφαίνῃ. φαθήσομαι τε γὰρ, καὶ εἰς κέρρον δεῖπνήσω, ὡς γὰρ με αἰετοῦ μηδὲ μῆγε πεινάσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτῶ

ἑαυτὸ λέγοντες τὸ κύνος, καὶ
 ἅμα σφόντος πλὴν κέρκου, ὡς δὲ
 εἰς τὸ φίλον δαρρῶντες, ὁ μὲν
 γειγῶς ὡς εἶδε τοτοῦ ὠδὲ καὶ
 κείσε πλὴν κέρκου πῶρις ῥέφον-
 τα, κατὰσχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ,
 ἔρριψε παρὰ χρῆμα ἔξωθεν τὸ
 θυρίδιον. ὁ δὲ κατιῶν, ἀπῆει
 μὲν γὰρ κρᾶζον. τῶν τις ἢ κυ-
 νῶν, τὸ κατ' ὀδὸν αὐτῶ σιωπῶν
 τῶντων, ἐπυρώτα, πῶς ἐδεί-
 πνησας φίλον; ὁ δὲ πρὸς αὐ-
 τὸν ὑπολαβὼν, ἔφη, ἐκ τῆς πολ-
 λῆς πόσεως μὲν οὐδὲς ὑπὲρ νό-
 ρου, ἔδὲ πλὴν ὀδὸν αὐτῶν, ὁ δὲ
 ἐξῆλθεν, οἶδεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδει
 δαρρῶν τοῖς ἐξ ἄλλοτρίων οὐ
 ποιῶν ἐπαγγελομένους.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἀλιευστικῆς ἀπει-
 ρῶς, λαβῶν αὐλοῦς καὶ
 δίκτυα, παρὰ γαίαν εἰς πλὴν θά-
 λασσαν, καὶ τὰς ἐπὶ τινὸς πέ-
 ρρας, τὸ μὲν πρῶτον ἠύλει, νομί-
 ζων πρὸς πλὴν ἠδυσφώνισον τὰς
 ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δὲ ἐπὶ
 πολὺ διατενόμενος ἤνυσεν ἔι-
 σεν, ἀποθέμενος τὰς αὐλὰς,
 ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβλητρον,
 καὶ βαλὼν κατὰ τὸ ὕδωρ,
 πολλὰς ἰχθύας ἤγειρεν. ἐνθα
 ῥῶν ἢ αὐτὰς ἀπὸ τῆς δίκτυας, ὡς
 εἶδε

cum dum diceret canis, si-
 mulq; moueret caudam, ut
 qui iam amico fideret, coquus
 ut uidit ipsam huc & illuc
 caudam circumagentem, at
 reptis ipsius cruribus, eiecit
 statim de fenestris. At is
 quum decidisset, ibat uehemen-
 ter exclamando. Sed canum
 quidam quum illi in uia oc-
 currisset, percontabatur, ut
 belle coenatus es amice? Is
 suscipiens ei dixit: Multo po-
 tu inebriatus supra satietate
 te, ne ipsam quidem uiam qua
 egressus sum, noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non
 oportere confidere ijs qui
 ex alienis benefacere polli-
 centur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, ac
 ceptis tibijs ac retibus,
 perrexit ad mare, & stans
 super petra quadam, primum
 quidem sonabat tibijs, existi-
 mans ad uocis suauitatem pi-
 sces assilire. Ut uero multum
 contendens, nihil profe-
 cit, depositis tibijs, assu-
 mit rete, ac iacto in aquam
 multum piscium cepit.

Quibus euacuato reti, ut
 k s uidie

uidit salientes, ait: O pessimæ animantes, quum sonarem tibia, non saltabatis: quum uero cessauit, id agitis.

Affibulatio.

Fabula in eos qui præter rationem et inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armentum taurorum pascens, amisit uitulum, lusitrandosq; omnem solitudinem, indagando mortem traxit. ubi inuenire nihil potuit, precatus est Iouē, si furem qui uitulum cepit ostenderit, hœdum in sacrificium oblaturum. Cæterum proficiscens in quercetum quoddam, inuenit a leone deuorari uitulum. Trepidus igitur, et perterrefactus, eleuatis manibus suis in cœlū, ait: o domine Iupiter, promissam tibi hœdum me daturū esse, si furē inuenirem: nunc eaurū tibi recipio sacrificaturū, si huius manus effugerō.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniant, precantur: cum inuenerint, quærunt effugere.

ἴδτε πηδῶντας, ἔφη, ὧ λάκιε φαζῶα, ὅτι ἠύλουω, οὐκ ὠς χεῖραδε, ὅτι δ' ἐπέπαυμαι, τοτὸ ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον ἢ παρὰ λαίρην τι πράττοντας.

Βυκόλος.

Βουκόλος ἀγγέλω ταύρων βόσκων ἀπώλθε μόσχον, περιελθὼν δ' ἐπάσασεν τὴν ὄρημον, διέτριβεν ὄρουσῶν. ὡς δ' ἐδιδὼν οὐρεῖν ἠδλυθήν, ἠύξατο τῷ δ' ἰῖ, αὐτὸν λαβόντα μόσχον κλέπτῳ ὑποδείξει, ἔριφον εἰς δυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ὄρχόμενος εἰς τινὰ δρυμῶνα, δύσει κείοντα λατρεδίου τὸν μόσχον. ἔμφοβος οὖν γερόμενος, ἢ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἔειπεν, ὧ δέσποτα ἰσοῦ, ἐπηγγειλάμην σοὶ ἔριφον δώσειν, ἐὰν ἔκλεπῶν εὐρω, οὖν ταύρόν σοι δύσειν ὑπισχουμαι, ἐὰν τέτα τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Οδοιπόροι.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας δυστυχῆς, οἱ τινὲς ἀπορῶντες ἢ δύχοντες οὐρεῖν, οὐρεντες ἢ ἰσοῦ τισιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ.

Κοραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ,
μητρὸρ δὲ ἄρα τῶ θεῶ, καὶ μὴ
δρῶμαι. ἢ δ' ὑπολαβῶσα ἔφη,
τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν θεῶν ἐ-
λεήσει; τίνας γὰρ κρείας ὑπόσας
γὰρ δὲ κ' ἐκλάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ
ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, ἔδ' ἐνα-
φίλον ἀνάγκη δὴρῆσαι.

Ἄετός.

Υποραύωδες πέραις αἰτὸς
ἐκαδέστω, λαγῶν δὲ θηροῦ
σῆντων. ποτοῦ δὲ τις ἔβα-
λε τρεφούσας, καὶ τὸ μὲν βέ-
λῳ ἐντὸς αὐτὸ ἐσῆλθεν. ἢ δ' ἐ-
γλυφῆ σὺν τοῖς πτέροις πρὸ τῶ
ὀφθαλμῶν εἰσῆκε. ἢ δὲ ἰδῶν
ἔφη, καὶ ποτό μοι ἑτέρα λύπη,
τὸ τοῖς ἰδίοις πτέροις ἐναπο-
δύσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν
ἔστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κιν-
δυνεύσῃ.

Τέτλιξ καὶ μύρμηκός.

Χειμῶν ὄρα τῶν σίτων
βραχύντων, οἱ μύρμηκός
ἐψυχον, τέτλιξ δ' ἐλιμώτῳ,
ἢ τει αὐτοὺς προφίω. οἱ δ' ἐ μύρ-
μηκός ἔπωρ αὐτῷ, διὰ τὸ
δέρος ἐσυνῆλθε προφίω; ὃ ἢ ἔ-
πει, οὐκ ἐσχόλασον, ἀλλ' ἦδον
μοσικῶς,

Coruus.

Coruus ægrotans, ait ma-
tri, mater precare deum,
nec lamentare. Ea uero su-
scipiens ait, quis deus, ὁ fili
miseretur tui? cuius enim
tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in-
uita multos inimicos habet,
amicū in necessitate inueni-
tuos neminem.

Aquila.

Super petra aquila sedi-
bat, lepore captura. hanc
autem quidā percussit sagiti-
ta, quæ intra ipsam ingressa
est. Sed crena cum pennis
ante oculos stabat: quam
cū uidisset, ἔ hæc, inquit, mi-
hi altera mors litia, quod pro-
prijs pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, du-
rum esse. quum quis à suis pe-
riculum patiatur.

Cicada & formicæ.

Hæmis tēpore quū criticū
efferueret, formicæ refri-
gerabāt, cicada aut esuriens
petebat ab eis cibū. formicæ
uerò dixerūt ei: cur æstate nō
colligebas alimētū? hæc ait,
Nō erā ociosa, sed canebam
musicè,

musicè. tum hæridendo dixerunt: Si æstivo tempore moi dulabaris, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quæquam aliqua in re esse negligentē, ne morreat, ac periclitetur.

Vermis & vulpes.

Qui sub cæno celabatur vermis, super terram egressus dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait vulpes, alios curās teipsum claudū non curas? *Affabulatio.*

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omnine verbum inane esse.

Gallina auripara.

Gallinam quis habens, oua aurea parientem, rarus intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similē reperit. Hic multum sperans inuenire diuitiarū, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse præsentibus & fugere inexplebilitatem.

μοσιῶς. οἱ ἃ γιλάσαντο ἄπορ, ἀλλ' εἰ δέρονε ὄρασε ἠδὲ λαις, χειμῶν & ὄρχῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ & δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ λινδιωσύνη.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Ο τῷ πηλῷ λυπητόμην & σκώληξ, εἰς γλῶσσειδῶν, ἐλεγείωσι τοῖς ζώοις, ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρός παίων. καὶ πῶς, εἶπεν ἀλώπηξ, ἀλλας ἰώμην & σαυτόν χωλόν ὄντα ἐκ ἰάσω;

Επιμύθιον.

Ο μῦθ & δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόσχειρ & ἠεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ορνις χρυσοτόκος.

Ορνιθὰ τις εἶχον ὡς χρυσοτίκτασαν, καὶ νομίσασ ἐνδομ αὐτῆ ὄγκον χρυσοῦ εἶναι, λεύνας εὐρυκοσ ὁμοίαν τῆ λοιπῶν ὀρνίθων. ὃ ἃ ἀθρόον πλεῖστον ἐλπίσασ δὲρῆσειν, καὶ τομικῆ ἐσέρητη ἐκείνη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ & δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παρῶσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ πλεῖστον πλησίαν φύγειν.

Λέων

Leo

Αἴων κὶ ἀλώπηξ.

Εὐν γηράσας, κὶ μὴ διωκόμενος διακρίσας αὐτῷ ἑς βορῆν, ἔγνω δὲ ἐπινοίας τι πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγρηόμενος ἐν σπηλαίῳ τινί, κὶ λυγρῶς κλειθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παραγρηόμενος οὖν τὰ ζῶα ἐπισκέψας χάριν, συλλαμβάνων κατήδιον αὐτά. πολλῶν οὖν ζῶων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνησμά ποτε γυνῶσα, παραγρηόμενος αὐτῷ, κὶ τᾶσα ἐξώθη τὸ σπηλαίον, ἐπιωθάνετο, πῶς ἔχει. τὸ δὲ εἰπόντος, κακῶς, κὶ τὴν αἰτίαν πιπύθασαι νομίζουσα δὲ ἡν δὲ ἐξέρεται, ἢ αἰλώπηξ ἔφη, ὅτι ὄρω ἔχον πολλῶν ζῴων, ὀλίγων δὲ βιούντων.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκτικμυρίων προσρῶμενοι τῶν κινδύων ἐπιφύγουσι.

Λύκος κὶ γράως.

Υπερλιμώτῳ περιήκει λυγρῶν βορῆν. γρηόμενος δὲ λιγρῶς τινὰ τόπον, ἤκουσε παιδῶν κλαίοντες. καὶ γράως λεγούσης αὐτῷ, πᾶσαι τῶν κλαίειν, εἰ δὲ μὴ, τῆ ὥρα ταύτη ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ. οἷός μιν δὲ ὁ λύκος, ὅτι ἀληθὲς ἢ γράως, ἴσαστο πολλῶν ἐκδικηόμενος ὄρας.

Leo & uulpes.

Leo senio confectus, qui suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & deiectus, simulabat agrotare. Aduenientes igitur animantes uisitacionis gratia, comprehensas deuorabat. Multis igitur absumptis manibus, uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogabat, quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, male, causamque rogaret, quamobrem non ingrederetur: uulpes ait, quia me uestigia terrent, omnia ad introsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines coniecturis prauijsa pericula euitare.

Lupus & uetula.

Lupus esuriens circuibat querendo cibum. Profectus autem ad locum quendam, audiuit lugentem puerulum, eisque dicentem anam, Desine plorare: sin minus, hac hora tradam te lupo. Ratus igitur lupus seruo loqui amulam, ad multam expectabat horam.

horam. Sed quum aduenisset uespera, audit rursus anum blandientem puero, ac dicentem: Si uenerit lupus huc, interficiemus eum cum fili. His auditis, lupus cundo dicebat: In hoc tuzyurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.

Hoedus & lupus.

HOedus super domo quadam quum staret, uiso lupo prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed lupus ait: Heus tu, non tu mihi, sed locus conuiciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumque & locum & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

Mulus ordeo pingue factus lasciuiabat, clamans ac dicens: Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis. atque aliquando cum necesse foret ei currere, ut a cursu cessauit, patris a sinu statim recordatus est.

Affabulatio.

ὄραυ. ὡς δὲ ἰσπέρβα λιατέλεσθον, ἀκείει πάλιν ἀλγρὰς λιακιδύσης τὸ παιδίον, καὶ λέγους αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος, δούρο, φωνούσομεν, ὡς τέκνον, αὐτόν. ταῦτα ἀκείσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὴ λέγασιν, ἀλλὰ ἢ πρᾶτλίσιν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους οἱ τινὲς τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχασιν ὁμοίαν.

Εριφὸς καὶ λύκος.

Εριφὸς ἐπὶ τινὸς δώματος ἔστῆς, ἐπειδὴ λύκον περιόντα εἶδον, ἐλοιδορεῖ, καὶ ἰσκιῶ πλὴν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὡς οὐτὸς, ἔσύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ λιαρὸς δίδωσι τὸ δράσθαι λιατὰ τῶν ἀμεινόνων.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κερῶν παχυνθῆς, ἀνδρὸς κίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ὄξιν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ἔλασ ἀφωμοιῶθω. λιαί ποτε ἀνάγκης ἐπελάσης φέχην, ἐπεὶ δὴ το δρόμος ἐπαύσατο, ἔτ' παρὸς ὄντα δούτος ὑπέμνησθην.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ
 χροῖός τις δόξαν φέρητινὰ, τ'
 ἑαυτο γέμιον τύχης μὴ ἐπιλαν-
 θανέσθω. ἀβελῆαι γὰρ ἔστιν ὁ
 βίος ὅτι.

Οφίς καὶ γεωργός.

Οφίς ἐν γεωργῶν προθύροις
 φιλώων, ἀνέστη αὐτὸ τὸ
 εὐπριον παιδίον, πένθος ἢ τοῖς
 γονοῦσι μὴ γένετο μέγα. ὁ δὲ
 πατήρ ὑπὸ πλὴν πένθους
 λαβῶν, ἐμίλλον τὸ ὄφιον ἐξελθόν
 παφονόσει. ὡς δὲ ἐκινῆσε μι-
 κρόν, σπύσας ὁ γεωργός τ' πα-
 τάξαι αὐτόν, ἠσέχουσι, μόνον
 κέρσας πλὴν πλὴν ῥόγλης ὀπλῶν,
 ἀπελθόντος ἢ τ' ὄφιος, ὁ γεωρι-
 γός νομίσας τὸν ὄφιον μὴ κέτι
 μνησικακῆν, λαβῶν ἄφρον καὶ ἄ-
 λας, ἔθικεν ἐν τῇ ῥόγλῃ. ὁ ἢ ἔ-
 φησιν λέπτον συρίξας, εἶπεν, οὐκ
 ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φι-
 λία, ἕως αὐτὸν πλὴν πένθους ὀ-
 ρῶ, σὺ ἢ τὸ τύμβον τ' τέκνυς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ ἄλλος μί-
 σος ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται,
 ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυον,
 δι' ὃ ἐλυπήθη.

Σαλπικτήης.

Σαλπικτήης στρατὸν ἐπισωά-
 γων, καὶ κρατῆς ἐπὶ ὅτ'
 πολέμιον, ἐβόη, μὴ λείνε-
 τίμι,

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tē-
 pus ad gloriam promoueat
 al. quē, non sua tamen ipsius
 fortunæ obliuiscatur. instabi-
 lis enim est uita h. ec.

Serpens καὶ agricola.

Serpens in agricolæ uesti-
 bulis delitescēs, sustulit ei-
 ius infantē puerulū. Lucius
 aut̄ parentibus fuit magnus.
 at pater præ mœrore accer-
 pta securi, egressū serpentem
 occisurus erat. Vt uero ἔσπε-
 xit parump, festinādo agricola,
 ut ipsū pcuteret, errauit,
 tantū percussio foraminis orifi-
 cio. Digressō aut̄ serpente, a-
 gricola ratus serpentē nō am-
 plius iniuriæ meminisse, aci-
 cepit panē et salē, apposuit ἑ-
 in foramine. Sed serpens tenuis
 sibilo ait: nō erit nobis amo-
 do fides amicitiaue, q̄diu ego
 lapidē uideo, tu tui filij tumu-
 lum. Affabulatio.

Fabula significat, nullū
 odij, aut uindictæ obliuisci,
 quamdiu uidet monimētum,
 quo tristatus est.

Tubicen.

Tubicen exercitum con-
 gregās, ac superatus ab
 hostib. clamabat, Ne occide-
 te,

te me uiri temere & frustra.
Non enim uestrum quenquam
occidi: nam praeter aes hoc
possideo aliud nihil. Et hi ad
ipsum dixere, Ob id magis
morieris, qui quum nequeas
ipse pugnare, omnibus adpu-
gnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus
peccare, qui malos ac gra-
ueis principes concitant ad
male agendum.

Arundo & oliua.

DE tolerātia & uiribus
& quiete arundo & oli-
ua contendebant. quū arun-
dini oliua conuicium face-
ret, utpote imbecillae, ac faci-
le cedenti uentis omnibus,
arundo tacendo nihil loqui-
ta est. Ac parumper prae-
stolata, ubi acer afflauit uen-
tus, arundo succussa, & dei-
clinata uentis facile euisit,
oliua autem cum uentis rei-
stitisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui
tempori ac praeslantioribus
non resistunt, meliores esse
iis, qui cum potentioribus
contendunt.

Lupus

τί με, ἢ ἀνδρῶν, ἐκὴν ἡγεῖ μά-
τλω. ἐδ' εἴα γὰρ ὑμῶν ἀπέντα
να. πολλὸν γὰρ το χαλκῆς τέτου
ἐδὲν ἕτωμαί. οἱ ἕως αὐτὸν
ἔφασαν, διὰ τοτο γὰρ μάλλον
τιθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ διωάμεν
πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς
μάχλω ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλείον
πλάσσειν οἱ τῶν λιανῶν ἢ βα-
ρεῖς διωάτας ἐπιγείροντες εἰς
τὸ λιανοποιεῖν.

Κάλαμος ἢ ἐλαία.

Διὰ λιανότητα ἢ ἰσχυρὴν ἡγεῖ
ἰσχυρίαν κάλαμος ἢ ἐ-
λαία ἢ εἴσον. το ἕνα κάλαμος ὄνθ
λιανομένου ὑπὸ τῆ ἐλαίας, ὡς
ἀδυνάτης ἢ ῥαδίως ὑποκλι-
νομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ
ἐλάλαμος σιωπῶν ἐκ ἐφθίγξας
το. ἢ μικρὸν ὑπομένει, ἐπει-
δὴ ἀνέμος ἐπνύσσει ἰσχυρὸς,
ὁ μὲν κάλαμος ὑποσειθεῖς ἢ
ὑποκλιθεῖς τοῖς ἀνέμοις, ῥα-
δίως διδύθῃ, ἢ δ' ἐλαία ἐπει-
δὴ ἀντέτρεπε τοῖς ἀνέμοις, λιαν-
τεκτάθη τῆ βίᾳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν
λιανῶν ἢ τοῖς λιαντέροις αὐτῶν
μὴ ἀνδιστάμενοι, κρείττους εἰ-
σὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονει-
κούτων.

Λύκος

Λύκος ἢ γόβραν.

Υπελαμῶ ὄστρον ἐπεπύ-
Λγος, ὃ ἢ γράφει μιὰ ὀμπαρ
 ἕξαι εἶπερ, εἰ πλὴν λεφαλλὸν αὐ-
 τὸ ἐπιβαλῶσα, τὸ ὄστρον ἐν το-
 λαιμῶ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἢ ἢ ποτ'
 ἐκβαλῶσα, λολιχόδερθε ὄσα,
 ἢ μιὰ ὀμ ἐπιβήτει. ὅς τις γελᾷ
 σασ, ἢ τὰς ὀδόντας δύξας, ἀρι-
 κεί σοι μιὰ ὀς, ἕφη, ποτὸ κὴ μόν-
 νομ, ὅτι ἐκ λύκος τὸ ματθὸν καὶ
 ὀδόντων ὀβήρεθ καράεν σῶαν,
 μηδὲν παθῶσαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθὸς πρὸς ἀνδρας, οἳ τι-
 νος ἀπὸ κινδύνου διασωθέν-
 τος, τοῖς ὀβήρεθ τοιαύτας
 ἀπονέμωσι χάριτας.

Αλιετοροβ.

Αλιετοροβ δύο μαχομελῶν
 πρὸ δικλειῶν ὀβήρεθ, ὃ εἰς
 ἢ ἕτρου λατεροπώσατο. καὶ ἰ-
 μερὸν ἢ τῆθεῖς, ἕς τόπον κατὰ
 σκιορ ἀπιῶν ἐκρύβη. ὃ ἢ νικῆ-
 σασ, ἕς ὕψθὸς ἀρθῆς, ἢ ἐφ' ὕψη
 λῶ τοίχθσας, μεγαλοφῶνως ἐ-
 βόησε. ἢ παρ' ὀβήρεθ ἀετὸς λα-
 τὰπῆας, ἢ ἕρπασθη αὐτὸ. ὃ δ' ἐν
 σκότῳ λακρυμμελῶς, ἀδῶς ἐπι-
 ποτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθὸς ἀγροῖ, ὅτι λύκος
 ἐπὶ βρυφάνοις ἀντιτάσεται, τα-
 πῆνοῖς ἢ δίδωσι χάριεν.

Γέρωμ

Lupus ὁ grus.

Lupus gutturi osse infixos
 mercedem grui præbitu-
 rum dixit, si capite iniectos
 os ex gutture sibi extraxe-
 rit. Hæc autem eo extractos
 quippe quæ procero esset col-
 lo, mercedem esflagitabat.
 Qui subridendo, dentesq; exi-
 acuendo, Sufficiat tibi, ait;
 illa sola merces, quod ex ore
 lupi ὁ dentibus saluum cai-
 put ὁ illesum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui a pe-
 riculo seruati, bene de se mei-
 ritis eam gratiam referunt.

Galli:

DVobus gallis pugnantibus
 de gallinis foeminis,
 alter alterum in fugam uer-
 tit, ac uictus in locum obscu-
 rum profectus delituit. Sed
 qui uicit, in altum eleuatus,
 stansq; super alto pariete,
 magna uoce clamauit, ὁ
 statim aduolans aquila, eum
 rapuit. At qui in tenebris
 delitescibat, ex illo intrepide
 gallinas conscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, domi-
 num superbis opponi, dare
 autem humilibus gratiam.

Senex

Senex & mors.

Senex olim incisa à se ligna quum ferret, multam ibat viam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem inuocabat. Sed mors quum adesset, causamq̃ peteret, propter quam se uocaret, perterrefactus senex, ait, *Vt meum onus attollas.*

Affabulatio.

Fabula significat, omnē hominē esse uitæ studiosū, licet infortunatus sit & medicus.

Ranae.

Due ranæ siccata palude, ubi habitabant, circumibant quaerendo ubi manerēt, ac profectæ in profundū puteum, et acclinatæ deorsum, uisi aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum: altera uero ait, *Si hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?* Affabul.

Fabula significat, nequid inconsulto fiat.

Agnus & lupo.

Agnus in alto quum staret loco, lupo inferius prætereuntē uia mordebat, & ferā maia & crudiferā appellabat. Sed lupo cōuersus ait

Γέρον η̄ θάνατος.

Γέρον ποτὲ ξύλα κόψας, η̄σεν ταῦτα φέρον, πολλὴν δὲ ὄρμην ἐβάδιζε. η̄σεν δὲ ἰὰ τὸ πολλὴν κόπον ἀποθέμενον εἰ τόπω τινὶ τὸν φόρτον, τὸ θανάτου ἐπικαλῆτο. τὴν θανάτου παρίοντο, η̄ πω θανόμενος τὴν αἰτίαν διήμην αὐτὸν ἐκάλει, ἀφελιάσας ὁ γέρον, ἔφη, ἵνα με τὸ φόρτον ἀφῆς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι πᾶς αἰὲς θρωπὸς φιλόσῳ, εἰ η̄ δύστηνός ἔσται, η̄ πτωχός ἔσται.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο, ξηραυθός η̄ λίμνης ἐν ἡλιώτῳ, περιέβουσαν ζητούντες πᾶς καταμῆσαι. η̄σεν ἰθὺς ἐλθόντες εἰς φρέαρ βάθον, η̄σεν ἰθὺς ἐλθόντες ἐλάτῳ, η̄σεν ἰθὺς τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σινεβέλουσαν, ἵνα πηδῆσιν παρὰ τοῦ ἐλάτῳ, ὁ δὲ ἔτρωτο εἶπεν, εἰ ἡσεν τοιοῦτο ξηραυθὸς, πᾶς δύνησόμεθα ἀναβῆσαι;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι ἀνὸς συμβελῆς μὴ ποιῆται.

Ἄγνος η̄ λύκος.

Ἄγνος ἐφ' ὑψηλῆς τόπῳ ἰσάμενος, λύκον ἐλάτῳ πωσείοντα τὴν ὄρμην ἰσνωπτε, η̄ θυξίον κακὸν ἀπεκάλει η̄ ἰσομοίρον. ὁ δὲ λύκος ἔγραφεῖς, εἶπε πρὸς

πρὸς αὐτὸν, ἔσὺ με λοιδορεῖς,
ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς ὑπερβύον-
τας ὑβριῶν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώ-
πων, διὰ φόβου ὑψιλοτέρων.

Κώνωψ κὺ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν
ῥηκε, ἔσ' ἐφοβῶμαι σε, ἔσ' ἐ-
δυνατώτερός με εἶ, εἰ ἢ μὴ, τί
σοὶ ἔστιν ἡ δύναμις, ὅτι ξύεις
τοῖς ὄνυξι, κὺ δάκνεις τοῖς ὀδόν-
τι; ποτο κὺ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μα-
χομένη ποιεῖ. ἐγὼ ἢ λίαν ὑπ-
έρχω σε ἰσχυρότερος. εἰ δ' ἐδει-
λεις, ἐλθώμεν κὺ εἰς πόλεμον.
κὺ σαλπίστας ὁ κώνωψ, ἐνεπή-
γετο δάκνων τὰ πρὸ τὰς ρί-
νας αὐτοῦ ἄριχα πρόσωπα. ὁ ἢ
λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέ-
δυσεν αὐτὸν, ἕως ἔργαυάντη-
σεν. ὁ ἢ κώνωψ νικῆσας τὸν
λέοντα, κὺ σαλπίστας, κὺ ἐπινίκιον
ἔστας, ἔπτατο. ἀράχνης δ' ἐδε-
σμῶ ἐμπλακῆς, ἐδιόμηνος ἀ-
πωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολε-
μῶν, ὑπὸ στυλῆς ῥῶσ' ἄλ' ἀρ-
άχνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς καταβά-
λους μέγα, ἡγεῖ ὑπὸ μικρῶν
καταβαλλομένων.

Τελος τ' αἰσώπε-
μύθων.

ait ad ipsum, Non tu contui-
meliaris mihi, sed ubi stas
turris. Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt
iniurias ab indignis homini-
bus, me tu sublimiorum.

De culice & leone.

Culex ad leonē accedens,
ait, Neque timeo te, ne-
que fortior me es, sin mi-
nus, quod tibi est robur quod
laceras unguibus, et mordes
dentibus? hoc & foemina cū
uiro pugnans facit. Ego ue-
rò longe sum te fortior. Si ue-
rò uis, ueniamus ad pugnā.
Et quum tuba cecinisset cui-
lex, inhæsit mordens circa
nares ipsius leucis genas:
leo autē proprijs unguibus dil-
niavit seipsū, donec indigna-
tus est. Culex autē uicto leo-
ne quū sonuisset tuba, & epi-
necium cecinisset, auolauit.

Araneæ uerò uinculo impli-
citus, quū deuotaretur, lamēi-
tabatur, quod cū maximis pu-
gnās, à uili animali aranea
occideretur. Affabulatio.

Fabula in eos, qui proster-
nunt magnos, & à paruis
prosteruntur.

Finis Aesopi fa-
bularum.

ΒΧ ΑΡΗΤΗΟΝΙΙ ΕΚ ΤΩΝ ΑΦΘΟΝΙΩΝ
sophistæ exercitatus *νίξ σοφιστῶ προγυμνασμάτων.*
mentis.

Fabula profecta qui-
 dem est à poetis, sed
 & rhetoribus com-
 munis facta est admonendi
 gratia. Est autem fabula ser-
 mo fictus, imagine quadam
 representans ueritatē. atq; sicut
 alia Sybaritica, alia Cilix,
 alia Cypria dicitur, accepto
 ab inuentoribus nomine. Ve-
 rum quoniā Aesopus egre-
 gie præter cæteros conscri-
 psit fabulas, euicitur potius
 Aesopia diceretur. ea uerò
 est triplex. Rationalis, Mo-
 ralis, Mista. Rationalis, in
 qua aliquid ab homine geri
 cōfingitur. Moralis, quæ ei
 orū imitatur mores, quæ sunt
 rationis expertia. Mista ue-
 rò, quæ rationale irrationa-
 lesq; complectitur. Eam au-
 tem admonitionē, cuius cau-
 sa fabulam cōstitueris An-
 te fabulationem præpositam,
 postpositam uerò, Afi-
 fabulationem
 dices.

Fabula

Ο μῦθος ποιητῶν ἢ
 προῦλης, γεγενῆσθαι ἢ
 ἢ ῥητόρων λοιπὸς ἐκ
 παλαινέσεως ἐστὶ ἢ μῦθος, λό-
 γος ψευδῆς, εἰκονίζων ἀλή-
 θειαν. καλεῖται ἢ σουδαριτικός,
 ἢ ἐκὶ λιλίξ, ἢ ἐκὶ λύνει, πρὸς
 τὸς δὴ δόντας μεταθεῖς τὰ ὀνό-
 ματα. νικᾷ ἢ μάλλον αἰσώπι-
 ος λεγέσθαι, τῷ τὸν αἰσώποιο
 ἀφῖστα παύλων συγγράψαι τὸς
 μύθους. τὸ ἢ μύθος τὸ μέγιστον
 λογικόν, τὸ ἢ ἠθικόν, τὸ δὲ μι-
 κτόν. ἢ ἐκὶ λογικόν μέγιστον, ἐν ᾧ τι
 ποιῶν ἀνθρώπου πειλάσθαι.
 ἠθικόν ἢ, τὸ τῶν ἀλόγων ἢ
 ἀπομιμνήσκον. μικτόν ἢ, τὸ
 δὲ ἀμφοτέρων, ἀλόγος ἢ ἐκὶ λογι-
 κῆς. τὸν ἢ παλαινέσειν δὲ ἢ ἢ ὁ
 μῦθος τετακτῆ, προτάτων ἢ
 ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύ-
 θιον ἢ τελευταῖον ἐπι-
 σκευῶν.

Μῦθος

ΜΥΘΟΣ Ο ΤΩΝ

FABVLA QVA

μυρμηκων ηγει των τεττιγων,
 προς διπλων τος νεος εις
 ωνους.

formicarum & cicadarum
 exemplo hortantur iu-
 uenes ad laborem.

Ο Ερως λω ακμη, ηγει οι
 μη τεττιγος μισι-
 κλω ανεβαλλοντο σιω-
 τουου, τοις μυρμηξι δε πουεν
 επησι, ηγει συλλεγειν καρπος,
 δε ων εμελλον το χειμων &
 φαφισαοθαι. χειμων & η επι-
 γιγονοτ &, μυρμηκω μη οϊς
 επουου, εβρεφοντο, τοις δε η
 τριφεις τελοδουτα προς ουδαι-
 αυ. ουτω νεοτης πουεν ουκ
 ιδιλοσα, παρα το γη
 ραισ λακοπραι
 γε.

Cicade olim æstate
 assiduis cantibus in-
 dulgebant, formicæ
 uerò hyemis memores, labori-
 bus fructibusq; colligendis
 operam dabant. Verum quæ
 hyems aduenisset, formicæ
 his quæ collegerant, pasce-
 bantur: cicadas autem dei-
 lectatio illa eò indigentie
 perduxit, ut esurirent om-
 nes & fame conficerentur.
 Sic iuuentus laborum fugi-
 ens male habet in
 senectute.

ΕΚ

13

ΕΧ

πίδου, ἀνειμένης ἂν ψυχῆς
 δέονται. φιλοσοφεῖ δ' ἡ γράφη
 καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα,
 θηρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις
 ποδρείτησι χορὸν τῷ αἰσώπῳ,
 ἀπὸ τ' ἐκείνης σκηνῆς συμπλά-
 σασα. κορυφαῖα δ' ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἡ
 ἀλώπηξ γέγραπται. χρεῖται γὰρ
 αὐτῇ ὁ αἰσώπῳ διακόνῳ τῶν
 πλείστων ὑποδείσιων, ὡς πρὸς
 ἡ κωμῳδίᾳ τῶν
 Δάμων.

F A

tas remissiore animo indige-
 re, non latuit. Philosophatur
 autem pictura et fabularum
 corpora. Bruta enim cum
 hominibus conferens, cœ-
 tum circa Aesopum statuit,
 ex illius scena confectū. Cho-
 ri dux uulpes depicta est, uti-
 tur enim ea Aesopus mini-
 stra argumentorum pluri-
 um, ceu Dauo Co-
 mœdia.

L 4 G A

Περὶ αἰθρώπων καὶ λιθίνου λέοντος.

ΑΝδρὸς ποσὶν πατάτο πέριον λέων,
Καί τις λέοντί φησι, τί τιν' ἰσχυρὸν βλέπεις;
Ἄλλ' εἰ λέοντος, εἶπεν, ἠδ' αἰσων γλύφειν,
Πολλὰς αὖ εἶδον ὄντας αἰθρώπων λίθους.

Επιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῆς ἔδει σιμνύμεσθαι.

Περὶ λέοντος κοιμωμένου καὶ μύθου.

Λέοντος ὑπνώττοντος, αἰχρὸν μέσον
Διέδραμνον μῦς, ὃς δ' ἀνέστη σιωπῆως.
Γελαῶ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη,
Οὐ μὲν πῶσ' ἔμαθ' ἔτι, τί τιν' ὄδον δ' ἀναρέπω.

Επιμύθιον, ὅτι ἔδει καὶ μύθου πρὸς φρόνησιν
ἀποτρέφεισθαι.

Περὶ λέοντος καὶ κῆρας, καὶ γυπαίου.

Λέων μάχην ἔθηκε πρὸς ποτὶ κῆρα,
Γυπαῖος δ' ἀνέστη ἐσκόπῳ τιν' ἔριον,
Βρῶσιν ἔβλητο πάντα ποιῆσαι τάχα.
Φίλος δ' ὄρωστος ἠτόχευ τ' ἰλιπίδων.

Επιμύθιον, ὅτι ἔδει ἀλλοτρίοις ἕκαστοις ἐπιχαιρέειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωδῆτος.

Λέοντα δορκάδας ὡς ἴδον μεμνηνότες,
Ωμοῖρα θυρῶν, εἶπεν, ἀθλιωτάτη,
Εἰ σωφρονῶν γε, δυσνάθει καὶ εἰ λέων,
Πῶς νῦν μανείς ἔμετ' ἀεικλύων δράσεις;

Επιμύθιον, ὅτι ἐξουσίαν ἔχοντα ἔδει θυμῶσθαι.

Περὶ λέοντος, ὄνου, ἀλώπηκος.

Λέων, ὄνος, κερδῶν τε πρὸς θύραν ἴον.
Ὄνος ἢ ταύτῳ εἰς βίτον διεδρασκεύων,
Λέων λατὸν παράξει κερδῶν ἢ πλείον
Ἐνεμῶν αὐτῷ, σωφρονισθεὶς ἔξ ὄνου.

Επιμύθιον, ὅτι δεῖ ἐξ ὧν πάσχεισιν ἔτρωσι,
παυδύμεσθαι.

G A B R I A E G R A B C I T E E

trasticha.

De homine & leone lapideo.

Viri pedibus calcabatur lapideus leo,
 Et quidam leoni, ecquid robur, inquit, intueris?
 Assi leones, ait ille, sciuisent scalpere,
 Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio, Quod non oporteat inflari uirtute.

De leone dormiente & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem
 Percurrit mus. Is autem surrexit ulico.
 Ridet uulpes, ac leo respondit:
 Non timo, sed interrumpo iter.

Affabulatio, Quod non oporteat, ne paruum quidem
 contemptum negligere.

De leone & apro & uulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum,
 Vultures uero de insuper speculabantur litem,
 Ut deuorarent statim, qui uinceretur.
 Sed amicis iisdem uisis, frustrati sunt spe.

Affabulatio, Quod non oporteat alienis malis lætari.

De caprea, & leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,
 Ofacum ferarum, ait, miserrimum,
 Si compos mentis intollerabilis es leo,
 Quomodo nunc furens non plena facies lachrymarum?

Affabulatio, Quod non oporteat eum qui potestatem
 habet, excandescere.

De leone, asino, uulpe.

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.
 In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
 A leone dilaceratus est, at uulpes plus
 E: tribuit, edocta ab asino.

Affabul. Quod ex ijs quæ alijs patiuntur, doceri oporteat.

Περὶ οὐκ βατάζοντος ἑδωλου.

Ωμοις οὐκ παρῆγρον ἀργυροῦ βρέτας,
 Οπρσιωκῆν, πᾶς τις αὐτὸ ἐπροσκύωει.
 Τύφω δ' ἐπαρθείς, μὴ δέλων μλύνει οὐκ,
 Ηκαστος, ἃ θεὸς σὺ, τ' θεὸν δ' ἄγεις.

Επιμύθιον, ὅτι τοὺς ἐν ἀξιώμασι τιμωμλύνους θεῖ γινώσκεις, ὅτι ἀνθρώποι εἰσι.

Περὶ παιδὸς ἐδίουτος σπλάγχνα.

Βοὸς φαγῶν πᾶς εἰς ἰορτιῶν ἔγκρατα,
 Οἶμοι λίεκληγ' ὡς σπλάγχνα μῆτρ' ἐκχέει.
 Η δ' αὐτὴ γελῶσα, μὴ φοβῆται τένου, ἔφη,
 Τῶν σῶν γ' ἃ δὲν, ἀλλ' ἐμῆς ἀλλοτρίω.

Επιμύθιον, ὅτι θεῖ τὰ ἀλλότρια ἀντιτρέφει, καὶ μὴ γογγύζει.

Περὶ ἀλώπειου καὶ βάτης.

Φραγμὸς ἀλώπειος ὑπὸ βῆσιν δέλος,
 Ολιθαυθῆσα, καὶ βάτης δεδραγμλύν,
 Εξέτο πέλμα, λοιθορεῖ ἢ τὴν βάτον.
 Μέμφει σεαυτῶν, μὴ μέπερ, καὶ οὐκ φάτο.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς τὰ ἑαυτὴν κακὰ σιωπῶντας, τὰ ἢ τῶν ἐτέρων κατηγοροῦντας.

Περὶ κύνωπος καὶ ταύρου.

Κύνωψ καθῆτο πρὸς κέρως ταύρος πάλαι,
 Ουβρὴ κίλισον, ἐπὶ ἐπὶ τῶν αἰθέλων.
 Ηκαστος δ', ὡς περὶ ἐκ ἔγνω καθῆ μλύνον,
 Οὕτω ἢ μὴ πῆσαντες αἰδοσιν λάβη.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς λογιζομλύνους ἑαυτὰς εἶναι ἢ σοφὰς, ἢ ἀνοητοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ οὐκ αἰδέσθαι.

Περὶ ἐλάφου καὶ ἀμπέλου.

Ελαφον ἐξήλαυνον οἰκωυγέτη.
 Η τις διασείας ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,
 Τὰ φύλλα βιβρώσκασα δὲ τ' ἀμπέλων,
 Κωκυετοσιν ἐν δ' ἴκως ἐθιγάθη.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς κακοποιῶντας τὰς αὐτὴν σφύγγετας.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,
Quod unusquisq; occurrens adorabat.

Superbia uero elatus nolens manere asinus,
Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio, Quod oporteat eos qui indignitatibus con-
stituti sunt, cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,
Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater,
Hæc ridendo ait, ne timeas fili.

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis.

Affabulatio, Quod oporteat aliena restituere, & non
murmurare.

De uulpe & rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta, conuicia dicebat rubo.
Increpa te ipsam, non me, ille ait.

Affabulatio, Aduersus eos qui sua tacent uitia, & alij
ena reprehendunt.

De culice & tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se uolare uelit.
Audiuit, quem admodum non nouerat sedentem,
Itaq; neq; euolantem sentiret.

Affabulatio, Aduersus eos qui uolunt esse docti, poten-
tes ue, aut prudentes, nec sunt.

De cerua & uite.

Ceruam persequabantur uenatores,
Quæ densis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comedere,
Venatoribus iure præda fuit.

Affab. Aduersus eos, qui malefaciunt benefactorib. suis.

De

Περὶ ὄφειος καὶ γεωργῶ.

Οριμ δέλωρ τις αἰτ' ὀϊθρῶ παιδίῃ

Πλήττερ, πέρραυτ' ἔχεις, καὶ φιλεῖν δέλωρ.

Ορις δέ φησι, πῶς γένοιτο συμβάσεις,

Ἔως σὺ τύμβου τόρ δέ, ἐγὼ πέρραυ βλεπω;

Επιμύθιον, ὅτι αἰ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλακτοί εἰσι.

Περὶ παιδῶς καὶ σκορπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρσιν πᾶσι τις, σκορπίω

Πρότενε χεῖρας. ὅς ἤ, μὴ φαύσης, ἔφη,

Ὡς ἔγιμα φαύσεας, ἐκ κόλπων τούτων,

Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκοσώσεις ἀκρίδας.

Επιμύθιον, ὅτι θεῶν ἀνθρώποις μὴ συμ-
μίγνυθαι.

Περὶ σὺς καὶ μῦς.

Σὺς εἰλέει τις μῦν ὄργον ὄντ' ἀσιτίας.

Οὐς χαλκίδος βλέποντος, ἔφησαν γέλωρ.

Ὁ μῦς δ' ἐτιζῶν, ἔπειμας δακρύων,

Ὡς ἔδιε σὺν δάμαθι λέων ῥήσιν σῶα;

Επιμύθιον, πρὸς τὰς τὰ ἑαυτῶν παραπλῶματα παραβλέ-
ποντας, τὰ ἢ τ' ἐτέρων γελῶντας.

Περὶ οἶς καὶ λιοντῆς.

Φέρον λιοντῶν δέσμα τοῖς ὤμοις ὄντ',

Νύχει λῆων αἰνάει τις, αἰπόλος βλέπων.

Ἐπεί ἢ γυμνός τε λιοντῆ δὲ σὺρέθη,

Τότον μύλων ἐμνησε αἰ ἀταξίας.

Επιμύθιον, ὁ μῦς δ' ἄλλοι, ὅτι αἰ παρ' ἀξίαν τιμὰν
τάχιστα λύουσι.

Περὶ τράγος καὶ ἀμπέλου.

Τράγω προσεῖπεν ἀμπέλῳ, βλάπτεις σύ με

Κείρων τὰ φύλλα. μὴ γὰρ ἔκ ἐστι χλοῖα;

Ὅσον γὰρ αὐτῶν βλάψεις, σὺρήσω τάχα

Πρὸς δυσίαν σὺν εἰς δεῖς οἶνον βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις δέλωρ τις ἀδικεῖν τινα,
ἀφελᾷ αὐτόν.

De serpente & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu
 Percussurus petramq; scidit, & amare uolebat.
 Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones,
 Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?
 Affabulatio, Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De puero & scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni
 Porrigebat manus, is autem, ne attigeris, ait:
 Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
 Veras quoq; locustas abijcies.
 Affabulatio, Cum malis hominibus conuersari non
 oportere.

De sue & mure.

Sus quidam murem traherat ad sedandam esurientem,
 Quos uidentes fabri ferrarij riserunt.
 Mus uero adhuc uiuens ait lachrymarum plenus,
 Ne unum quidem potestis pascere suem?
 Affabulatio, Aduersus eos qui suos casus negligunt, ab
 enos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
 Iactabat esse leo quispian, uidendo caprarios.
 Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
 Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.
 Affabulatio, Fabula significat, immeritos honore
 quamprimum solui.

De hirco & uite.

Hircum uitis allocuta est, offends tu me
 Tondendo folia, num nam non est herba?
 Quamuis enim nocue is, inueniam statim
 Ad mactationem tui erga deos, unum ut scaturiat.
 Affabulatio, Quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria
 afficere, iussit eum.

Πρὶ ἀνδρὸς καὶ γαλῆς γυναικός.
 Ἄνὴρ γαλιῶ γυνᾶμα πρὸς δόμους ἄγει.
 Παρῶ ἢ κύπεις, εἰς ἑστλίω το γάμος.
 Νύμφη ἢ μῦ βλέψασα, σιωτόνω τάχῃ
 Δίωκε ποτομ, μὴ βραπᾶσα τῶ φύσιμ.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐκ φύσει ὄν ἔμεταβριπετῆ.

Πρὶ διορκιάδ' ὅ τῶ τ' ποδῶν λεπτότη-
 τα μεμορμένης.

Πηγαῖς ὄρωσα διορκιάς αὐτῶ τοι δέαν,
 Λεπτὸς πόδαυ μωμῆτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα
 Λέωμ δ' ἐπὶ δέωκε, τέτρε ἢ γάπα,
 Κέρα λαθυβρίσσα, θύραυ ὡς πάλω.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάνις τίς ὠφελείτῆ, ὅζ' ὦρ διορκίᾶ
 βλάπτειται.

Πρὶ ἀλώπειν' ὅ καὶ φαφυλῆς.

Κρδῶ βόβρω βλέπασα μακρᾶς ἀμπέλα,
 Πρὸς ὑψ' ὅ ἤρτο, κῆ καμῶσα πολλάνις,
 Ελεῖρ ἀπᾶπε, πρὸς δ' ἑαυτῶ τᾶυτ' ἔφη,
 Μὴ κἀμνε, φάγβε ὀμφακίτῆσι μάλω.

Επιμύθιον, πρὸς τῆς ποιοῦντας τῶ ἀνάγκῶ
 φιλοτιμίαν.

Πρὶ κόρακ' ὅ καὶ ἀλώπειν' ὅ.

Τυρὸν κόραξ ἑδάκνε, κρδῶ δ' ἠπάτα,
 Εἰ γλῶσσαν εἶχε, βλωὸς ἢς ὄρνις μέγας.
 Εὐθὺς δ' ὁ ποτομ ρίψε, ἢ δ' αὐτ' φάγου.
 Ἐχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦ κτήσαι μόνω.

Επιμύθιον, πρὸς τῆς ἐπινολακείας χαίροντας.

Πρὶ βεβράχων καὶ ἠλίας.

Γάμοις ἔχαιρον βεβράχοι το ἠλίας,
 Καί τις πρὸς αὐτῆς εἶπον, ὦ δειλὸν γέν' ὅ.
 Εἰ γ' ὄ μόνω βέμοιμην αὐγᾶς ἠλίας,
 Τίς εἴγε τι κνώσει, ποτομ βατάσει;

Επιμύθιον, πρὸς τῆς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνωσίας
 χαίροντας.

De uiro & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
 Afuit Venus in nuptiarum solennitate.
 Sponsa uerò uiso mure, contenta celeritate
 Eum perse- uuta est, non mutata natura.

Affabulatio, Quod id quod à natura est, non trans-
 mutetur.

De caprea reprehendente pedum tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,
 Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
 Cum uerò leo persequutus est ipsam, eos amabat,
 Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

Affabulatio, Quod plerunque quis iuuatur, ex quibus
 uidetur lædi.

De uulpe & uua.

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum eleuabatur: cumq; diu laborasset,
 Ut caperet, de fatigata est, sed secum hæc loquuta est:
 Ne labora, acini uuae exacerbe seunt admodum.

Affabulatio, Ad eos qui de necessitate uoluntatem
 faciunt.

De coruo & uulpe.

Casum coruus mordebat, sed uulpe decipiebat:
 Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
 Continuo uerò is eum abiecit, ea autem comedit.
 Habes corue omnia, mentem solam compara.

Affabulatio, Aduersus eos qui adulationib. delectantur.

De ranis & sole.

Ob nuptias solis lætabantur ranæ.
 Quedamq; ad eas ait, ô miserum genus,
 Nam si solos radios solis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio, Aduersus eos qui suo damno præ igno-
 rantia gaudent.

Περὶ ὄρνιθ' ἄν χρυσὸν τιτῆσιν, ἢ φιλαργύρου.
 Ἐπιτε χρυσὸν ἄν ὄρνις ἀσάπαξ.

Καί τις πλαυθεὶς χρυσόρατος πλὴν φρένα,
 Ἐπτενι ταύτῳ, χρυσὸν ὡς λαβῆν δέλωρ.

Ἐλπίς ἢ μείζον δ' ἄρον ὠλέκει τύχης.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζυμίαν ἐν μιᾷ
 κροφυχίας ἐμπίπτοντας.

Περὶ ἀστροσκοπίας καὶ ὁδοιπέρας.

Ἀστροίς πωδρισκοπῶν τις ἀστροσκοπῶ,

Πίπτει λεληθὼς πρὸς φρέαρ, τυχῶν δ' εἰς

Ὀδοιπέρω, σκόνοντι ταῦτ' ἐφελέγων,

Νῆρ δ' αἰσῶ, βέλτισε πλὴν γλῶσφι βλέπει;

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ συνέστωτα μὴ γινώσκοντες, τὰ
 μίλλοντα καυχῶντες γινώσκουσιν.

Περὶ ἵππου ἢ κάπρου.

Ἡεῖρον ἵππῳ ἀγοιωτάτω κάπρω,

Ὀρμὴν ἢ θυρὸς ἵππῳ ἢ ἀσύνωρ ὄλωσ,

Ἐαυτὸν ἐκδέδωκεν, σὺρῶν σύμμαχον

Ἐυπειρον αἰδρα πρὸς σφαγλὴν το θυρίδ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δι' ἐχθραν τινὲς καὶ εἰς δουλείαν ἑαυτοῦ
 ἐμβάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρὸς μιξόφρονος, ἢ δυοῖν ἑτάειραν.

Ἐρωμενίας δὴ εἶχον ἀνὴρ μιξόφρον,

Χρόνον δ' ἐνλωχῆσαι παύτην ἢ κόπω,

Ἡ μὲν μελαίνας, ἢ ἢ λουκὰς ἐκφρον,

Ἐξ ὧν φιλωθεὶς, πᾶσιρ ὠράθη γέλωσ.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυτοῦ
 ἐμβάλλοντας.

Περὶ αἰετοῦ καὶ κολοιδῆ.

Ἀγνὸν καταπλάσ αἰετὸς καθαρπάσας,

Ἰλῶν κολοιδὸς, σὶ κριῶ πρᾶττει τάδε.

Ὀρ εἶλε ποιμλὴν, πᾶσι δ' ἐφώνει ποτότι.

Ἐμοὶ κολοιδὸς, αἰετὸς δ' αὐτῷ πῆλει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἢ δειμειῖσθαι τὸς κρήτ ονας.

De gallina aureum ouum pariente, & auaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

Affabulatio, In eos qui spe lucri in damnum ex pusillâ
nimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator,

Cadit imprudenter in puteum: sed quidam superueniens

Viator, suspiranti hæc inquit, dicendo:

Animum applicando sursum ô optime, terram non uides?

Affabulatio, Quod pleriq; quum præsentia nesciant, fu-
tura cognoscere gloriantur.

De equo & apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,

Impetum uerò feræ equus quum penitus non sustineret,

Sese dedit, inuento socio,

Viro iugulandæ feræ perito.

Affabulatio, Quod nonnulli ob inimicitias in seruitus
tem sese dedunt.

De uiro mysticapillo, & duabus amicis,

Amicas duas habebat uir mysticapillus,

Ætate autem & moribus omnino dissimileis.

Alter nigros capillos, albos altera euellebant.

Qui propter depilatus omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio, Aduersus eos, qui in duas res contrarias
sese iniiciunt.

De aquila & cornicula.

Agnum deuolans aquila quum rapuisset,

Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem,

Quam pastor cepit, filius autem clamabat tale quid:

Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio, Quod non oportet imitari præstantiores.

Περὶ λιλοῖδ' τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.
 Ἀλλοβίοις π' ὄροισιν ἠμφιβυμένῳ,
 Ἡύχαι ποιοῖς ὀρνέων ὑπ' ῥόβειν.
 Πρῶτον ἢ δ' ὄροισιν ἢ χελιδῶν ἠρπάκει,
 Μιδ' ἢ ἄπαντες, εἶτα γυμνὸς δ' ἔβη.

Επιμύθιον, ἔτι τὸ δὲ δ' ὄραυα καὶ ἄλλ' ὀρνεύων.

Περὶ αἰτῶ τε καὶ οἰσῶ.

Βίλη τὸ σῆθ' αἰτὸς ῥώθην π' ἄλαι,
 Ἀλυῶν ἢ λοιπὸν ἠὲ πολλαὶ διακρύων,
 Βλέπων δ' οἰσῶν εἶπον ἐπ' ῥωμένον.
 Βαβαί, π' ῥόμ μετ' ῥωτὸν ὀλλύει.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἐκ τ' ἰδίω κακῶς πάσχοντας.

Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης, καὶ τραχῶ.

Πᾶσι πεφύκει θυρσίη καὶ π' ἰωοῖς μάχη,
 Ἡλω λίβυσα τραχῶς, ἢ τὰς δ' ἐπ' ἄλαι.
 Εἶναι μὲν ὀρνίσι, ἐν μέγας ἢ θηρίων.
 Π' ἰωοῖς καὶ ῥαν δ' εἰκνῦσα, τοῖς θυρσίη πόδας.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς δυσὶ λυγροῖς δ' εὐλύοντας, καὶ π' ἰωοῖς ἀμφοτέρως.

Περὶ χελιδῶν καὶ κριτηγῶ.

Πῦξι χελιδῶν νεοσίου κριτηγῶ
 Ὑπ' ῥον, ἢ σπ' ῥ τ' ἰω γονίω βλάπτει δ' ῥάκων.
 Ἡ δ' αὐτ' ἐφυσῶν, ὡ πολυτῶν τύχης,
 Ὅπως ἢ ἐκδ' ἰωοῖς; ἐδ' ἄλλω μόνη.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς παδόντας λιανὸν ἀπὸ λιανῶν ἀνθρώπων.

Περὶ ῥιῶν βοῶν ὁμοφώνων, εἶτα ἀσυμ-
 φώνων, καὶ λείοντ'.

Ὁμόφρονες νέμεντο ῥαῖς ὁμῶ βόβι,
 Οὐς δ' ἐθ' ἰω ἐβλάπτει πολλαῖς λέων.
 Ἐχθρὰς ἢ μίσει καὶ μάχης διασχίσας,
 Ἐκαστὸν ἐκδ' ἰωοῖς γυμνὸς ὡς σῶα.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς σχισμένους ἐκ τ' ἰδίω, καὶ δια-
 ποτὸ κακῶς πάσχοντας.

De cornicula & cæteris auibus.

Aienis pennis induta,
Gloriabatur cornicula præstare auibus.
Primum donum hirundo rapuit,
Post eam omnes hinc nuda inuenta est.

Affabulatio, Quod ex collatione pulchritudo dissoluitur.

De aquila & sagitta.

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.
Dolens autem postea sedebat admodum plorans.
Videns autem sagittam pennatam, ait:
Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio, In eos qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant,
Capta est struthio Libyca, quæ hæc decipiebat.
Esse quidem auis, ex parte uerò fera,
Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio, Aduersus eos, qui duobus seruiendo dominis utrosq; decipiunt.

De hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit serpens.
Hæc autem dixit: ô ingemiscendam fortunam.
Vbi enim ultio est? sola offensa sum.

Affabulatio, Ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bobus concordibus, inde discordibus, & leone.

Concordes pascébantur tres simul boues,
Quos ne fera quidem lædat sæpe leo,
Cum uerò inimicitiarum odio & pugna dissensissent,
Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio, Aduersus eos, qui à suis dissident, & propterea mala patiuntur.

Περὶ γεωργῶν καὶ γράων.

Εἴθου γράων πύξι τις σποροῦς πάλω.
Μιδ' ὦν πειλαργὸν εἴλω, ὅς θρῶσι μέγα,
Ερη δ' ἀροῦσός, ὡς φίλῳ μὴ εἴσύ μοι,
Αλλ' ἢ πάγυ λαβῶσα, σὺν λιανοῖς ἔχει.

Επιμύθιον, πρὸς φίλον τινός, ἐνδ' ἄμηνον τοῖς ἐχθροῖς
το φίλῳ αὐτοῦ.

Περὶ κινῶν καὶ εἰδώλων αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμῶ πλεοσίον λύων κρέας,
Κύψας ἰαυτ', ἄλλοι εἰς ὕδωρ βλέπει.
Χανῶν ἢ λοιπὸν τοῦ κάτω λαβῶν κρέας,
Απισθεῖτο καὶ τοῦ, ὅπρ' ἐκράτει.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτήων μᾶλλον ἴσχυι.

Περὶ ὄνων καὶ ἁλός καὶ σπόγγων.

Περῶν ποταμῶν, φόρτον ἢ γ' ἁλός ὄνῳ,
Εἰ ὅτι καὶ πέπλωκε λιθοῖς εἰς βάθος.
Σπόγγων δ' ἔπειτα πλεῖσθ' ὅπως ὡς φέρων,
Ποσῶν ἰκοντι, δυστυχῶς ἀπειπνίγα.

Επιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίς προσδοκίᾳ κέρδιος εἰς ἴσχυ
μίαν κατακταῖ.

Περὶ καμήλων καὶ θύων.

Κυρτὴ θύων κάμηλῳ ὀξυτεῖ λίγρῳ,
Ἡ, θειμυκτέρισι τῷ ἀβελίας.
Ζημοὶ γὰρ αὐτῶν λοιπὸν, ὧτα καὶ λιάρων,
Ὡς ἀύγει παντάπασιν αἰσχίση πείλη.

Επιμύθιον, ὅτι διὰ πρὸς τὸ θεῖον αἰτεῖν τὰ προσήκοντα.

Περὶ λύκων καὶ ἀρνῶν.

Λύκῳ πρὸς ἀρναφισίμ, ὅ πρόσθεν σύ μοι
Υδωρ τάρα τῶν; ἀρτι γαστροῦς ὀξυφίω,
Καὶ πῶς ὕδωρ τάρα τῶν, ἀγνοῶ ποτι.
Θοῖνον γὰρ μοι, λιᾶν θείμις, λιᾶν μὴ θείμις.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἀδελφῶν φανερῶς ἀδικοῦντας.

Περὶ δειλῶν λιωνῶν καὶ ποιμενῶν.

Δειλὸς λιωνῶν πρὸς τίν' ἔπι μοι ποιμενία,

De agricola & ciconia.

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum,
Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.
Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio, In amicum cuiusdam, coniunctum cum
inimicis amici ipsius.

De care & imagine ipsius in aqua.

Cenis secundum flumen carnes ferens,
Quum se acclinasset, alium in aqua uidet.
Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs est quarum dominus erat.

Affabul. Quod cupidus magis damno afficitur.

De asino, & sale, & spongijs.

Transcundo fluium onus salis portabat asinus,
In quo etiam cecidit leuatus onere.

De hinc quum itidem multum spongiarum ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio, Quod plerunq; expectatio lucri in dam-
num incurrit.

De camelo & Ioue.

Curua camelus à deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.
Minuit enim ei de cætero aures & caput,
Ut ab omni parte foret turpissima.

Affabul. Quod oporteat à deo conuenientia petere.

De lupo & agno.

Lupus agno inquit, non'ne dudum tu mihi
Quum perturbas tu nuper ex uentre natus sum,
Et quomodo aquam perturbarim, nescio, unquam.
Cena fiet mihi & iure & iniuria.

Affab. Auersus eos, qui intrepide palam iniurijs sunt.

De uenatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam ait,

Εἶπε λιόντι ἴχνη εἶδόν, μοὶ φράσον.

Σοὶ ποτομ, εἶπον, ἐδέλεις, Δείξω πείλας

Ἰχνη. λιωνγὸς εἶπον, ἐζητῶ πλείον.

Επιμύθιον, πρὸς αἰθρώπας δρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς
ἄργα δειλῆς.

Περὶ ἵπποτα καὶ ἀγροῖκα.

Ἦται λαβῆν ἀγροῖνον λαγῶν ἵπποτης,

Λαβῶν ἢ χερσὶ ποτομ, ἤρώτα, πόσας;

Καὶ πῶλον ἐζήλευσεν. ἀγροῖκα δὲ ἔφη,

Μὴ σπασῆ, σοὶ δώρημα ποτομ προσφέρω.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἐξ ἀνάγκης παραιτημένους
τὰ ἴδια.

Περὶ λύκα καὶ ὄνα.

Οδῶσιν ἦλον εἶλεν ἐξ ὄνα λύκα,

Αἰτῶν ἢ μιθὸν, πλῆττετῆ λάξ τιω γένιω.

Λύκα δὲ φησι, πῶς μάγειρος ὦν πάλα

Ἰατρικῆς μετῆλθον ἄργ' ἀναξίως;

Επιμύθιον, πρὸς τὰς τιω ἴδιαν τέχνω καταλιμπανούσας,
ἢ ἑτέραν μετῆλθον ἐπὶ βλάβῃ.

Περὶ λύκα καὶ γοράνα.

Εἰς λαιμὸν ὀσοῦν ἐπεπήγη το λύκα,

Μιθῶ δὲ ἑλὼν γέραιος, ἦται τιω χάριμ.

Σῶον βράχυνον ἐκ λύκα λαιμῶ φέρων,

Μηδ' ἄλλο μηδεὶν μιθὸν, ἢ ποτομ σκόπει.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἐπικίνδυνον πρᾶξιμ ἐγχειρήσασσας,
ἢ μετὰ τὸ σκόπημα ζητούντας μιθόν.

Περὶ ταύρα καὶ βράγα.

Ἠλευνι ταῦρον ἐξ ἴης κοίτης βράγα,

Ουδὲρ λείων δίωκεσ, εἶπε ἢ σονῶν,

Εἶπερ με μὴ λιόντι ἐπτόει φόβος,

Εγνώσ ὅσον ταύρα τὴν βράγα σκόπει.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς καταδιχεμένους ὑβρίζεσθαι ὑπὸ μι-
κρῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μείζονων.

Sicubi leonis uestigium nosſti, dic mihi.

Tibi ipſum, ait, uis ostendam, longè

Veſtigium. Venator ait, non quero amplius.

Affabulatio, Aduerſus homines audaces uerbis, & factis
timidos.

De equite & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,

Accepto eo manibus, rogabat, quanti?

Et equum admisit. agricola autem ait,

Nefestina, tibi donum hoc offero.

Affabulatio, Aduerſus eos, qui necessario recusant
res suas.

De lupo & asino.

Ex asino clauum dentibus extraxit lupo,

Petens mercedem, percutitur calcibus genam,

Lupus autem inquit, quomodo cocus quum eſſem olim,

Medicina opera indignè exercui?

Affabulatio, In eos qui propriam artem derelinquunt, &
aliam ingrediuntur incommode.

De lupo & grue.

In lupi gutture os infixum erat.

Mercede autem cum extraxiſſet grus, petebat precium.

Saluum collum ex lupi gutture ferens,

Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

Affabulatio, In eos qui periculolum negocium aggrè
diuntur, & poſt conuentionem quærun mercedem,

De tauro & hirco.

Expellebat taurum ex ſuo cubili hircus,

Quem ſera leo inſectabatur, ait autem ſpirans?

Niſi me leonis timor perterret,

Scires, quanta tauri & hirci uis ſit.

Affabulatio, Ad eos qui affici iniuria ferunt à paruis
metu maiorum.

Περὶ μύρμηκος καὶ τίτλιος.

ἦται βροφίω μύρμηκα τίτλιξ ἐν κρύει.
 Μύρμηξ δ' ἔφησε, τί δέρας ὄντι ἰδρας;
 Ὡς ἐν δέρας, εἴρηκεν, ἦλον ὀξείως.
 Χρημῶν δ' ὄρχῃ, φησι, μὴ βροφῆς ὄρα.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς μὴ δέλοντας ἐν νεότητι λαοποιῶν, καὶ
 διὰ τοτο ἐν τῷ γήρα πτωχοῦτας.

Περὶ ὄφραος καὶ γεωργῶ.

Ἐθαλπὲ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφρα
 Ὡρα κρύως, ἐπεὶ ἡ δερμὴς ἦθετο,
 Ἐπληξε τὸν δάλφανα, λιᾶνταυε τάχῃ.
 Οὕτω λακοὶ ποιῶσι τὰς σύγγιτας.

Περὶ χελιδῶν καὶ ἀνδῶν.

Ἀγρῶ χελιδῶν μακρὰν ὀξυποτήθη,
 Ἐὖρε δ' ἴρημοις ἰγναθη μύλω ὑλαίε
 Ἀνδῶν ὀξύφωνον, ἢ δ' ἀπὸ βρύση
 Τὸν ἴτω, ἄωρον ἐκπύοντα ἄλ' ὄρη.
 Χ' ἢ μὲν χελιδῶν φησι, φίλτατη ζῷοις,
 Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ δράκω.
 Ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶνον ἀνθρώπων,
 Σύσκελῃ ἡμῖν, καὶ φίλη λατοικῆσεις,
 Ὅπως γεωργοῖς, λιᾶ χι θυρίοις ἄσεις.
 Τὴν δ' αὐτ' ἀνδῶν ὀξύφωνῃ ἡμείφθη,
 Ἐκ μετ' ἴφαις ἐμμελέειν ἀοικῆτοισ.
 Οἶκῃ δέ μοι πᾶς, ἦτι μίξις ἀνθρώπων
 Μνήμω παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλίξει.

Επιμύθιον, ὁ μῦθῃ λαλοῖ, ὅτι κρείττον ἐν ἴρημοις ζῶν ἀφ
 ἄλλω, ἢ σιωπῆειν ἐν πόλει τοῖς λακοῖς.

De formica & cicada.

Petebat à formica cicada cibum.
 Sed formica ait, quid æstate faciebas?
 Quod acute æstate caneret, dixit.
 Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

Affabul. Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt labo-
 rare, & propterea in senectute mendicant.

De serpente & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem.
 Frigoribus: ubi autem calorem sensit,
 Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.

Affabulatio, Sic mali tractant benefactores.

De hirundine & philomela.

Procul ab agro hirundo euolauit.
 Reperit autem in desertis sidentem syluis
 Acute canentem lusciniam: ea uerò lugebat
 Itym immaturum excessisse è uita.
 Et hirundo inquit, charissima salua sis,
 Primum hodie te post Thraciam uideo,
 Sed ueni rus & in domum hominum.
 Contubernalis nobis, & chara habitabis,
 Vbi agricolis & non feris cantabis.
 Cui luscinia canora respondit,
 Sine me in petris manere desertis.
 Nam domus omnis & consuetudo hominum
 Memoriam antiquarum calamitatum redaccendit.

Affab. Fabula significat præstare sine dolore uiuere in
 desertis, quàm cum malis habitare in ciuitatibus.

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟ-
μνομαχία.

Αρχόμενος πρῶτον, μασῶν χερσὸν δ' ἐλικῶν
 Ἐλθέμ' εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπ' οὐχόμαι εἴνεκ' αἰοιδῆς,
 Ἡρνήϊον σὺ δ' ἔλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γένασι δῆμα,
 Δῆριν ἀπειροβίτην, πολεμόκλονον ὄργον ἀρηῶ,
 Εὐχόμενον μὲρόπιασιν ἰς ὄατα πᾶσι βαλῆσθαι,
 Πῶς μύθε σὺν βαρῶχοισιν ἀριστύσαντο ἐβησαν,
 Τηγερέων ἀνδρῶν μιμέμενοι ἔργα γιγάντων.
 Ως λόγῳ σὺν θυκτοῖσιν ἔλω, τοίηρ δ' ἔχον ἀρχίω.

Μῦς ποτε διψαλίῳ, γαλέης λίροδιωον ἀλύξας,
 Πλασίον σὺν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειον,
 Ἰδατι τὸρπόμενον μελιηδέϊ τὸρδιε λιατέϊδε
 Λιμνόχαρις πολύφνημῳ, ἐπ' τ' ἐφθίγγετο τοῖον.

Ξᾶνε, τίς εἶ, πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς ἦ σ' ὀφύσας;
 Πάντα δ' ἀλήθυσσον, μὴ ψευδόμενον σε νοήσω.
 Εἰ γὰρ σε γνοίω φίλον ἄξιον, ἰς δόμον ἄξω,
 Δῶρα δ' εἰ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ κῆ ἐσθλά.
 Εἰμί δ' ἐγὼ βασιλῆος φυσίγναθῶ, ὅς κατὰ λίμνῳ
 Τιμῶμαι, βαρῶχων ἠγόμενον ἡματα πάντα.
 Καί με πατὴρ πηλὸς ποτε γείνατο, ὑδρομεδ' ὄσθ
 Μιχθᾶς σὺν φιλότῃτι παρ' ὄχθας ἠερίδαοιο.
 Καί σε ὄρω λιαλὸν τε κερὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων
 Στυπτόχον βασιλῆα, κῆ σὺν πολέμοισι μαχητῆ
 Ἐμμελῆαι, ἀλλ' ἄγε δᾶσον ἐλὼ γρηεὶν ἀγόρῳ.

Τὸρ δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε.
 Τίπτε γένῳ τὸ μόνον ζῆτᾶς φίλε δῆλον ἀπασιν.
 Ἀνθρώποις τε δῶις τε, κῆ ἔρανοῖς πετελινοῖς;
 Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ λιηλόσκομαι, εἰμί ἦ κῆρῶ
 Τρωξάρταο παρὸς μεγαλήτορῳ. ἠ δ' ἐνυ μήτηρ
 Δειχομύλη, θυγάτηρ π' ὄρσορῶκτα βασιλῆῳ.
 Γείνατο δ' σὺν λιαλύβῃ με, κῆ δ' ἐθρέψατο βρωτοῖς,
 Σύκοις κῆ καρύοις, κῆ ἐδ' ἐσμασι παυτοδαποῖσι.
 Πῶς ἦ φίλον ποιῆ με, ἦ εἰς φύσιν ἔδεν ὁμοῖον;

HOMERI RANARVM

& murium pugna.

Incipiens primum, Musarum coetum ex Helicone
Venire in meam cor supplico. gratia cantus,
Quem nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,
Terrigenum uirorum imitati opera Gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autem habuit principium.

Mus aliquando sitibundus felis periculum duitans,
Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci: hunc autem uidit

Limnocharis obstrepera, uerbum autem locuta est tale:

O hospes quis es? unde uenisti ad littus? quis autem te produxit?
Omnia autem uere dic, ne mendacem te intellexero.

Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.

Dona autem tibi dabo hospitalitia multa & bona.

Sum autem ego rex Physignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes.

Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusæ

Mixtus in amore apud ripam Eridani.

Et te quidem uideo pulchrumque & fortem egregium aliorum

Sceptiferum regem, & in bellis pugnacem

Esse, sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitque:

Quid nam genus meum perquiris o amice, manifestum omnibus
Hominibusque dijsque & caelestibus uolatilibus?

Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius

Troxartæ patris magnanimi, at mater

Lichomye filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,

Ficubus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo autem amicum facies me in naturam nihil similem?

Tibi

Σοὶ μὲν γὰρ βίῃ δῶν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἔμοιγε
 οὐκ παρ' ἀνθρώποις βώγειν ἔθ'· ἔδ' ἔμε λήθε
 Ἄρτ' ῥισκοπ' ἀνίσθ' ἀπ' οὐκύκλῃ λαύοισι,
 οὐδ' ἔπλακῃς τανύπεπλ'· ἔχωρ πολλῶν σισαμίδα,
 οὐτόμ' ἐκ π' ἄρνης, ἔχ' εἴματα λουκοχίτωνα,
 οὐδέ τι τρεῖς νεόπηκτ' ἀπὸ γλυκροῖο γάλακτ',
 οὐχρηστὸν μελίτωμα, τὸ κρεῖ μάκα· βυ ποθέεσιν,
 οὐδέ' ὅσα πρὸς θοίνῳ μρόπων τούχασι μάγειροι,
 Κοσμοῦτ' ἐχέρας ἀρτύμασι παροδ' ἀποῖσιν.
 οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο λιχλῶν ἀπέφυγον αὐτῶν.
 Ἄλλ' οὐδὲ μετὰ μῶλον ἰῶν, προμάχοισιν ἐμίχθισι,
 οὐδέ δι' ἀνθρώπων, καί π' ῥ' μέγα σῶμα φοροῦντα,
 Ἄλλ' ἐπὶ λικέρον ἰῶν, ἄκρον δ' ἀκτυλον λαταδ' ἀκνω,
 καὶ π' ἔρνευε λαβόμενῳ, κῆ' ἐπ' οὐδ' ἴκανον ἀνδρα,
 Νήλυμ' ἐκ ἀπέφυγον ὕπθ'· δ' ἀκνοντ' ἔμοιο.
 Ἄλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δέδια πᾶσαι ἐπ' αἶαν,
 Κίρκου κῆ γαλῆλω, οἳ μοι μέγα πένθ' ἄγασιν,
 καὶ παγίδα φρονόσασα, ὅπ' εὐδολόειε πῆλι πότμ'·
 Πλήστον δ' ἠ γαλῆλω πριδείλια, ἧ τις ἀρίστη,
 ἠ κῆ βουλοδύοντα λατὰ βούγλιω ὄρεινε.
 οὐ βώγω ραφάνας, ἔκρημν' αε, ἔκ κολοκύντας,
 οὐ τούτλοισι χλωροῖς ἐπιδόσσομαι, ἔδ' ἔσιλίνοισι.
 Ταῦτα γὰρ ὑμῶν δῶν ἰδέσμετα τ' κατὰ λίμνῳ.
 πρὸς τὰ ἧ μεθέσας φυσίγναθ' ἀντίον ἠύδα.
 Ζῆνοι, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔστι κῆ ἡμῖν
 Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ κρεῖ ἐπὶ χθονὶ δαύματ' ἰδέσθαι.
 Ἀμρίβιον γὰρ ἰδῶκε νομῶν βαρράχοισι κρονίωρ,
 Σκιρτήσασαι λατὰ γλῶ, κῆ ἐφ' ὕδασι σῶμα λαλύνψαι.
 εἰ δὲ ἰδέλεις κρεῖ ταῦτα δαήμηναι, σὺχθρῆς ἔστι.
 Αἴρω σ' ἐν νότοισι, κεράτεις δ' ἔμε μήποτ' ὄληαι,
 Ὅπως γηθόσωθ' ἔτι μὲν δόμον εἰσαφίικαι·
 Ὡς ἄρ' ἔρη κῆ νῶτ' ἰδέσθαι, ἔδ' ἔδ' αἰνε τάχιστα
 Χῆρας ἔχωρ ἀπαλοῖο κατ' αὐχούθ'· ἀλματι κέ φθ.
 καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρσον, ὅτ' ἔβλεπε γαίτονας ὄρμας

Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe
 Quaecunq; apud homines comedere consuetudo, neq; me latee
 Panis ter pistus à bene rotunda cista,
 Neq; placenta extensa habens multam sisamida.
 Non sectio ex perna, non iecora albam uestem habentia,
 Neq; caseus nuper pressus à suauis lacte,
 Non bonum dulcinarium, quod & diui desiderant,
 Neq; quaecunq; ad conuiuia hominum faciunt coci,
 Ornantes ollas condimentis uarijs.
 Nunquam ex bello malum effugi clamorem,
 Sed statim ad pugnam iens propugnantibus mixtus sum.
 Non timui hominem, et quamuis magnum corpus ferentem:
 Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,
 Et à pede accepi, & non labor occupauit uirum,
 Suauis non aufugit somnus, mordente me.
 Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,
 Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum adferunt,
 Et decipulam gemituosam, ubi dolosum existit fatum.
 Plurimum iam felem super timeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirat.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas.
 Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
 Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.
 Ad hæc autem subridens Physignathus contra loquutus est:
 O hospes ualde gloriaris ob uentrem, adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra, mirabilia uisu.
 Veriuitam enim dedit pascuam ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & hæc scire, facile est.
 Portem te in humeris: tene autem me, ne aliquando peres.
 Sic gauisus in meam domum uenias,
 Sic certe, inquit, et terga da. ille autem ascendebat uelociter,
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili,
 Et imprimis quod gaudebat, quando intuebatur uicinos portus

Νήξει τὸρ πόμηνθ φυσίγνάθ, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥᾶ
 Κύμασι πορφύροις ἐπεκλύζετο, πολλὰ διακρύων,
 Ἐχρηστον μετανοίαν ἐμέμφετο, τίλλε ἢ χαίτας,
 Καὶ πόδας ἰσφιγγεν λιτὰ γαστήρθ. ἐν δ' οἱ ἦτορ
 Πάλλειτ' ἀκθείη, καὶ ἐπὶ χθόνα βέλειτ' ἰδέσθαι.
 Δεινὰ δ' ἐπιτονάχιζε, φόδθ κρυόγντθ ἀνάγκη.
 Οὐρῶν μὲν πρῶτ' ἐπλάσθ' ἐφ' ὕδασι, ἤντε κώπλω
 Σύρων, σὺχόμενός τε δειοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι,
 Ὑδασι πορφύροισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δ' ἐβόα,
 Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματθ δ' ἀγόρευον.
 Οὐχ ἔτῳ νώτοισιν ἐβάσασε φόρτον ὄρωτθ
 Τάυρθ, ἔτ' οὐρώπλω διὰ λύματθ ἦγ' ἐπὶ λιγύτλω,
 Ὡς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγνθ ἐς οἶνον
 Βάραχθ, ὑψώσας ὠχρὸν δ' ἐμας ὕδατι λεικῶ.
 Ὑδρθ δ' ἰζαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄραμα
 Ἀμφοτέροισ, ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατθ εἶχε βράχην.
 Ἰστον ἰδῶν λιτιδίω φυσίγνάθθ, ἔτινούσας,
 Οἶον ἰταῖρον ἐμῆσθ ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνλω.
 Δὺ ἢ βάβθ λίμνης, καὶ ἀλσύατο λιγρὰ μέλαιναν.
 Κεῖνθ δ' ὡς ἀφέθη, πῆσθ ὑπὲρθ οὐθὺς ἐς ὕδωρ.
 Χεῖρας δ' ἰσφιγγον, καὶ ἀπολλύμενθ κατέριζε.
 Πολλάκι μὲν κατέδιωσον ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὐτὲ
 Λακτίσων ἀνέδιωκε, μόρον δ' ἔκινῶ ὑπακλύξαι.
 Δουόμεναι ἢ βίχθ πλείστον βάρθ εἴλιον ἐπ' αὐτῶ.
 Ὑδασι δ' ὀλλύμενθ, τοίσθ ἐφδ' ἐγξατο μῦθθ.
 Οὐ λύσεις γε δεῖς φυσίγναθ ταῦτα ποιήσας,
 Ναυγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματθ ὡς ἀπὸ πέρης.
 Οὐκ αὖ με λιτὰ γαῖαν ἀμείνων ἦδα κάκιστε.
 Παγυρατίω τε πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλανήσας
 Εἰς ὕδωρ μ' ἐρρίψας, ἔχει δεὸς ἐκδοικὸν ὄμμα.
 Ποινῶν σὺ τίσεις μὲν θρατῶ, δ' δ' ὑπακλύξεις.
 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυσθ ἐν ὕδασι, τὸρ δὲ λιτιδίω
 Δειχοπίναξ, ὄχθησιν ἐφεζόμενθ μαλακῆσιν.
 Δεινὸν δ' ἰζολόλυξε, δειγμάτων δ' ἠγγελλε μύσασιν.

Nazione gaudens Physignathi. sed quando iam utiq̃
 Vudis purpureis submergebatur, multum lachrymabatur,
 Inutilem poenitentiam accusabat: uellebat autem comas,
 Et pedes stringebat per uentrem. in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia. & in terram uolebat uidere.
 Vehementer autem ingemiscebat timoris frigidi necessitate.
 Caudam quidem in primis extendit in aquis, tanquam remum
 Trabens. supplicansq̃ deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multum autem clamabat,
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur:
 Non sic humeris portauit onus amoris
 Taurus, quando Europam per undam duxit in Creta.
 Ut me nauigans super humeralem duxit ad domum
 Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
 Hydrus autem ex improviso apparebat horrendum speculum
 Vrisq̃, erectum super aquam habebat collum.
 Hunc uidens ingressus est Physignathus, non quicquam intelligens
 Qualem socium futurus erat perdere per lacum.
 Ingressus est autem profunditatem lacus, et euitauit parcam nigram.
 Ille autem ut relictus est, cecidit supinus statim in aquam,
 Manus autem stringebat, & moriens stridebat.
 Saepe quidem ingrediebatur in aquam, saepe autem rursus
 Calcitrans egrediebatur. mortem autem non erat euitare.
 Madentes autem pili plurimum pondus trahebant in ipso.
 Aquis autem periens, tales loquutus est sermones:
 Non latebis utiq̃ deos Physignathe haec faciens,
 Naufragum iaciens a corpore ut a petra.
 Non certe me per terram melior eras o pessime,
 Pancratioq̃ luctaq̃, & ad cursum: sed decipiens
 In aquam me proiecisti. Habet deus iustum oculum.
 Poenam tu solues murium exercitui, neq̃ euitabis.
 Haec loquutus expirauit in aquis: hunc autem uidit
 Lichopinax, ripis insidens mollibus.
 Vehementer autem ululauit, currens autem annuntiavit muribus.

Ως δ' ἴμαθον πλὴν μοῖραυ, ἴδου χόλῳ αἰνὸς ἀπανταξ
 Καὶ τότε κηρύκισιμ εἰς ἐκείλουσαν ὑπ' ὄρθρον
 Κηρύσαιμ ἀγορῶν δ' εἰς δόματα βωξάρταο
 Παρὸς δυσλὼν ψιχάρπαυῳ, ὅς κατὰ λίμνῳ
 Ὑπὶ δ' ἐξήπλωτο, νεκρὸν δέμας, ἔδῃ παρ' ὄχθαυ
 Ἡ ἕδῃ τλήμων, μίαν δ' ἐπὶ γέχῃτο πόντω.
 Ως δ' ἦλθον σπύδοντες ἄμ' ἠοῖ, πρῶτον αὐέτη
 Τρωξάρτης ἐπὶ παιδί χολέμενῳ, εἶπε τε μῦθον.

Ω φίλοι, εἰ γὰρ μοιῦ ἰγὼ λιανὰ πολλὰ πέπονθα
 Εκ βαβράχων, ἢ μοῖρα λιανὴ πάντεσι τέτυκτῃ.
 Εἰμί δ' ἰγὼ δύσλωῳ, ἐπεὶ βεῖς πᾶσι δας ὄλισσας
 Καὶ τ' μὲν πρῶτον γι κατέκτανον ἀρπάξασα,
 Εχθίστη γαλίη, βώγλης ἐκτοσθον ἔδσσα.
 Τὸν δ' ἄλλον πάλιν αὐδρὸς ἀπλωῖδς εἰς μόρον ἤξασα,
 Κοροτέραις τέχνας ξύλιον δόλον ἐξουδόντες,
 Ἡ παγίδα λιανέσαι μῆων ὄλετ εἰραυ ἔδσαν.
 Ο φίτῳ λὼ ἀγαπητὸς ἐμοὶ ἢ μητερι κεδνῇ,
 Τῶτον ἀπέπνιξον φυσίγνωθῳ εἰς βυθὸν ἄξασα.
 Ἀλλ' ἀγῶδ' ὀπλισόμεθα, ἢ δ' ἐλθωμεν ἐπ' αὐτῶν,
 Σώματα λιοσμήσαντες ἐν ἐντέσι διαλαλίοισι.

Ταῦτ' ἐπὼν, ἀνέπεισι λαβοπλίξασαι ἀπανταξ
 Καὶ τὸς μὲν ῥ' ἐκόρυσαν ἀρῆς πολέμοιο μεμηλῶς.
 Κομηθίας ῥ' πρῶτα πρὶ λυήμησιμ ἔθικσαν,
 Ρίξαντες λιανέμας χλωρῶς, οὗτ' ἀσκήσαντες,
 Οὗς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπισάντες λιανέβωξαν.
 Θώρηκας δ' εἶχον κηλαμοσεφείων ἀπὸ βυροῶν,
 Οὗς γαλίη δείραντες ἐπισαμνύως ἐποίησαν.
 Ἀσπίς δ' ἰγὼ λύχρα τὸ μδομόφαλον, ἢ δ' ἐνυ λόγχα,
 Εὐμήκεις βελόνας, παγχάλκεον ὄργον ἀρῆῳ.
 Ἡ ἰκόρυς τὸ λῆπυρον ἐπὶ κροτάφοισι κάρυς.
 Οὗτω μὲν μύδς ἦσαν ἐνοπλοὶ, ὡς δ' ἐνόησαν
 Βάβραχοι, ἐξανιδυσσαν ἀφ' ἕδατῳ, εἰς δ' ἐνα χῶρον
 Ἐλθόντες, βαλίω ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
 Σκιατομνύων δ' αὐτ' ὀδῶν ἢ τάσις, ἢ τίς ὀδρῦλλῳ,

Vt aut didicerunt mortem, ingressa est ira pernicioſa uniuersos
 Et tunc præconibus suis iusserunt, sub diluculum
 Proclamare ad concionem in domos Troxartæ
 Patris infelicis Psycharpagis, qui per lacum
 Supinus natabat, mortuum corpus, ne quæ iuxta ripas
 Erat iam miser, medio autem natabat ponto.
 Vt autem uenerunt festinantes cum aurora, primum surrexerunt
 Troxartes ob filium iratus, dixitque sermonem:

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Ex raris, sors mala omnibus facta est.
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utique occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt.
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocant, murium perditricem existentem
 Qui tertius erat dilectus mihi et matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, et exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc loquutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utique armauit Mars, belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneque aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circumdatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus autem erat lucernæ medius umbilicus: at certe lanceæque
 Longæ acus, omnino æreum opus Martis.
 At cassis, testa in temporibus nucis.
 Sic quidem mures erant armati. ut autem intellexerunt
 Rane, egressæ sunt ab aqua, in unum locum
 Venientes, consilium congregauerunt belli mali.
 Considerantibus autem ipsis unde seditio, uel quis tumultus,

Κέρυξ ἔγγυθον ἦλθε φέρων σκῆπτρον μετὰ χρυσοῖς,
 Τυρογλύφα ὑὸς μεγαλήτορος ἑμβασίχου βροτοῦ
 Ἀγγέλλων πολέμοιο λιανὴν φάτιν, εἶπέ τε μῦθον,
 Ω βάρβαροι, μύθε ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἐπιμψασθε
 εἰπέμ ὀπλίξεισθε ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
 εἶδον γὰρ λιανὴν ὑδάτος ψιχάρπαγα, ὅν κατέπιφυσθε
 Ἰμέτρον βασιλοῦς φυσίγναθον, ἀλλὰ μάχεσθε,
 οἵ τινες ἐν βαρβάχοισιν ἀριστεροὺς γεγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε, λόγος δ' εἰς ἄτα μῆνῶν
 εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρεσὶν βαρβάρων ἀγρώχων.
 Μιμρομέλων δ' αὐτὸν φυσίγναθον εἶπον ἀναστὰς,
 Ω φίλοι, ὅν ἐκτενον ἐγὼ μῦθον, ὅδ' ἐλιπεῖδον
 Ὀλλύμενον. πάντως ἐπνίγη παύσων παρὰ λίμνῳ,
 Νύξας τὰς βαρβάρων μιμρόμενον, οἱ ἤ λιάνιστοι
 Νῦν ἐμὲ μέμρουτ' ἢ ἀνάϊτιον. ἀλλ' ἄγε βεβλήν
 Ζητήσωμεν, ὅπως δολίξας μύσας δολέσωμεν.
 Τοὶ γὰρ ἐγὼν ὄρω, ὡς μοι δολεῖ εἶναι ἀρίστα,
 Σώματα λισμῆσαντες, ἐνόπλιοι τῶμεν ἅπαντες,
 Ἀεροῖς παρὰ χείλασιν ὅπως κατὰ κρημνον ὀχῶμεν.
 Ἡνίκα δ' ὀρμηθῶντες ἐφ' ἡμέρας ἐξέλθωσι,
 Δραξάμενοι λιγυθῶν, ὅστις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
 Ἐς λίμνῳ αὐτὸς σὺν ἐντέσιν ἐνδὺ βάλωμεν.
 Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὑδάσι τὰς ἀπολύμβους,
 Στήσωμεν ἐνδύμως τὸ μυσκτόνον ὡδὲ βρόπιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοισιν ἐνέδυσεν ἅπαντας.
 Φύλλοις μὲν μαλαχῶν λυήμας ἕως ἀμφικάλυψαν.
 Θώρηκας δ' εἶχον χλορῶν πλατίων ἀπὸ τούτων.
 Φύλλα δ' ἔτι ἱραμῶν εἰς ἀσπίδας ἐν ἕσκησαν.
 Ἐγχοῦ δ' ὀξύσχοιν ἑκάστῳ μακρὸς ἀρήρει,
 Καὶ λιγυθῶν λιχλιῶν λεπῶν κάρατ' ἀμφικάλυπτον.
 Φραξάμενοι δ' ἕστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῆσι,
 Ζείοντες λόγχαις, θυμὸν δ' ἐπλητο ἕκαστος.
 Ζεὺς δ' ἐθεὸς καλέσας εἰς ἄραν ἄσφρόντα,
 Καὶ πολέμου πλεθρὸν δειξάσας, κρατῆρας τε μαχητῶν,

Præco prope uenit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichyros,
 Nuncians belli famam, dixitq; sermonem:

O ranæ, mures uobis minitantes miserunt

Dicere armari ad bellumq; pugnamq;.

Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit

Vester rex Physignathus, sed pugnate

Quæcunq; inter ranas egregie genitæ estis.

Sic loquutus disparuit sermo autem in aures murium

Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.

Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens:

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi

Pereuntem, omnino suffocatus est ludens, iuxta lacum

Natatus ranarum imitatus, at pessimi

Nunc me accusant inculpabilem: sed age consilium

Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima,

Corpora ornantes armati stemus uniuersi

Summas iuxta ripas, ubi præcepit locus.

Quando autem impetum facientes in nos uenerint,

Accipientes à galeis quicumq; propè obuius uenerit,

In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.

Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi,

Constituemus statim murium occisorum hic trophæum,

Sic certè loquutus, armis induit uniuersos.

Folijis quidem maluarum tibias suas circum cooperuerunt,

Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs,

Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.

Lancea autem acutus iuncus unicuiq; longus aptatus erat.

Et galeæ cochleis subtilibus capita circum cooperiebant,

Circundantes autem steterunt in ripis altis,

Conquassantes lanceas, animo aut plenus erat unusquisq;.

Iupiter autem deos uocans in cælum astriferum,

Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatorez,

Πολλὰς ἢ μεγάλας, ἢ δ' ἰγχεα μακρὰ φέρονται.
 Οἱ δ' ἰουταύρων φρατὸς ἰρχετῆ ἠδὲ γιγαίτων,
 ἠδὲ γελῶν ὄρειαι, τίνεβ βαρβόχοισι ἀρωγοῖς
 ἠ μυσίμ ἀθανάτων; ἢ ἀθλιωαίω προσείπον,
 Ω δὲ γατὸρ μυσίμ ἢ ἰπαλεξήσασα πορδύση;
 Καὶ γ' οὐδ' ἰατὰ νηὸν ἀέ σκιρτῶσιμ ἀπαντῶ.
 Κρίση τρπόμενοι, ἢ ἰδ' εσμοσιμ ἐκ δυσιάων.
 Ως ἂρ ἰφη κρονίδης, τ' ἢ προσείπην ἀθλίω.
 Ω πάτρ, ἐκ αὐτῶποτ' ἰγὼ μυσίμ τειρομλύοισιμ
 Ελθοίμω ἰπαρωγὸς, ἰπέ ἰακὰ πολλὰ μ' ἰοργασ.
 Στίμαατα βλάπτουτῶ, ἢ λύχνας ἔνικ' ἰλαίω.
 Τῶτο δ' ἐμὲ λίην ἰδ' ἀνὶ φρενάς, οἶον ἰρεξαν.
 Πέπλομ με κατ' ἰρωξαν, ὄμ δ' ζύφηνα καμῶσα
 Εκ ροδαίης λιπῆς, ἢ σήμονα λιπῶν σῆσα.
 Τρώλας τ' ἰμπόισαν, ὄ δ' ἠπκτῆς μοι ἰπέση,
 Καὶ πρῶσαε με τόκας, τῶτα χάριμ δ' ζώργισμαι.
 Χρῆσα μὲν γ' ἠφηναι, ἢ ἐκ ἰχῶ ἀνταποδοῦμαι.
 Ἀλλ' ἢ δ' ὡς βαρβόχοισι ἀρηγέμην ἐκ ἰθιλήσω.
 Εἰσὶ γ' ἢ δ' αὐτοὶ φρενάς ἰμπόισι, ἀλλά με πρῶτο
 Εκ πολέμα ἀνιδῶσαν, ἰπέ λίην ἰκοπῶθλιω,
 ἠπνυ δ' οὐομλύω ἐκ εἶωσαν δορυβοῦτῶ,
 Οὐδ' ὄλιγομ ἰαταμῦσαι. ἰγὼ δ' ἠ ἠπνυ κατικέμω
 Τὴν λιεφαλίω ἀλυθῶσα, ἰως ἰδόησον ἀλέκτωρ.
 Ἀλλ' ἠγε παυσώμεθα θεοὶ τῶτοισιμ ἀρήγειμ,
 Μηνέτις ἠμμέων ἠρωθῆ βίλει ὄξυόοντι.
 Εἰσὶ γ' ἠγχεμαχοι, ἠγε εἰ θεὸς ἀντί σ' ἰλθοι.
 Πάντῶ δ' ἠρανόθην τρπώμεθα δ' ἠρημ ὄρῶντῶ.
 Ως ἂρ ἰφη, τῆ δ' αὐτῆ πεπεῖθοντο θεοὶ ἄλλοι
 Πάντῶ, ὄμῶς ἢ ἀολλέβω ἠλυθον εἰς σῆα χῶρον.
 Κά δ' ἠ ἠλθον κῆρυκε, τῆρας πολέμοιο φέροντι.
 Καὶ τότε κῶνωπῶ μεγάλας σάλπιγγας ἰχοντῶ,
 Δεινὸν ἰσάλπιζον πολέμα κτύπον. ἠρανόθην ἢ
 Ζοῦς κρονίδης βρόντυσε, τῆρας πολέμοιο ἰακοῖο.
 Πρῶτ' ἠ δ' ἠψιθῶσε λαχλίωρα ἠτασι δ' ἠρη

Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis Centaurorum exercitus procedit & Gigantum.
 Suauiter ridens interrogabat, qui ranis auxiliares
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est:

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?

Etenim tuum per templum semper exultant uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius, hunc autem alloquuta est Pallas:

O pater, non certè unquam ego muribus consumptis
 Venirem, auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei,
 Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt,

Peplum meum corroserunt, quod texui laborans

Ex trama subtili, & stamen subtile neui,

Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,

Exigit à me usuras: huius gratia inata sum,

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim,

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me recens

Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,

Somno indigentem non permisissent tumultuantes.

Neq; parum oculos conuiuere. ego autem in somnis iacebã

Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.

Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnantes, etiam si deus contra ueniret.

Omnes autem de cælo delectemur litem uidentes.

Sic certe dixit, huc autem post paruerunt dei alij.

Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.

At uenerunt præcones duo. signum belli ferentes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,

Vehementer tuba clangebant belli strepitum, coelitus autem

Iupiter Saturnius intonuit, signum belli mali.

Præcones autem alte clamans Lichenorem uulnerauit lancea,

Εσαότ' ἐν προμάχοις λιατὰ γαστήρ' εἰς μέσον ἤπαρ,
 Κάδδ' ἐπύου πρηνὴς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισον ἐθείρας.
 Τρωγλοδύτης ἢ μετ' αὐτ' ἀκόντισε πηλείωνα,
 Πῆξον δ' ἐν σέρνω σιβαρόν δόρυ. ἢ ἢ πύοντα
 Εἶλε μέλας θάνατ' ἔψυχή δ' ἐκ σώματ' ἐπῆν.
 Σουτλαῦτ' δ' ἄρ' ἐπέφνε βαλὼν κέαρ ἐμβασίχυρον
 Ἀρτοφάγ' ἢ πολύφωνου λιατὰ γαστέρα τύψον.
 Ηοπιε ἢ πρηνὴς, ψυχὴ ἢ μελίωρ ἐξέπῆν.
 Λιμνόχαιρι δ' ὡς εἶδον ἀπολλύμενον πολύφωνον,
 Τρωγλοδύτῳ πέρω μελοειδέϊ βῶσεν ἐπιφθὰς,
 Αὐχένα παρ' μέσον, ἢ ἢ σκότ' ἔασ' ἐκάλυψε.
 Λειχλῶρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο διχρὶ φαεινῶ,
 Καὶ βάλλον, ἐδ' ἀφάμαρτε, λιαδ' ἤπαρ, ὡς δ' ἐνόησε
 Κραμβοφάγ' ὄχθαισι βαθείαις ἐμπυε φύγων.
 Ἀλλ' ἐδ' ὡς ἀπέληγεν ἐν ὕδασι, ἤλασε δ' αὐτ',
 Κάππισε δ', ἐκ ἀνένουσον, ἐδάπτειτο δ' αἵματι λήμνη
 Πορφυρέω. αὐτὸς ἢ παρ' ἠϊόν' ἐξεταυύσθη.
 Χορδ' ἤσι λιπαρῆσι τε πορνύμεν' λαγόνεσι.
 Λιμνήσιτ' δ' ὄχθαισι τυρόλυφον ἐξενάριξε.
 Πτρυογλύφον ἢ ἰδ' ὠν καλαμίνθιτ', εἰς φόβον ἤλθε.
 Ηλατο δ' ἐς λίμνῳ φύγων, τῶν ἀσπίδα ρίψας.
 Υδροχαιρι δ' ἐπέφνε πῆρνοφάγον βασιλῆα,
 Χόρμαδῶ πλῆξας λιατὰ βρέγματ' ἐγκέφαλ' ἢ
 Εκρίνωρ ἔσαξε, παλάσκειτο δ' αἵματι γαῖα.
 Λειχοπίναξ δ' ἐκτενον ἀμύμονα βορβοροκοίτῳ
 Εγχεῖ ἐπαίξας, ἢ ἢ σκότ' ἔασ' ἐκάλυψε.
 Πρασσοφάγ' δ' ἐσιδ' ὠν, ποσ' ὅς ἐλκυσσε κνισοδῶν κτῶν,
 Εἰς λίμνη ἀπέπνιξε λιρατήσας χειρὶ τένοντα.
 Υιχαρπάξ δ' ἤμω' ἐτάρωρ πριτιθυσιῶτων.
 Καὶ βάλε πηλόσιον κατὰ νεδύτ' εἰς μέσον ἤπαρ.
 Πίπτει ἢ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' αἰδός δ' ἐβέβηκε.
 Πυλοβάτης δ' ἐσιδ' ὠν, πηλῶ δ' ἄρα κὰρ ρίψεν ἐπ' αὐτ',
 Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρυσσε, καὶ ἐξετύφλε παρὰ μικρόν,
 Θυμαῶν δ' ἀφ' αἰν' ἐλῶν δ' ἐγχε χειρὶ παχείη

Stantem inter propugnatores per uentrem in mediū hepar.
 Concidit aut̄ pronus, teneras aut̄ puluerulentas ferit comas.
 Troglodytes autem post̄ ipsum iaculatus est̄ Peliona.
 Infixit aut̄ in pectore solidam lanceam, hunc aut̄ cadentens
 Cepit nigra mors, anima autem ex corpore euolauit,
 Seutlaeus autem utiq̄ occidit percutiens cor Embasichytrā,
 Artophagus autem Polyphorum per uentrem percussit.
 Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.
 Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphorum,
 Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans,
 Collum iuxta medium. huic autem caligo oculos cooperiuit.
 Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.
 Et percussit, neq̄ aberrauit per hepar. Vt̄ autem intellexit
 Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
 Sed neq̄ sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.
 Concidit aut̄, non respirauit, tingebatur aut̄ sanguine lacus
 Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est̄,
 Venis pinguibus incitatus intestinis.
 Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.
 Pternoglyphum aut̄ uidens Calaminthus, in timorem uenit
 Saltauit autem in lacum fugiens, clypeum iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,
 Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.
 Lichopinax autem occidit irreprehensibile Borborocotene.
 Lancea impetum faciens: obscuritas aut̄ oculos cooperiuit.
 Prassiphagus autem uidens pede traxit Cnissodioclen,
 In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.
 Psicharpax autem ultus est̄ socijs mortuis.
 Et percussit Pelusium per uentrem in medium hepar:
 Cecidit autem illi ant̄, anima autem ad infernum iuit.
 Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum,
 Et frontem inunxit, & excacabatur propemodum.
 Iratus est̄ autem cert̄ ille, capiens utiq̄ manu forti

Κείμενον σὶ πεδίω λίθου ὄβριμον, ἀχθῆσ' ἀρῆρης,
 Τῷ βάλε πηλοβάτῳ ὑπὸ γένατα. πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 Κρήμη Διξίτρυ, πῆσαι δ' ὑπτιθῆσ' ἐν λιονίησι.
 Κραυγασίδης δ' ἔμωι, τὴν αὐθις βαίνου ἐπ' αὐτῷ,
 Τύφε μέσῳ δ' αὐτῷ λιπαρὰ γαστέρα, πᾶς ἧ οἱ εἶσω
 Οξύσχοινθ' διῶνι. χχμαὶ δ' ἐνχιωτο ἅπαντα
 Εγχετ' ἐφελκομλῶ ὑπὸ δόρατι χειρὶ παχείῃ.
 Σιτοφάγθ' δ' ὡς εἶδον ἐπ' ἔχθησιν ποταμοῖο,
 Σκάζων ἐν πολέμῳ ἀνεχάσσο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 Ηλατο δ' ἐς τάρρον, ὅπως φύγη αἰπιὸν ὄλιθρον.
 Τρωξάρτης δ' ἐβαλον φυσίγναθον ἐς πόδα ἀκρον,
 Ωκα ἧ τειρόμενθ' ἐς λίμνῳ ἤλατο φεύγων.
 Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδον ἰδ' ἠμίπυον προπύοντα,
 Καὶ οἱ ἐπέδραμῃν αὐθις, ἀποκτάμεναι μενεαίνωμ.
 Πρασαῖθ' δ' ὡς εἶδον ἰδ' ἠμίπυον προπύοντα,
 Ηλθε διὰ προμάχων, ἢ ἀπόντισσθ' ὄξει σχοίνω.
 Οὐδ' ἐρρύξεν σάκθ', σχίτο δ' αὐτῷ δερὸς ἀκωνή.
 Ην ἧ τις ἐν μύεσι νίθ' πᾶς ἐξοχθ' ἄλλων,
 Αγχέμαχθ' φίλθ' ὑὸς ἀμύμονθ' ἀρτεπιβόλα,
 Ορχαμθ' αὐτῷ ἀρῆ φαίνων κρατὸς μεριδάρπαξ,
 Ος μόνθ' ἐν μύεσιν ἀριστὸν δύσθηνε μάχεσθαι.
 Στῆ ἧ παρὰ λίμνῳ γαυρόμενθ' οἶθ' ἀπ' ἄλλων,
 Στῆτο ἧ πορθήσειν βαρράχων γένθ' αἰχμητῶν.
 Καὶ νύκθ' ὄξει τέλεισεν, ἐπεὶ μέγα οἱ ἰδόνθ' ἦεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξεν νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ τότε ἀπολλυμένης βαρράχης ὤκτειρε λιρονίωμ.
 Κινήσας ἧ κάρη, τοίην δ' ἐφθέγξατο φωνίω.

Ω πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι.
 Οὐ μικρὸν μ' ἐπληξε μεριδάρπαξ κατὰ λίμνῳ,
 Εὐναίρειν βαρράχης βλεμεαίνωμ, ἀλλὰ τάχιστα
 Παλλάδα πῆμφωμῃν πολεμόηλονον ἠδ' ἐκείνῳ ἀρῆμ,
 Οἱ μιν ἀποσχίσσασι μάχης κρατῆρον πύοντα.
 Ως ἄρ' ἔφη κρονίδης, ἀρῆς δ' ἀπαμείβετο μύθω.
 Οὐτ' ἄρ' ἐσθ' λιναίης κρονίδης ἰδόνθ', ἔτι ἀρῆθ'